

АЛЪН ДИЙН ФОСТЪР ПРИШЪЛЕЦ

Част 1 от „Пришълец“

Превод от английски: Мария Ракъджиева, 1992

chitanka.info

*На Джим Маккуейд
Добър приятел и колега изследовател
на крайните възможности...*

ПЪРВА ГЛАВА

Седем сънуващи.

Трябва да си давате сметка, че те не бяха професионални сънуващи. Професионалистите са високо платени, уважавани и трудно намиращи се таланти. Както повечето от нас, седмината сънуваха, без да се напрягат или контролират. Да сънуваш професионално, така че сънищата ти да бъдат записани и предложени за развлечение на другите, е задача, изискваща много по-сериозни усилия. За нея е нужно умение да управляваш подсъзнателните си творчески импулси и да напластяваш въображението, което е изключително трудно за постигане. Професионалният сънуващ е едновременно най-организирания и най-спонтанно играещия от всички артисти. Изкусен ваятел на мисълта, а не пряк и непохватен като вас и мен. Или като тези седем спящи.

Измежду седмината най-близки до тези специфични способности имаше Рипли. Тя притежаваше известен вроден талант и по-голяма гъвкавост на въображението в сравнение със спътниците си. Но ѝ липсваше истинското вдъхновение и пълната зрялост на мисълта, които са характерни за професионалния сънуващ. Беше много добра в организирането на трюмовете и товарите на кораба, в подреждането на кашон А в складова камера Б или в съставянето на митнически декларации. В склада на нейния ум обаче класификационната ѝ система не сработваше. Надежди и страхове, размишления и половинчати решения се промъкваха както дойде от едно отделение в друго.

Административният офицер Рипли се нуждаеше от повече самоконтрол. Фантастични мисли, в суров вид лежаха в очакване да бъдат уловени точно под повърхността на познанието. С още малко усилие и повече настойчивост в самоосъзнаването тя можеше да стане добър професионален сънуващ или поне си мислеше така от време на време.

За разлика от нея капитан Далас изглеждаше муден, въпреки че беше най-организирания от всички. А не му липсваше и въображение. Неговата брада беше доказателство за това. Никой не носеше брада в камерите за замразяване. Никой, освен Далас. Тя беше част от неговата индивидуалност, както бе обяснил на не един любопитен спътник. Той не би се разделил със старомодната окосменост по лицето, както не би го направил и с никоя друга част от тялото си. Далас беше капитан на два кораба: на междузвездния влекач „Ностромо“ и на своето тяло. И двата трябваше да останат непокътнати както при сънуване, така и в будно състояние.

Така че той разполагаше със способност да управлява мислите си и скромна фантазия. За професионален сънуващ обаче се изисква повече от средно развито въображение, чийто недостиг не може да се компенсира с никаква степен на самоконтрол. Далас не беше подходящ за професионален сънуващ от Рипли.

Кейн имаше по-слаб контрол върху мислите и действията си, отколкото Далас и далеч по-малко въображение. Като втори офицер се справяше добре. Но никога нямаше да стане капитан, тъй като за това се иска известна енергичност, съчетана с умението да се ръководят другите, а Кейн не бе надарен с нито едно от тях. Сънищата му бяха прозрачни, безформени сенки в сравнение с тези на Далас, точно както самият Кейн бе слабо, глъхнещо ехо на капитана. Кое не го правеше по-малко симпатичен. За професионално сънуване все пак е нужно допълнително количество енергия, докато Кейн едва я събираше за всекидневните си задължения.

Сънищата на Паркър не бяха неприятни, но не и толкова пасторални колкото при Кейн. Отличаваха се изобщо с малко въображение. Бяха твърде специализирани и в тях рядко присъстваха хора. От корабен инженер едва ли може да се очаква друго.

Неговите сънища бяха недвусмислени и често грозновати. В будно състояние почти нищо от тази дълбоко погребана смет не се появяваше, освен когато инженерът беше нервиран или сърдит. Повечето от тинята и презрението, които ферментираха в дъното на душата му, бяха добре прикрити. Спътниците му виждаха единствено дестилирания Паркър, плаващ на повърхността, но никога не съзираха онова, което къкреше и вреше вътре в него.

Ламберт ставаше повече за вдъхновение на спящите, отколкото самата тя за сънуваща. В хиперсъня нейните неспокойни мисли бяха изпълнени със схеми на корабните системи и коефициенти на натоварване, преобразувани в необходими количества гориво. В така структурираните ѝ сънища понякога се задействаше въображението, но никога по начин, който да възбуди страст у други.

Паркър и Брет често си представяха собствените си системи съчетани с нейната. Разглеждаха въпроса за коефициентите на натоварване и пространствените взаимовръзки по начин, който би вбесил Ламберт, ако знаеше за тях. Такива неразрешени размишления те пазеха за себе си, надеждно заключени в мечти през деня и сънища през нощта, за да не я разярят. Защото Ламберт не биваше да се разстройва. Като навигатор на „Ностромо“ най-вече от нея зависеше да се приберат живи и здрави у дома, а това беше най-вълнуващото и желано съвместно изживяване, което човек може да си представи.

Брет беше вписан само като машинен техник. Ласкателен начин да се каже, че беше не по-малко умен и интелигентен от Паркър, но без правата на по-старшия. Двата мъже образуваха странна двойка, изглеждайки неравнопоставени и абсолютно различни в очите на останалите. И все пак те съжителстваха и работеха заедно много спокойно. До голяма степен успехът им като приятели и сътрудници се дължеше на факта, че Брет никога не нападаше умствените устои на Паркър. Техникът беше толкова тежък и флегматичен на външен вид, а също и в говора си, колкото Паркър беше приказлив и подвижен. Паркър можеше да говори с часове за повредата в някой микрочип, проклинайки произхода му назад до почвата, от която са добити използваните в него редки елементи. На което Брет спокойно отговаряше: „Правилно“

За Брет тази единствена дума означаваше много повече от просто изказване на мнение. Тя беше утвърждаване на собственото му Аз. За него тишината беше най-чиста форма на общуване. Словоохотливостта е майка на лудостта.

И накрая Аш. Аш беше научният ръководител, но не това правеше сънищата му толкова забавни. Забавни в смисъл на странни, а не забавни в смисъл на смешни. Неговите бяха професионално най-организираните от тези на целия екипаж. От седмината той стигаше

най-близо до своето събудено Аз. В сънищата му нямаше абсолютно никакви илюзии.

Това не би ви учудило, ако наистина познавахте Аш. Обаче никой от шестимата му другари от екипажа не го познаваше отблизо. Аш се познаваше добре. Ако го попитате, той би ви отговорил защо не е станал професионален сънуващ. Никой никога и не помисли да го попита, въпреки че научният ръководител явно смяташе повече от всеки друг професионалното сънуване за много привлекателно.

О, там беше и котката. Казваше се Джонс. Съвсем обикновена домашна или в случая корабна котка. Джонс беше едър жълтеникав котарак с неизвестно потекло и независим дух, отдавна свикнал с особеностите на корабния живот и странностите на хората, пътуващи в космоса. Той също беше потънал в студен сън и сънуваше скромно за топли, тъмни места и мишки, тичащи при нормално притегляне.

От всички сънуващи на кораба единствено той спеше доволен, макар да не може да се каже, че сънищата му бяха невинни.

Жалко, че никой не беше професионален сънуващ, тъй като всеки от тях разполагаше с повече време за сънуване по време на работата си от дузина професионалисти, въпреки забавения темп на сънищата заради студения сън. Принудата бе направила сънуването тяхно основно занимание. Членовете на екипаж за далечни полети нямат какво друго да правят в камерите за замразяване, освен да спят и сънуват. Можеха да си останат аматьори цял живот, но отдавна бяха станали доста компетентни.

Бяха седем на брой. Седем спокойно сънуващи в търсене на кошмар.

Въпреки че притежаваше някакъв вид съзнание, „Ностромо“ не сънуваше. Нямаше нужда, както не се нуждаеше и от съхраняващото действие на замразяването. А ако сънуваше, размишленията му трябваше да са кратки и ефирни, след като никога не спеше. Той работеше, поддържайки и проверявайки дълбоко заспалите човешки същества, стараяйки се винаги да изпревари с една крачка постоянно дебнещата смърт, която следваше студения сън, като огромна сива акула зад кораб в морето.

Доказателства за непрекъснатия машинен надзор на „Ностромо“ се забелязваха навсякъде из притихналия кораб, в тихото боботене и светлините, които представляваха дишането на машинния разум. Той проникваше в самия корпус на кораба, протягаше сензори да проверяват всяка схема и подпора. Отвън също имаше сензори, които следяха пулса на космоса. Чувствителните антени бяха попаднали на една електромагнитна аномалия.

Част от мозъка на „Ностромо“ бе специално пригодена да дестилира смисъла на аномалиите. Тя бе предъвкала старателно тази, намирайки вкуса ѝ озадачаващ, бе изследвала резултатите от анализите и бе стигнала до решение. Спящите апаратури се активираха, дремещите схеми започнаха отново да регулират потока от електрони. В чест на това решение замигаха редици от блестящи светлини, признаци на живот в дишането на разбуждащата се машина.

Чу се ясен трептящ звук, въпреки че все още имаше само изкуствени уши, които да го чуят и приемат. Сигнал, който от доста време не се бе разнасял из „Ностромо“ и означаваше, че се е случило нещо необикновено.

В тази събуждаща се бутилка от щракания и святкания, от разговарящи помежду си устройства имаше една специална камера. В камерата, цялата с бяло метално покритие, лежаха седем пашкула от снежнобял метал и пластмаса.

Нов шум изпълни камерата, звук от експлозивно издишане, което я напълни с току-що пречистен, годен за дишане въздух. Човечеството охотно се бе поставило в това положение на пълно доверие в малките ламаринени богове като „Ностромо“ да му осигурят живителен въздух, когато му е невъзможно да го стори само.

Органите на това полуразумно електронно същество провериха изпуснатия въздух и го оцениха като годен за поддържане на живота на такива слаборазвити организми като хората. Блеснаха още светлини и се включиха още връзки. Без много шум капациите на седемте контейнера се вдигнаха и от тях за пореден път започнаха да измъкват навън на светлината приличащите на гъсеници тела.

Отърсвайки се от съня, седемте члена от екипажа на „Ностромо“ изглеждаха дори по-малко внушителни, отколкото в хиперсъня си. От една страна бяха целите мокри от консервиращата течност за криосъня, която бе изпълвала и заобикаляла телата им. Досегът до

каквато и да е слуз, независимо колко благотворно е въздействието ѝ, не е приятен.

От друга страна, те бяха голи и течността беше твърде недостатъчна да замести стройните форми на изкуствените кожи, наречени дрехи.

— Господи — промърмори Ламберт, избърсвайки с отвращение течността от раменете и страните си. — Колко ми е студено!

Тя излезе от ковчега, който съхраняваше живота, а не смъртта, и започна да тършува в едно близко шкафче. С хавлията, която намери там, започна да избърсва прозрачното желе от краката си.

— Защо, по дяволите, Мама не затопли кораба, преди да ни извади от хранилището? — Сега изтриваше краката си и се опитваше да си спомни къде бе захвърлила дрехите си.

— Знаеш защо. — Паркър беше твърде зает да бърше лепкавата течност от умореното си тяло, за да обърне каквото и да е внимание на голата навигаторка. — Политика на Компанията. Пестене на енергията, което води до икономии за Компанията. Защо да се хаби излишна енергия за затопляне на камерите за замразяване преди последната минута? Още повече че винаги ще ти е студено, като излезеш от хиперсъня. Знаеш доколко замразителят понижава телесната ти температура.

— Да, зная. Но от това не ми става по-топло — измънка тя, давайки си сметка, че Паркър бе абсолютно прав, но негодувайки, че трябва да го признае. Никога не бе харесвала инженера.

„По дяволите, Майко“, мислеше тя, като гледаше настръхналата кожа по ръцете си, „дай малко *топлина*“.

Далас също се бършеше, попивайки със суха гъба последните следи от криосънната течност, и се опитваше да не гледа към нещо, което другите не можеха да видят. Беше го забелязал още преди да излезе от замразителя. Корабът се бе погрижил за това.

— Работата ще ни загрее достатъчно бързо — измърмори нещо неразбираемо Ламберт. — Всички по местата си. Предполагам, че помните за какво ви се плаща. Освен да проспите неприятностите си.

Никой не се усмихна, нито си направи труда да коментира. Паркър погледна насреща, където неговият партньор се изправяше в замразителя си.

— Добро утро. Все още ли си с нас, Брет?

— А-ха.

— Какъв късмет! — обади се Рипли. Тя се протегна, правейки го с по-естетично движение от който и да е от останалите. — Радостно е да установим, че нашият главен дърдорко е все тъй приказлив както винаги.

Брет само се усмихна безмълвно. Не беше по-многословен от машините, които обслужваше. Което означаваше, че изобщо не приказваше, и за това беше прицел на постоянни шеги в седемчленното семейство на екипажа. В такива моменти всички се смееха с него, а не на него.

Далас се извиваше наляво-надясно с успоредни на пода лакти и хванати една за друга ръце пред гърдите. Въобразяваше си, че чува скърцането на дълго неизползваните си мускули. Мигащата жълта лампичка, красноречива като глас, беше завладяла всичките му мисли. Използването на тези дяволити малки циклопи с цвета на слънцето беше начин за кораба да им каже, че са били събудени не за края на полета, а заради друго. Той вече се питаше какво.

Аш се изправи и се огледа безизразно наоколо. Ако се съдеше по жизнеността на лицето му, можеше да се помисли, че е все още в хиперсън.

— Чувствам се мъртъв — рече той, като наблюдаваше Кейн. Вторият офицер се прозяваше, още не напълно събуден. Професионалното мнение на Аш бе, че на втория наистина му харесва хиперсъня и би прекарал целия си живот така, ако има възможност.

Без да има представа за мислите на научния ръководител, Паркър го погледна и каза шеговито:

— Приличаш на умрял. — Той съзнаваше, че неговата собствена физиономия не изглеждаше по-различно. Хиперсънят уморяваше и кожата, и мускулите. Вниманието му бе привлечено от контейнера на Кейн. Вторият офицер най-после се надигна.

— Хубаво е да се завърнеш — примигна той.

— Няма на кой от нас да го кажеш, след като ти трябва толкова време да се събудиш.

Кейн се засегна.

— Не е честно, Паркър. Просто съм по-бавен от останалите, това е всичко.

— Сигурно — отказа се от по-нататъшен коментар инженерът и се обърна към капитана, който бе погълнат в изучаване на нещо извън зрителното поле на Паркър. — Преди да влезем в дока, може би ще е по-добре да обсъдим отново разпределението на премиите.

Брет показва първите слаби признаци на ентусиазъм след събуждането си:

— Наистина.

Паркър продължи, нахлузвайки обувките си:

— Ние с Брет мислим, че заслужаваме цяла част. Пълна премия за успешно завършване на курса плюс заплати и проценти.

„Поне е ясно, че хиперсънят не е увредил инженерния състав“, размишляваше уморено Далас. Едва съвзели се от няколко минути, те вече се оплакваха.

— Вие двамата ще вземете това, което ви се полага по договор. Нито повече, нито по-малко. Както и всички останали.

— Всички взимат повече от нас — каза тихо Брет. За него това бе цяла реч. Това обаче не оказа въздействие върху капитана. Сега Далас нямаше време за баналности или полусериозни словесни двубои. Мигащата светлина бе приковала вниманието му и направляваше мислите му, като изключваше всичко друго.

— Всички останали заслужават повече от вас. Оплачете се на счетоводителя на Компанията. А сега бързо слизайте долу.

— Оплачи се в Компанията — мърмореше си Паркър тъжно, докато гледаше как Брет се измъква от ковчега си и започва да подсушава краката си. — Със същия успех можеш да се оплачеш направо на Бога.

— Все същото. — Брет проверяваше някаква слаба контролна лампичка в замразителя си. Едва съвзел се, гол, с капеща от него течност, той вече бе погълнат от работата. Беше от тези хора, които са в състояние дни наред да ходят със счупен крак, но не могат да не обърнат внимание на развалена тоалетна.

Далас се приготвяше да отиде в залата на главния компютър, като викна през рамо:

— Веселяци, някой от вас да вземе котката.

Рипли реагира на думите му и извади отпуснатото жълтеникаво тяло на котарака от една от камерите. На лицето ѝ бе изписана болка.

— Не трябва да си толкова безразличен към него. — Тя нежно погали мокрото животно. — Той не е част от оборудването. Джонс е член на екипажа както всеки от нас.

— Дори повече от някои други. — Далас наблюдаваше Паркър и Брет, които, вече напълно облечени, се оттегляха по посока на инженерния отсек. — Той поне не изпълва малкото ми будни часове на борда с жалби за заплати или премии.

Рипли потегли с котарака, който бе увила добре в суха кърпа. Джонс мъркаше на пресекулки, като се ближеше с голямо достойнство. Не излизаше за пръв път от хиперсън. За момента щеше да изтърпи унижението да го носят.

Далас бе привършил с подсушаването. Докосна бутона в основата на контейнера си и едно чекмедже безшумно се плъзна навън на лагери, търкалящи се почти без триене. В него се намираха дрехите му и някои лични вещи.

Докато се обличаше, Аш се въртеше наоколо. След като закопча чистата си риза, запита със снишен глас:

— Майка ли иска да говори с теб? — Докато шепнеше, той кимна към жълтата лампичка, която мигаше равномерно върху намиращия се наблизо терминал.

— Веднага я забелязах. — Далас пхна ръце в ръкавите на ризата си. — Ярко жълто. Не е предупреждение, а тревога първа степен. Не казвай на другите засега. Ако наистина има някакъв сериозен проблем, ще го разберат съвсем скоро. — Той облече едно поизмачкано кафяво сако, като го остави незакопчано.

— Каквото и да е станало, не може да е толкова страшно — прозвуча с надежда гласът на Аш. — Все още е само жълта, а не червена.

— Засега. — Далас не беше оптимистично настроен. — За предпочитане е да се бяхме събудили от красиво горско зелено. — Вдигна рамене, като се опита да се покаже обнадежден като Аш. — Навярно ни сигнализира автоматичният готвач. Може да е благословия, като се има предвид какво той нарича храна.

Направи опит да се усмихне, но не успя. „Ностромо“ не беше човек. Не си правеше шеги с екипажа и не би ги събудил от хиперсън с жълта предупредителна лампичка без сериозни основания за това. А някаква повреда в автоматичния готвач не би му дала такива.

Е, добре. След няколко месеца, прекарани в бездействие и спане, Далас нямаше право да се оплаква, ако сега поискат от него да се поизпоти честно няколко часа...

Залата на централния компютър бе малко по-различна от другите помещения на „Ностромо“. Смайващ калейдоскоп от светлини и екрани, информационни табла и измервателни уреди създаваха впечатлението за увеселително заведение, изпълнено с дузина пияни коледни елхи.

Като се настани в удобното си меко кресло, Далас се замисли как да действа. Аш седна срещу Мозъка, като манипулираше с управлението му с такава бързина и лекота, каквато трудно би могла да се очаква от човек, току-що излязъл от хиперсън. Умението на научния ръководител да работи с машините нямаше равно на себе си.

Това бе умение, което Далас често съжаляваше, че не притежава. Чувствайки се все още смазан от последствията на хиперсъня, той въведе от клавиатурата първоначалното си запитване. По екрана пробягнаха няколко изкривени фигури, които се наместиха да оформят разбираеми думи. Далас провери формулировката и я прие за нормална.

МАТРИЧНО ИЗВЕЖДАНЕ И ЗАПИТВАНЕ НА ФУНКЦИЯ ЗА СЛЕДЕНЕ И ПОДАВАНЕ НА ТРЕВОГА.

Корабът също я прие и Майка отговори незабавно.

АДРЕСНА МАТРИЦА НА СЛЕДЕНЕТО.

Под това сбито заглавие се изписаха за проверка колони от информационни групи.

Далас прегледа дългия ситно отпечатан списък, намери частта, която го интересуваше, и въведе: ТРЕВОГА С ПРИОРИТЕТ НА КОМАНДА.

ФУНКЦИЯ ЗА СЛЕДЕНЕ ГОТОВА ЗА ЗАПИТВАНЕ, отговори Майка.

Компютърните мозъци не бяха програмирани за многословност. Майка не правеше изключение от правилото.

Това устройваше Далас. Той нямаше настроение да говори. Напечата кратко: КАКВО СЕ Е СЛУЧИЛО, МАЙКО? и зачака...

Не можеше да се каже, че командната зала на „Ностромо“ бе обширна. По-скоро предизвикваше клаустрофобия в по-ниска степен, отколкото останалите стаи и камери на кораба, но не чак толкова по-ниска. По многобройните информационни табла кротко светваха и изгасваха светлини, докато няколко екрана с различни форми и размери очакваха идването на хората, които да им кажат какво да показват. По-широка командна зала щеше да представлява скъпо струващ разкош, след като екипажът прекарваше по-голямата част от полета неподвижен в замразителите. Тази бе проектирана специално за работа, а не за почивка или забавления. Хората, които работеха тук, го знаеха също тъй добре, както и машините.

Една изолираща врата се плъзна тихо в стената. Влезе Кейн, последван веднага от Рипли, Ламберт и Аш. Те се насочиха към местата си, седнаха зад пултовете с лекотата и познанството на стари приятели, приветстващи се един друг след дълга раздяла.

Петото място бе празно и щеше да остане незаето, докато Далас не се върне от своя разговор на четири очи с Майка, компютърът „Мозък“ на „Ностромо“. Прякорът беше точен, а не даден на шега. Хората стават сериозни при разговор за оборудване, от което зависи поддържането на живота им. От своя страна машината прие наименованието с не по-малка тържественост, макар и без емоционалния оттенък.

Дрехите им висяха също така разпуснати като самите им тела, небрежни пародии на униформи за членове на екипаж. Всяка отразяваше личността на този, който я носеше. Ризите и панталоните бяха намачкани и изхабени след години престой в склада. Такива бяха и телата, които покриваха.

Първите звуци, разнесли се в командната зала от много години, бяха събрали в себе си чувствата на всички присъстващи, въпреки че те надали разбираха това. Джонс измяука, когато Рипли го пусна на

пода. После започна да мърка и се увъртя нежно около глезените ѝ, след като тя се сгуши в креслото с висока облегалка.

— Включи ни. — Кейн проверяваше пулта си, милвайки с поглед автоматите, дебнейки за несъответствия или неразбории, докато Рипли и Ламберт започнаха да настройват необходимите превключватели и регулатори.

Нови светлини и цветове преминаха по информационните табла и екраните във вихър на видима възбуда. Това създаваше впечатлението, че инструментите се радваха на появата на органическите им партньори и силно желаеха да покажат дарбите си при първа възможност.

На екрана пред Кейн се появиха новоизписани числа и думи. Той ги сравни с тези, които бяха дълбоко запечатани в ума му.

— Дотук изглежда добре. Покажи ни да видим нещо.

Пръстите на Ламберт се движеха като за арпеджо върху гъсто струпаните редици от бутони. Из цялата зала оживяха екрани, окачени на тавана за по-лесно наблюдение. Навигаторката се вгледа в най-близките до креслото си квадратни очи и веднага се намръщи. Част от това, което видя, го бе очаквала. Но повечето бе изненадващо. Най-важното нещо, тялото, което се предполагаше, че трябва да заема централно място в ползрението им, липсваше. Фактът беше от такова значение, че анулираше нормалността на всичко останало.

— Къде е Земята?

Изучавайки внимателно своя екран, Кейн различи изпъстрена със звезди тъмнина и почти нищо друго. Ако приемеха възможността, че са излезли твърде рано от хиперпространството, родната им звездна система трябваше поне да се вижда ясно на екрана. Но Слънцето беше също тъй невидимо както и очакваната Земя.

— Ти си навигаторът, Ламберт. Ти трябва да ми обясниш.

Все пак *имаше* едно централно слънце, заковано точно в средата на многобройните екрани. Но то не беше тяхното Слънце. Цветът не беше същия, а увеличените от компютъра точки, които се въртяха на орбита около него, бяха не просто грешни, а направо съвсем други. Те бяха невъзможни, несъответстващи по форма, по размер, по брой.

— Това не е нашата система — забеляза вцепенено Рипли, изказвайки гласно очевидното.

— Може би причината е в нашата ориентация, а не в тази на звездите. — Кейн не звучеше убедително дори на себе си. — Известни са случаи, когато кораби са излизали от хиперпространството, обърнати наопаки към желаната цел. Може би виждаме Центавър при най-голямо увеличение. Слънцето навярно е зад нас. Нека направим едно сканиране, преди да изпадаме в паника. — Той не добави, че виждащата се на екрана система има приблизително толкова голяма прилика с Центавър, колкото и със Слънчевата.

Закрепените по очуканата обшивка на „Ностромо“ камери започнаха да се въртят във вакуума на космоса, търсейки в безкрайността следи от топлата Земя. Вторичните камери върху товарния сектор на „Ностромо“ представляващ чудовищно струпване на обемисти тела и метални форми, също се включиха с периметъра на своето зрително поле. Жителите от по-стари времена биха се изумили, ако научат, че „Ностромо“ превозва значително количество суров петрол през празното пространство между звездите, съхраняващ се в собствената му автоматична, непрекъсната работеща рафинерия.

Това гориво щеше да се е превърнало в завършени нефтопродукти, когато „Ностромо“ влезе в орбита около Земята. Налагаше се да се използват такива методи. Макар човечеството отдавна да разработваше чудни и ефикасни заместители, за да захранва цивилизацията си с енергия, те бяха осъществени едва след като алчни личности изцедиха и последната капка петрол от пресушената Земя.

Във всички машини на хората се използваша термоядрен синтез и слънчева енергия. Но те не можеха да заместят нефтопродуктите. Двигател на основата на термоядрен синтез не може да произвежда например пластмаси. Новите светове можеха да съществуват по-скоро без енергия, отколкото без пластмаси. Това обясняваше съществуването на търговски изгодния, макар и исторически нелеп товар на „Ностромо“ от оборудване и зловонна черна течност, която той преработваше търпеливо.

Единствената система, която камерите засичаха, беше същата, която се виждаше в центъра на различните екрани, с неподходящото колие от планети, обикалящи една безцветна звезда. В съзнанието на Кейн, а още по-малко в това на Ламберт, нямаше вече никакво съмнение, че „Ностромо“ бе избрал тази система за тяхна непосредствена цел.

Все пак възможна беше грешка във времето, а не в пространството. Може би Слънчевата система се намираше в далечината просто вляво или вдясно от тази звезда. Имаше сигурен начин да се провери.

— Свържи се с управлението на полетите — предложи Кейн, като дъвчеше долната си устна. — Ако ги хванем, ще знаем, че сме във верния квадрант. Ако Слънцето е наблизо, ще получим отговор от някоя от извънземните радиорелейни станции.

Пръстите на Ламберт докосваха различни ключове.

— Тук е търговският влекач за далечни полети „Ностромо“, регистрационен номер едно осем нула, две четири шест, на път за Земята с голям товар суров петрол, обработван в съответната рафинерия. Викаме Антарктическото управление на полетите. Чувате ли ме? Приемам.

От говорителите се чу единствено слабото, постоянно свистене на далечни слънца. До краката на Рипли котаракът Джонс мъркаше в тон със звездите.

Ламберт опита отново:

— Търговски влекач за далечни полети „Ностромо“ вика Слънчевото или Антарктическото управление на полетите. Имаме затруднения при уточняването на курса. Това е аварийно повикване, моля отговорете. — Отново само изнервящото звездно прашене. Ламберт изглеждаше обезпокоена. — Мейдей, мейдей. Влекач „Ностромо“ вика Слънчевото управление на полетите или кой да е кораб в обхвата на предаването. Мейдей. Отговорете.

Неоправданият сигнал за помощ „мейдей“ (Ламберт знаеше, че не бяха в непосредствена опасност) остана без отговор. Обезкуражена, тя изключи предавателя, но остави приемника включен на всички канали в случай че някой предаващ кораб мине наблизо.

— Знаех си, че не може да сме близо до нашата система — каза тихо Рипли. — Познавам района — кимна тя към екрана, който висеше над нейния пулт. — Това е доста далече от Слънцето, както и ние.

— Продължавай да опитваш — заповяда ѝ Кейн. После се обърна да погледне Ламберт. — Е, къде сме сега? Получи ли някакви данни?

— Ще ми дадеш ли още минутка? Никак не е лесно. Попадали сме в дълбока провинция.

— Продължавай да опитваш!

— Работа по въпроса.

След няколкоминутно интензивно търсене и сътрудничество с компютъра по лицето ѝ се изписа задоволство.

— Намерих къде е... и къде се намираме. Ние сме близо до Зета II Ретикули. Дори не сме достигнали външния заселен кръг. Твърде далеч сме, за да уловим навигационен радиомаяк, а камо ли предавател от Слънчевата система.

— Какво, по дяволите, правим тук? — учуди се Кейн. — Ако няма нищо нередно с кораба и не сме у дома, защо Майка ни размрази?

Просто по съвпадение, а не като пряк отговор на размишлението му, се разнесе силният и настоятелен вой на тревога до всички пултове...

Близо до кърмата на „Ностромо“ беше разположена просторна зала, пълна предимно със сложна, мощна техника. В нея живееше сърцето на кораба, обширната система от двигатели, която даваше възможност на кораба да изкривява пространството, да пренебрегва времето, да вирне металния си нос с пренебрежение към Айнщайн... и само между другото да захранва устройствата, които поддържат живота на крехките човешки същества от нейния екипаж.

В предната част на този масивен бръмчащ комплекс имаше стъклена кабина, прозрачна пъпка на върха на този айсберг с хипердвигател. Вътре, седнали в удобни кресла, почиваха двама мъже. Те отговаряха за здравето и доброто състояние на двигателя на кораба, положение, от което и двамата бяха доволни. Те се грижеха за него, както и той за тях.

През по-голямата част от времето двигателят отлично се грижеше сам за себе си, което им даваше възможност да се занимават с такива просветителски, заслужаващи внимание проекти като пиене на бира и разказване на мръсни истории. Сега бе ред на Паркър да говори. За стотен път той повтаряше историята за новака инженер и камерата в безтегловност. Историята беше добра, такава, каквато винаги успяваше да изтръгне многозначителен кикот от мълчаливия Брет, докато самият ѝ разказвач се превиваше от смях.

— И тъй мадамата се нахвърля върху мен, едновременно разтревожена и побесняла — разказваше инженерът, — и настоява да дойдем да спасим този глупав мухльо. Представяш ли си, не знаел в какво се забърква.

Както обикновено, той се заливаше в смях.

— Помниш туй местенце, нали? Подът и таванът и четирите стени са напълно облицовани с огледала и няма легло. Само кадифена мрежа, висяща в камерата на стаята, за да ограничава действията ти и да те предпазва да не се удариш в стените, и никакво притегляне! — Той поклати глава при този спомен. — Това съвсем не е място за игра на аматьори! Предполагам, че момчето е било подтикнато или придумано да опита от спътниците си. Според това, което момичето ми каза по-късно, докато се чистеше, всичко тръгнало много добре. Но след като започнали да се въртят, той се изплашил. Не можели да спрат да се премятат. Тя се опитала, но за да се спре, както и да се започне свободно падане, са нужни двама. А с огледалата, които объркват чувството ти за ориентация, плюс свободното премятане, той не можел да спре да повръща. — Паркър отпи пак от бирата си. — Никога в живота си не си виждал такава бъркотия. Обзалагам се, че още чистят онези огледала.

— А-ха — оцени Брет историята с усмивка.

Паркър седеше неподвижно, оставяйки последните следи от спомена да се стопят в съзнанието му, оставяйки приятно сладострастно усещане след себе си. Той превключи разсеяно едно копче на пулта си. Над него се появи успокояваща зелена светлина и се задържа в това положение.

— Твоята светлина каква е?

— Зелена — потвърди Брет, след като повтори процедурата на превключване и проверка върху апаратурата пред себе си.

— Моята също.

Паркър изучаваше мехурчетата в бирата. Само няколко часа след хиперсъня той вече се чувстваше отегчен. Машинната зала работеше автоматично с тиха експедитивност, без да губи време, което го караше да се чувства излишен. Тук нямаше с кого да спори, освен с Брет, а не можеш да разговаряш, за да стоиш бодър, с човек, който ти отвръща едносрично и за когото едно цяло изречение представлява изтощително изпитание.

— Все си мисля, че Далас съзнателно пренебрегва нашите оплаквания — реши се да заговори той отново. — Навярно не може да нареди да получим пълна премия, но той е капитанът. Ако иска, би могъл да помоли или да каже добра дума за нас двамата. Това ще е от голяма помощ. — Следеше информационното табло, което изобразяваше числа, маршируващи с плюс или минус наляво и надясно. Флуоресциращата червена линия, тръгваща от центъра му, стоеше точно на нулата, разделяйки желаното неутрално показание точно на две.

Паркър би продължил да разказва несвързаните си истории и да ги редува с оплаквания, ако сигнализиращата система над тях не бе надала внезапно монотонния си зов.

— Господи, какво ли има сега? Тъкмо човек се настани удобно и веднага някой ще започне да смърди наоколо.

— Правилно. — Брет се наведе напред, за да чува по-добре, докато говорещият прочистваше гърлото си.

Чу се гласът на Рипли:

— Явете се в трапезарията.

— Не може да е обед, нито вечеря. — Паркър беше объркан. — Или трябва да спрем и разтоварим товара, или... — Той погледна въпросително към приятеля си.

— Скоро ще разберем — отвърна Брет.

Докато вървяха към столовата, Паркър оглеждаше не съвсем антисептично чистите стени на коридор „В“ с отвращение.

— Бих искал да знам защо никога не слизат тук. Ето къде е истинската работа.

— По същата причина, по която имаме само половината на техните дялове. Нашето време е тяхно. Така виждат те нещата.

— Хубаво, ще ти кажа нещо. Тази работа вони. — Тонът на Паркър не остави съмнение, че имаше предвид нещо друго, а не миризмата, с която бяха напоени стените на коридора...

ВТОРА ГЛАВА

Макар и не особено комфортна, трапезарията беше достатъчно голяма да побере целия екипаж. Тъй като всичките му членове рядко се хранеха едновременно (постоянно работещият автоматичен готвач насърчаваше индивидуалния избор на ядене), помещението не бе проектирано с удобни кресла за седем души. Те пристъпваха от крак на крак, блъскайки се един друг и опитвайки се да не си лазят по нервите.

На Паркър и Брет не им харесваше положението и те не се опитваха да скрият недоволството си. Единственото им утешение беше, че нямаше никакви проблеми с техниката и че за каквото и да са били съживени, щеше да е задължение на други да се занимават с въпроса. Рипли вече ги бе осведомила за смущаващата липса на това, което беше тяхна първоначална цел.

Паркър смяташе, че всички трябва да се върнат към хиперсъня, което в най-добрия случай беше мръсен и непривлекателен процес, и ругаеше под носа си. Инженерът негодуваше срещу всичко, което го делеше от получаването на парите му след края на пътуването.

— Знаем, че не сме пристигнали в Слънчевата система, Капитане — заговори Кейн от името на другите, които гледаха Далас в очакване. — Не сме никак близо до дома и корабът все пак е счел за уместно да ни извади от хиперсъня. Време е да разберем защо.

— Да, време е — се съгласи с готовност Далас. — Както всички знаете, — започна важно — Майка е програмирана да прекъсне нашето пътуване и да ни извади от хиперсъня при възникването на определени обстоятелства. — Той спря, за да подсили ефекта, след което каза: — Те са налице.

— Трябва да са доста сериозни — обади се Ламберт, наблюдавайки играта на котарака Джонс с една мигаща сигнализация. — Знаеш го. Цял екипаж не се вдига от хиперсън с лека ръка. Това винаги е рисковано.

— Разправяй ми го ти на мен — промълви Паркър толкова тихо, че само Брет можа да го чуе.

— Всички ще се зарадват да чуете — продължи Далас, — че непредвидените обстоятелства, заради които сме събудени, не са свързани с „Ностромо“. Майка казва, че сме в отлично състояние. — Два-три възгласа „амин“ от сърце прозвучаха в тясната трапезария.

— Опасността е другаде — по-точно на една планета в непознатата система, в която неотдавна сме навлезли. Сигурно трябва да сме приближили вече до въпросната планета. — Той погледна Аш, който му отвърна с утвърдително кимване. — Уловен е сигнал от друг източник. Закодиран е и очевидно е отнел известно време на Майка да го разгадае, но той определено е сигнал за бедствие.

— Почакай, в това няма смисъл. — Ламберт изглеждаше объркван. — От всички обикновени предавания повикванията за помощ са най-ясни и най-прости. Защо ще се затруднява Майка при разтълкуването на един такъв сигнал?

— Според Майка може би става дума за всичко друго, но не и за „обикновено“ предаване. Сигналът е акустичен и насочващ, като се повтаря на всеки дванайсет секунди. Дотук няма нищо необичайно. Обаче тя смята, че сигналът не е от човешки произход.

Това предизвика разтревожен шепот. Когато първоначалната възбуда попремина, Далас продължи да обяснява:

— Майка не е категорична. Ето какво аз не разбирам. Никога досега не съм виждал компютър да показва собственото си объркване. Незнание да, но не и объркване. Това май ще е за пръв път. Важното е, че тя е достатъчно сигурна, че става дума за сигнал за бедствие, за да ни извади от хиперсъня.

— И какво? — Брет имаше вид на съвсем незасегнат.

Кейн отговори с едва забележимо раздражение:

— Хайде, човече. Знаеш си устава. Според раздел Б2 от разпорежданията на Компанията за транзитни пътувания в такива ситуации сме длъжни да оказваме каквато помощ можем. Независимо дали повикването е от човек или не.

Паркър ритна пода с отвращение.

— Господи, мразя да го напомням, но ние сме търговски влекач с голям, трудно управляем товар, а не някой проклет спасителен кораб. Такъв вид задължения не влизат в договора ни. — Изведнъж той се оживи малко. — Разбира се, ако за това дадат допълнително възнаграждение...

— Ти по-добре прочети своя договор — намеси се Аш и издекламира отчетливо като централния компютър, с който толкова се гордееше: — „Всяко систематично предаване, за чийто източник може да се смята, че е проява на разум, трябва да бъде проучено.“ Наказанието за неизпълнение е пълно лишаване от всякаква заплата и премии след завършване на курса. Няма нито дума за парични премии при спасяване на някой в беда.

Паркър отново ритна пода, както си мълчеше. Нито той, нито Брет се мислеха за герои. Всичко, което би принудило кораба да навлезе в един непознат свят, можеше да ги засяга слабо. Не че имаха никакви доказателства, че този непознат посетител е бил принуден да кацне, но бидейки реалист в тази безчувствена вселена, той бе склонен към песимизъм.

Брет просто схвана отклонението като забавяне да му се изплати заплата.

— Така че отиваме там. Това е всичко. — Далас ги огледа един по един. Беше му дошло до гуша от тези двамата. И той като тях не се радваше на такъв вид отклонения и също толкова желаше да стигнат у дома и да разтоварят кораба, но понякога изпускането на парата се превръщаше в неподчинение.

— Правилно — каза Брет язвително.

— Какво е правилно?

Техникът не беше глупак. Комбинацията от тона на Далас и израза на лицето му показваше на Брет, че е време да се успокои.

— Правилно... отиваме там. — Далас продължаваше да го гледа и той прибави с усмивка: — сър.

Капитанът погледна с неприязън към Паркър, но той вече се бе укротил.

— Можем ли да кацнем на планетата? — попита той Аш.

— Някой вече го е сторил.

— Това исках да кажа — рече той многозначително. — „Приземяване“ е благ термин, при който се подразбира поредица от успешно извършени действия, водещи до мекото и безопасно докосване на кораб в твърда повърхност. А ние приемаме сигнал за бедствие, което означава, че случилото се съвсем не е било успешно. Нека отидем и видим какво става... но нека отидем тихо, с обувките в ръце.

В командната зала имаше светещо картографско табло. Далас, Кейн, Рипли и Аш застанаха в противоположните му краища, а Ламберт седна на пулта си.

— Ето го — посочи Далас с пръст светещата точка на таблото и се огледа. — Има нещо, което искам всички да чуят.

Седнаха отново и той кимна на Ламберт. Пръстите ѝ висяха над един ключ.

— Добре, нека го чуем. Следете силата на звука.

Навигаторът включи говорителите. Смущения и съскащи звуци изпълниха командната зала. Изведнъж те се изчистиха и отстъпиха на звук, който накара косите на Кейн да настръхнат и тръпки да полазят по тялото на Рипли. Това продължи дванайсет секунди, след което се върнаха смущенията.

— Мили Боже — рече Кейн с измъчено изражение.

Ламберт изключи говорителите. Командната зала отново придоби човешки облик.

— Какво, по дяволите, е това? — Рипли гледаше, сякаш току-що бе видяла някакъв труп в чинията с обяда си. — Не ми прилича на никой от сигналите за помощ, които съм чувала.

— Майка го нарича така — отвърна Далас. — Нарече го в един момент също „зов на пришълец“.

— Може би е глас — каза Ламберт и замълча, за да обмисли току-що произнесените си думи. Реши, че това, което следваше от тях, не е особено приятно, и се опита да се държи сякаш не ги е казвала.

— Скоро ще разберем. Засече ли го?

— Определих сектора на планетата. — Ламберт с радост се обърна към пулта си, доволна, че ще може да се занимава с математика вместо с обезпокояващи мисли.

— Съвсем близо сме.

— Майка не би ни извадила от хиперсъня, ако не бяхме — промърмори Рипли.

— Идва от място с дължина шест минути и дваайсет секунди и отклонение минус трийсет и девет градуса и две секунди.

— Покажи ми всичко на екрана.

Навигаторът натисна последователно няколко бутона. Един от екраните в залата светна и ги дари със светла точица.

— Високо алbedo. Не можем ли да го видим от по-близо?

— Не. Трябва да го гледаш от това разстояние. Но виж какво ще направя. — Изображението на светлинната точка върху екрана веднага се увеличи, като разкри безлично и леко сплескано тяло, висящо сред пустотата.

— Хитруша — каза Далас без язвителна нотка. — Сигурна ли си, че е това? Тази система е претъпкана.

— Това е, точно то. На практика е само един планетоид. Може би не повече от хиляда и двеста километра в диаметър.

— Какво е въртенето му?

— Период около два часа по първоначални данни. Ще ти кажа по-точно след десет минути.

— Засега е достатъчно. Какво е притеглянето?

Ламберт погледна различни показания.

— Нула цяло и осемдесет и шест. Трябва да е от доста плътно вещество!

— Не казвай на Паркър и на Брет! — подхвърли Рипли. — Ще си помислят, че е от плътен и тежък метал и ще хукнат нанякъде да го проучват, преди да сме проверили непознатия радиопредавател.

Забележката на Аш бе по-прозаична:

— По него може да се ходи.

Заеха се да подготвят процедурата за кацане...

„Ностромо“ се приближаваше до този малък свят, влачейки огромния си товар от цистерни и пречиствателно оборудване.

— Приближаваме апогея на орбитата. Отбележи го. Двайсет секунди, деветнайсет, осемнайсет... — Ламберт продължаваше да брои, докато колегите й работеха около нея.

— Завий на деветдесет и пет градуса, дясно на борд — делово обяви Кейн.

Влекачът и рафинерията се завъртяха, като направиха голям пирует в необятния космос. В задната част на влекача се появи светлина, когато вторичните двигатели бяха стартирани за кратко.

— Вече сме на екваториална орбита — съобщи Аш. Под тях миниатюрният свят се въртеше с безразличие към маневрата им.

— Дай ми данни за налягането в цистерните.

Аш погледна приборите и прочете данните, без да се обръща към Далас:

— Три цяло четирийсет и пет нютона на квадратен метър, сър.

— Викни, ако се измени!

— Тревожиш се, че достъп отвън може да изключи системата за управление на централната памет, когато сме заети с нещо друго?

— Да.

— Системите за събиране и предаване на данни не разрешават достъп до управлението на централната памет. Ще увеличим приоритета на терминалния достъп и ще контролираме чрез компютърния интерфейс. По-добре ли се чувстваш сега?

— Доста.

Аш бе странен тип, но изключително опитен. Държеше се приятелски, макар и сухо. Нищо не можеше да го разстрои. Далас се чувстваше спокоен с научния ръководител зад гърба си, който да следи решенията му.

— Готови за отделяне от платформата! — обяви той, като активира един ключ. — Инженери, пригответе се за разкачане!

— Подравняване на борда нормално — рапортува Паркър без следа от обичайния си сарказъм.

— Готовност за освобождаване на връзката — добави Брет.

— Пресичаме границата — информира Ламберт всички. — Навлизаме в нощната страна. — Долу тъмна линия разделяше плътните облаци, като оставяше едната им страна окъпана в ярка светлина, а другата потънала в мрак като в гроб.

— Наближаваме. Наближаваме. Готови — отчиташе Ламберт, натискайки последователно множество бутони. — Готови. Петнайсет секунди... десет... пет... четири. Три. Две. Едно. Сега!

— Освободи! — заповяда късо Далас.

Малки облачета газ се появиха между „Ностромо“ и свързаната с него масивна платформа на рафинерията. Двете изкуствени космически тела, едното малко и обитавано, а другото огромно и пусто, бавно се разделиха. Далас наблюдаваше съсредоточено отделянето на екран номер две.

— Връзката е освободена — съобщи Рипли след кратка пауза.

— Корекция на прецесията. — Кейн се облегна назад в креслото и се отпусна за няколко секунди. — Чиста работа. Разделянето е успешно, щети няма.

— При мен всичко е наред — добави Ламберт.

— И при мен — с облекчение каза Рипли.

Далас погледна към навигатора си.

— Сигурна ли си, че оставихме платформата на постоянна орбита? Не ми се иска тези два милиона тона да паднат и изгорят, докато се оглеждаме долу. Атмосферата не е достатъчно плътна, за да ни предпази.

Ламберт провери показанията.

— Без проблем ще се задържи на тази орбита година, че и повече, сър.

— Добре. Парите ще са на сигурно място, както и главите ни. Вече можем да кацнем. Пригответе се за навлизане в атмосферата!

Петимата се захванаха усърдно за работа, всеки уверено изпълнявайки поверената му задача. Котаракът Джонс беше седнал пред един терминал и изучаваше приближаващите се облаци.

— Спускаме се! — Вниманието на Ламберт бе фиксирано върху един от уредите. — Пет хиляди метра. Надолу. Надолу. Четири хиляди. Навлизаме в атмосферата.

Далас наблюдаваше собствения си пулт за управление, като се стараеше да оцени и запомни дузините променящи се цифри. При полети в далечния космос е нужно да следиш внимателно показанията на уредите пред себе си и да оставиш Майка да свърши тежката работа. Коренно различно стоят нещата при полети в атмосфера, при които се изисква умението на пилот, а не на машина.

Кафяви и сиви облаци докоснаха долната част на кораба.

— Внимавай. Тук долу изглежда отвратително.

Типично за Далас, помисли Рипли. Някъде в сиво-кафявия ад долу друг кораб периодически изпращаше нечовешки, ужасяващ сигнал за беда. Самият този свят не бе регистриран, което означаваше, че им се налагаше да започнат с атмосферните характеристики, терена и други подобни неща. А Далас го смяташе чисто и просто за „отвратителен“. Тя често се чудеше защо толкова опитен космонавт като техния капитан лети на такъв обикновен влекач като „Ностромо“.

Ако можеше да прочете мислите му, би се изненадала. На него просто му харесваше.

— Вертикалното снижение е изчислено и въведено. Лека корекция на курса — информира ги Ламберт. — Сега летим по нов курс на приземяване. Задържан така, ще ни откара право в целта.

— Проверете как ще се запази при вторичната тяга при това време!

— Дотук добре, сър. Не мога да кажа със сигурност, докато не минем под облаците. Ако успеем да минем под тях.

— Това е достатъчно — намръщи се той, като погледна данните и натисна един бутон. Показанията придобиха по-благоприятен вид. — Уведомете ме, ако се отклоняваме.

— Разбрано!

Влекачът се удари в нещо невидимо. Невидимо за човешките очи, но не и за апаратите. Корабът подскочи един, два, три пъти, след което се намести по-удобно в плътната материя на тъмния облак. Лесното навлизане се дължеше на уменията на Ламберт в съставянето на курса и на Далас в пилотирането.

Положението обаче не се задържа дълго. Във въздушния океан се завихриха силни течения, които започнаха да блъскат снижаващия се кораб.

— Турбулентност — рече Рипли, борейки се с управлението.

— Дай ни курс и светлини за кацане. — Далас се опитваше да разбере какво става във въртопа, който засенчваше екрана. — Навярно ще успеем да различим нещо.

— Не по-добре от уредите — каза Аш. — Не и в този случай.

— Няма нищо по-добро и от това да опитаме. Както и да е, бих искал да видя.

Мощни светлини блеснаха под „Ностромо“. Те пронизаха вълнообразните облаци съвсем слабо и не успяха да направят по-ясна картината, което толкова се искаше на Далас. Но осветиха тъмните екрани, а с това командната зала и душевната атмосфера в нея. Ламберт изгуби усещането, че сякаш плуват в мастило.

Паркър и Брет не можеха да видят обгърналия ги отвън облак, но го чувстваха. Инженерният отсек внезапно се наклони на една страна, залюля се на обратната, после рязко още веднъж.

Паркър изруга под нос.

— Какво беше това? Ти чу ли?

— Да — нервно проверяваше информацията Брет.

— Спадане на налягането във вентилационна шахта номер три. Трябва да сме загубили някой щит. — Натисна няколко бутона. — Да, третият го няма. През шахтата навлиза прах.

— Затвори я! Затвори я!

— Ти какво мислиш, че правя?

— Чудесно. Сега вторичната система е пълна с прах.

— Не е проблем... надявам се. — Брет извърши настройка на един контролер. — Ще шунтирам номер три и ще издухам праха тъй както влиза.

— Обаче щетата е налице. — Паркър не искаше и да мисли какво могат да причинят вдуханите от вятъра абразиви на облицовката на вентилационната шахта.

— През какво летим, по дяволите? През облаци или скали? Ако не се разбием, обзалагам се в старата шапка на леля ти, че ще пламне пожар някъде из главните връзки на мрежата.

Не знаейки за случилото се нещастие в инженерния отсек, петимата от командната зала работеха за безопасното приземяване на влакача близо до източника на сигнала.

— Доближаваме източника — изучаваше уредите Ламберт. — Приближение двайсет и пет километра, двайсет, десет, пет...

— Намалявам скоростта и завивам. — Далас наклони напред и встрани ръчния щурвал.

— Коригирай курса с три градуса и четири минути вдясно. — Далас изпълняваше указанията. — Много добре. Пет километра до целта, задръж така.

— Задържам — хвана отново щурвала Далас.

— Три километра. Два. — Гласът на Ламберт звучеше леко възбудено, дали от опасността или от близостта до източника на сигнала, Далас не можеше да определи. — На практика се въртим над него.

— Добра работа, Ламберт. Как изглежда теренът, Рипли? Намери ни място за кацане.

— Търся, сър! — Тя огледа няколко екрана, но чувството ѝ на отвращение нарасна, когато прочете неприемливите данни. Далас продължаваше да държи кораба, така че целта да е в центъра на

кръженето, докато Рипли се опитваше да разбере нещо за повърхността, която не се виждаше.

— Няма да може с директна видимост.

— Виждаме го — измънка Кейн. — Или по-точно не го виждаме.

Редките зървания на повърхността, които уредите му бяха позволили, не му създаваха приятно настроение. Частично постъпващите данни загатваха за ширещо се опустошение на един пустинно гол и враждебен свят.

— Шум в радара — Рипли би желала електрониката да реагира на ругатни като хората. — Шум в сонара. Шум в инфрачервения скенер. Почакайте, ще пробвам ултравиолетовия. Спектърът е достатъчно висок, за да няма смущения. — Миг по-късно се появиха най-сетне данни за решаващите резултати с ярко изписани букви и компютърна схема на местността. — Този сработи.

— А място за кацане?

Рипли вече се бе отпуснала напълно.

— Доколкото мога да преценя, все едно е къде ще се приземим — където пожелаете. Според показанията долу е равно. Абсолютно равно.

В мислите на Далас изплуваха видения за гладка повърхност от студена лава с измамливо тънка коричка, която едва покрива разтопените останки от катастрофа.

— Да, но какво е това равното? Вода, пясък? Измисли нещо, Кейн, как да го определим. Ще спусна кораба достатъчно ниско, така че да намалим смущенията. Ако повърхността е равна, съвсем спокойно мога да я приближа.

Кейн натисна няколко ключа.

— Ще проверя. Включих анализаторите. Има само шум.

Далас внимателно спусна влекача над повърхността.

— Все още само шум, но започва да се изчиства.

Далас снижи кораба още. Ламберт наблюдаваше уредите. Летяха достатъчно високо, за да са в безопасност, но със скоростта, с която се движеха, това бързо можеше да се промени, ако нещо в корабните двигатели се развали или внезапно на този друг свят възникне течение надолу. Повече не можеха да намалят скоростта си. При този вятър това би означавало решаваща загуба на управлението.

— Изчиства се, изчиства се... ето го! — Той разгледа надписите и изображенията, генерирани от корабния скенер. — Някога повърхността е била разтопена, но вече не е. Не за дълго, според анализаторите. В голямата си част е базалт с малко риолит и тук-там напластена лава. Няма следи за вулканична дейност. — Включи друга апаратура, за да проникне по-дълбоко в тайните на този малък свят. — Няма съществени разломи под нас или в околността. Изглежда идеално място за кацане.

Далас прецени бързо:

— Сигурен ли си в състава на почвата?

— Много е стара, за да е нещо друго. — Вторият офицер изглеждаше малко раздразнен. — Достатъчно си знам работата, за да проверя възрастта заедно със състава. Мислиш ли, че бих поел риска да се спуснем в някой вулкан?

— Добре, добре. Извинявай. Просто проверявам. Не съм се приземявал без карта и сигнални светлини от тренировките в училището. Малко съм нервен.

— Не сме ли всички? — съгласи се веднага Ламберт.

— Да се насочваме ли тогава? — Никой не се възпротиви. — Нека се снижим. Ще се движа спираловидно, доколкото мога при този вятър и ще се придържам възможно най-близо до целта. Но ти я наблюдавай непрекъснато, Ламберт. Не бих искал да се приземим върху сигнализиращия кораб. Предупредете ме за разстоянието, ако се приближава твърде много. — Гласът му прозвуча напрегнато в претъпканата зала.

Верните електронни помощници извършиха настройки и изпълниха дадените им команди. „Ностромо“ започна да се спуска по спирала към повърхността, като се бореше със страничните ветрове и възпиращите го тласъци на черния въздух за всеки метър от пътя си.

— Петнайсет километра и продължаваме да се спускаме — обяви Рипли лаконично. — Дванайсет... десет... осем. — Далас завъртя леко един ключ. — Намали скоростта. Пет... три... два. Един километър. — Отново завъртя същия ключ. — Намали още. Включи двигателите за приземяване.

— Включени. — Кейн работеше уверено на пулта си. — Спускането сега се следи от компютъра. — Силен пукащ тътен изпълни командната зала, когато Майка пое управлението на тяхното

спускане, управлявайки кораба през последните метри с по-голяма точност, отколкото би могъл да постигне и най-добрият пилот.

— Включване на спомагателни двигатели — обяви Кейн.

— Изключи основните!

Далас извърши последна проверка преди кацане и завъртя няколко ключа в положение „изключено“.

— Основните двигатели са изключени. Спомагателните за кацане функционират нормално. — Непрестанно пулсиране изпълваше командната зала.

— Деветстотин метра и продължаваме да се спускаме — наблюдаваше терминала си Рипли. — Осемстотин. Седемстотин. Шестстотин — продължи тя да брои стотиците метри на спускането, след което премина в десетки.

На пет метра влекачът застина, поддържан от спомагателните двигатели над опустошената от бурите и забулена от нощта повърхност.

— Спусни стойките! — Кейн вече се пресягаше да извърши нужното действие, когато Далас даде командата. Слаб вой изпълни командната зала. Няколко дебели метални крака се разгънаха като на бръмбари от корема на „Ностромо“, протягайки се с усилие към все още невидимата скала под тях.

— Четири метра... уф! — спря Рипли, както и „Ностромо“, когато стойките докоснаха непоклатимата скала. Масивни амортизатори омекотиха контакта.

— Кацнахме!

Нещо щракна. Може би второстепенна схема или недостатъчно компенсирано претоварване, на което не е било реагирано своевременно. Страшен удар разтреса целия кораб. Металният корпус завибрира, издавайки злоецо метално скърцане.

— Изгубихме го, изгубихме го — изкрещя Кейн, когато лампите в командната зала угаснаха. Уредите виеха за внимание, докато аварията се разпростря като лавина през свързаните един с друг метални нерви на „Ностромо“.

Когато вълната стигна инженерния отсек, Паркър и Брет се канеха да отворят нов пакет бири. Няколко тръбопроводи, вградени в тавана, изведнъж се спускаха. Три блока в кабината за управление

избухнаха в пламъци, а наблизо един нагнетателен клапан се изду и се пръсна.

Светлините угаснаха и двамата започнаха пипнешком да търсят ръчните прожектори. Паркър се опитваше да намери бутона на аварийния генератор, който ги захранваше с енергия в случаите, когато не я взимаха директно от работещите двигатели.

В командната зала цареше контролиран безпорядък. Когато виковете и въпросите стихнаха, Ламберт изрази най-простото предположение.

— Вторичният генератор трябваше вече да се е включил. — Тя направи крачка и удари силно коляното си в един пулт.

— Чудя се какво го бави? — Кейн отиде до стената и я опипа. Това бе... аварийното управление при приземяване. Прокара пръстите си по няколко познати бутона. Следващото бе... лостът за обратен ход. Трябва да е наблизо... Ръката му напипа един аварийен прожектор и го включи. Мъждива светлина разкри няколко призрачни силуета.

Включеният прожектор на Кейн помогна на Далас и Ламберт да намерят своите. Комбинацията от трите лъча осигуряваха достатъчно осветление за работа.

— Какво се случи? Защо вторичният не заработи? И какво причини спирането?

Рипли включи интеркома.

— Инженерен отсек, какво става? Как е положението?

— Отвратително. — Паркър изглеждаше едновременно зает, луд и обезпокоен. Думите му се чуваха на фона на далечно бръмчене като че ли от трептящите крила на някакво гигантско насекомо. Гласът му ту се усилваше, ту заглъхваше, сякаш говорещият не можеше да се задържи в обхвата на микрофоните, предназначени да приемат от всички посоки.

— Проклетият прах влезе в двигателите, това се случи. През вентилационната шахта, докато се спускахме. Предполагам, че не сме я затворили и почистили навреме. Отзад стана някакво късо.

— И то големичко — бе лаконичната добавка на Брет към разговора. Едва се чуваше в далечината.

Настъпи пауза, през която се различаваше единствено шипенето на химическите пожарогасители, носещо се от високоговорителя.

— Инсталацията е задръстена — можа най-последно да обясни Брет на притеснената група слушатели. — Лошо сме прегрели, мисля, че е изгоряла цяла клетка. Господи, тук долу наистина всичко се разпада...

Далас погледна към Рипли.

— Тези двамата изглеждат доста заети. Нека някой да ми даде ясен отговор. Нещо „трясна“. Моля се на дяволите да е само в техния отсек, но може и да е по-лошо. Пробит ли е корпусът? — Той пое дълбоко въздух. — Ако е така, къде и доколко?

Рипли извърши бърз преглед на уредите за аварийна херметизация, после огледа кратко диаграмите на индивидуалните кабинни, преди да отговори уверено:

— Не виждам нищо. В нито един отсек няма спадане на налягането. Ако има пробив, той е твърде малък, за да се види, а междувременно автоматичното уплътняване е успяло да го запуши.

Аш изучаваше данните върху терминала си, който, както и останалите, беше с автономно хранване в случай на авария, каквато имаха в момента.

— Във въздуха във всички отделения не се забелязват признаци на замърсяване от външната атмосфера. Мисля, че херметизацията ни не е била нарушена досега, сър.

— Най-добрите новини, които чувам през последните шейсет секунди. Кейн, включи екраните за външно наблюдение, разполагащи все още с енергия.

Офицерът настрои три потенциометъра. Появи се забележимо премигване, бегло се показаха геоложки форми и пак настъпи пълен мрак.

— Нищо. Слепи както тук, така и навън. Трябва поне да оправим вторичния генератор, преди да видим къде сме. Аккумуляторите не са достатъчни дори за минимално изображение.

Аудиосензорите се нуждаеха от по-малко енергия. Те пренесоха гласа на този свят в залата. Звучите на бурния вятър се издигнаха и удариха неподвижните приематели, изпълвайки командната зала с насечен вой, който звучеше като караница.

— Ще ми се да се бяхме приземили на дневна светлина. — Ламберт се взираше навън в тъмното. — Щяхме да виждаме без апаратура.

— Какво ти става, Ламберт? — закачи я Кейн. — Страх те е от тъмното?

Тя не отвърна на усмивката му.

— Не се страхувам от тъмното, което познавам. Ужасява ме тъмното, което не познавам. Особено когато е изпълнено със звуци като този сигнал за помощ. — Отново насочи вниманието си към илюминатора, заливан с прахоляк.

Нейното желание да изрази най-дълбоките им страхове не успя да подобри психологическата атмосфера в командната зала. Характеризираща се с неловкост дори в най-добрите времена, сега тя стана задушаваша в почти пълната тъмнина и още по-лоша поради продължителното мълчание на хората.

Облекчението дойде, когато Рипли обяви:

— Имаме отново връзка с инженерния отсек. — Далас и другите я гледаха очакващо, докато тя си играеше с усилвателя. — Ти ли си, Паркър?

— Да, аз съм. — По звученето се разбираше, че инженерът е твърде уморен, за да отвърне с обичайния си сарказъм.

— Какво е положението при тебе? — Далас мислено стискаше палци. — Какво стана с пожара?

— В края на краищата се справихме с него — въздъхна той, шумейки като вятър по интеркома. — Беше проникнал по онази стара смазка по стените на коридора чак до ниво В надолу. За момент помислих, че дробовете ни ще изгорят. Но горимата материя бе потънка, отколкото предполагах, и го изгасихме достатъчно бързо, преди да погълне повечко кислород. Чистачите изглежда добре се справят със саждите.

Далас облиза устни.

— Какви са пораженията? Покритието е без значение. Безпокоя се само за кораба и пречките за нормалната му работа.

— Да видим... четири блока са гръмнали. — Далас можеше да си представи как инженерът отмята с пръсти нещата, докато докладва. — Разпределителната секция на вторичния генератор излезе от строя и поне три клетки от модул дванайсет са свършили, с всички последствия. — Той остави това да проникне в съзнанието им и добави: — Искате ли подробности? Дайте ми около час и ще ви направя списък.

— Остави! Чакай малко! — Далас се обърна към Рипли: — Опитай екраните отново. — Тя ги включи, но все така безрезултатно. Оставаха си празни като главата на счетоводителя на Компанията.

— Ще трябва да минем без тях за момента — каза й той.

— Сигурен ли си, че това е всичко? — каза тя в слушалката. Рипли откри, че симпатизира на Паркър и Брет за пръв път, откакто се присъединиха към екипажа. Или по-точно, откакто тя стана негов член, защото Паркър имаше по-голям стаж на „Ностромо“.

— Засега — изкашля се той в микрофона — се опитваме да възстановим пълната мощност на кораба. Дванайсети модул е унищожил всичко наоколо. Ще те информирам по-подробно за мощността, когато прегледам всичко, през което е минал огънят.

— Какво става с ремонта? Ще се справите ли? — Далас мислено прехвърляше доклада на инженера в мозъка си. Ще закръпят главните повреди, но проблемът с клетката ще им отнеме доста време. Предпочиташе да не мисли какво се е случило с дванайсети модул.

— Не мога да поправа всичко тук, за нищо на света — отговори Паркър.

— Не съм мислил, че можеш. Не го и очаквам. Какво можеш да направиш?

— Нужно е да пренасочим няколко от тези тръби и да подменим повредената вентилационна система. Аварията наистина е много лоша. Не можем да закрепим тръбите както трябва, преди корабът да кацне на сух док. Ще трябва да измислим нещо.

— Разбирам. Какво друго?

— Вече ти казах. Дванайсети модул. Съобщавам ти го направо. Загубихме основна клетка.

— Как? От праха ли?

— Донякъде — замълча Паркър, разменяйки думи с Брет, които не се чуваха, след което се върна пред микрофона: — Частици от него са се спекли във вентилационната шахта и са полепнали върху облицовката, с което са предизвикали прегряването й, а оттам и пожара. Знаеш колко чувствителни са тези двигатели. Прахът е минал направо през защитните екрани и е взривил цялата система.

— Можеш ли да направиш нещо? — попита Далас. Системата трябваше да се оправи някак си. Не можеха да я подменят.

— Мисля, че може. И Брет мисли така. Трябва да я изчистим цялата и да я тестваме във вакуум, за да видим колко добре държи. Ако е здрава след почистването, ще бъде чудесно. Ако не, можем да се опитаме да излеем метална пломба. Но излезе ли, че пукнатината минава през целия канал, тогава... — Гласът му се изгуби.

— Нека не обсъждаме евентуални проблеми — реши Далас. — Да се захванем с неотложните засега и да се надяваме, че те ще са единствените.

— Съгласни!

— Правилно — прибави Брет като гласът му прозвуча сякаш работеше някъде далеч вляво от инженера.

— Тук командната, край.

— Тук инженерния, край. Дръжте топло кафето!

Рипли изключи интеркома и погледна Далас въпросително. Той седеше спокойно и мислеше.

— Колко време смяташ, Рипли, че ще трябва за привеждане на кораба отново в изправност? Ако приемем, че Паркър е прав за повредата и че той и Брет могат да я отстранят, така че системата да не пропуска повече.

Следейки показанията, тя се замисли за миг:

— Ако могат да пренасочат онези тръби и поправят модул дванайсет, така че да издържа натоварването, предполагам от петнайсет до дваайсет часа.

— Не е толкова зле. Осемнайсет по мои сметки. — Той не се усмихна, макар да се чувстваше обнадежден. — Какво става със спомагателните двигатели? Трябва да са готови за старт, когато отново имаме мощност.

— Работим по въпроса! — Ламберт настройваше апаратура, скрита от очите на останалите. — Ние тук ще сме готови, когато приключат в инженерния отсек.

След десет минути малкият високоговорител върху пулта на Кейн заработи с остро писукане. Вторият офицер погледна един уред, след което включи интеркома.

— Командна зала. Тук е Кейн.

В гласа на Паркър прозираше изтощение, но също и задоволство, когато заговори от другия край на кораба:

— Не знам колко време ще издържи... Някои от заварките, които трябваше да направим, са слаби. Ако всичко потръгне както трябва, ще ги повторим по-старателно и ще херметизираме системата за постоянно. Вече трябва да имате мощност.

Вторият офицер натисна ключа и в командната зала се включи осветлението, редиците информационни табла запремигаха и светнаха също. Разнесоха се одобрителни възгласи и мърморения от страна на останалата част от екипажа.

— Отново имаме мощност и светлина — докладва Кейн. — Добра работа сте свършили двамата!

— Всичката ни работа е добра — отвърна Паркър.

— Правилно. — Брет сигурно се намираше близо до микрофона зад двигателите, ако се съди по равномерното бучене в контраст на обичайния му едносричен отговор.

— Не се вълнувайте толкова — каза Паркър. — Новите заварки ще издържат, но не давам никакви обещания. Просто запълнихме дупките отзад. Нещо ново при вас?

Кейн поклати глава, но се сети, че Паркър не го вижда.

— Нищо ново.

Погледна през близкия илюминатор. Лампите на командната зала хвърляха слаба светлина върху малък участък от еднообразната гола земя наоколо. От време на време бушуващата навън буря позволяваше да се види купчина пясък или крайче на скала, което блясваше за кратко, отразявайки светлината. И това бе всичко.

— Само голи скали. Не виждаме много надалеч. Но както ми изглежда, нищо не пречи да сме само на пет метра от някой местен оазис.

— Мечтай си! — Паркър изкрещя нещо на Брет, след което завърши делово: — В случай че имаме неприятности, ще ви се обадим. Вие също ни дръжте във връзка.

— Ще ти изпратя картичка! — рече Кейн и изключи...

ТРЕТА ГЛАВА

Умовете на всички щяха навярно да са по-малко затормозени, ако аварията беше продължила. Със светлина и мощност отново, но без работа, гледайки се с празни погледи, петте члена от екипажа в командната зала ставаха все по-неспокойни. Нямаше място, където човек да се протегне или да се отпусне. Достатъчно беше да стане един, за да заеме цялото свободно пространство за минаване. Така че те унило седяха по местата си, поглъщаха огромни количества кафе, бълвано от автоматичния готвач, и се опитваха да намерят нещо за вършене, което да пази ужасно заетите им мозъци от концентриране на мислите върху неприятната ситуация. А колкото до онова, което беше извън кораба, може би съвсем наблизо, предпочитаха да не размишляват на глас.

От всички само Аш изглеждаше относително доволен. Единственото му безпокойство в момента идваше от психическото състояние на колегите му. На кораба нямаше никакво местенце, където човек да си отпочине. „Ностромо“ беше влекач — кораб за работа, а не за забавления. Предполагаше се, че когато не изпълнява задълженията си, екипажът ще прекарва празното си време в комфортната утроба на хиперсъня. Естествено беше неангажираността им в будно състояние да ги направи нервни и при най-благоприятните обстоятелства, а сегашните съвсем не бяха такива.

Аш можеше да се занимава на компютъра с безкрайни теоретически проблеми, без изобщо да се отегчи. За него будното състояние беше стимулиращо.

— Има ли отговор на нашите сигнали? — наведе се напред Далас, за да види научния ръководител.

— Изпробвах всички начини за свързка от наръчника, плюс свободни асоциации. Накарах също Майка да опита с чисто машинен аналогов код — поклати Аш глава с изражение на разочарование. — Нищо, освен все същия сигнал за бедствие, повтарящ се през обичайния интервал. Всички други канали са празни, освен слабо,

непрестанно пукане на нула цяло трийсет и три. — Той посочи с пръст нагоре. — Майка казва, че това е характерното статично изпразване на основната звезда на тази система. Ако тук, навън, има нещо живо или някой, единственото, което то или той може да прави, е да вика за помощ.

Далас изръмжа недоволно и рече:

— Отново сме на пълна мощност. Нека да видим къде сме. Включи прожекторите!

Рипли ги включи. Разположени като наниз от перли по тъмния корпус на „Ностромо“ мощните прожектори блеснаха от външната страна на илюминаторите. Вятърът и прахът сега се виждаха по-добре, като ту образуваха завихрения във въздуха, ту профучаваха с доста голяма скорост през осветената зона. Отделни скали, възвишения и падинки бяха единствените неравности по повърхността на тази обрулена земя. Нямаше и следа от нещо живо, нито парче лишей, нито храст, нищо. Само виелица и прах в неземната нощ.

— Няма оазиси — промълви Кейн на себе си. Пусто и еднообразно, негостоприемно.

Далас стана, отиде до илюминатора и се загледа в непреставашата буря, наблюдавайки как парчета камъни прелитат пред стъклото. Чудеше се дали въздухът на тази планета изобщо се успокоява понякога. От това, което знаеха за местните условия, „Ностромо“ трябваше да е кацнал сред спокоен летен ден. Кое то съвсем не изглеждаше така. Планетата не беше достатъчно голяма, за да породии такова бурно време, както например на Юпитер. Утеши се донякъде с мисълта, че времето навън надали би могло да стане доста по-лошо.

Капризите на местния климат станаха основата тема за разговор.

— Никъде не можем да отидем при такова време — изтъкна Кейн. — Във всеки случай не по тъмно.

Аш вдигна очи от пулта. Досега не се бе помръдвал, очевидно доволен както физически, така и психически. Кейн не разбираше как научният ръководител успяваше да го постигне. Ако той самият не напускаше мястото си от време на време, за да се поразходи, досега щеше да е полудял.

Аш усети вторачения му поглед и веднага предложи обнадеждаваща информация.

— Майка казва, че местното слънце ще изгрее след двайсет минути. Където и да решим да ходим, няма да е в тъмнина.

— Това вече е нещо — одобри Далас, приемайки охотно и най-слабата подкрепа. — Ако нашите гости не искат или не могат да кажат нищо повече, ще трябва ние да ги потърсим. Или ако сигналът се излъчва автоматично, да намерим съответното устройство. Далеч ли сме от източника на предаването?

Аш огледа показанията на приборите и изведе изображение на терена за потвърждение.

— На около три хиляди метра, през почти равен терен, ако се съди по скенерите, горе-долу на североизток от сегашното ни местоположение.

— Състав на почвата?

— Изглежда е същият, какъвто го установихме при спускането ни. Същият твърд терен, върху който стоим сега. Плътен базалт с малки отклонения, въпреки че не отхвърлям възможността да срещнем тук-там големи кухни с отложени различни примеси.

— Ще гледаме къде стъпваме тогава. — Кейн сравняваше мислено времето, необходимо за изминаване на разстоянието, със запасите на скафандъра. — Поне е достатъчно близо, за да отидем пеш.

— Да-а! — Ламберт изглеждаше доволна. — Не ме блазнеше мисълта да местим кораба. Да се спуснем направо от орбита се планира по-лесно, отколкото каквото и да е преместване по повърхността при подобно време.

— Добре. Знаем по какво ще ходим. Нека разберем сега през какво ще вървим. Аш, дай ни състав на атмосферата.

Научният ръководител занатиска бутоните. Върху обшивката на „Ностромо“ се появи малък отвор, през който навън се протегна метална бутилка, всмукна малка порция от въздуха на планетата и се прибра обратно в кораба.

Пробата бе впръскана в една вакуумна камера, където сложна апаратура се зае да отдели съставките ѝ. Много скоро тези съставки се появиха под формата на цифри и знаци върху пулта на Аш.

Той бързо ги прегледа, поиска двойна проверка на една от съставките, след което докладва на спътниците си:

— Почти първична смес. Голямо количество инертен азот, малко кислород, висока концентрация на свободен въглероден двуокис. Има метан, както и амоняк, част от който е в твърдо състояние... навън е студено. Сега ще анализирам и по-незначителните съставки, но не очаквам изненади. Всичко изглежда доста стандартно и негодно за дишане.

— Налягане?

— Десет на четвърта степен дина на квадратен сантиметър. Няма да ни задържа, освен ако не се усили вятърът.

— Влажност на въздуха? — поиска да узнае Кейн. Картините на един въображаем неземеен оазис бързо изчезнаха от съзнанието му.

— Осемдесет и осем. Може да не мирише много хубаво, но е влажно. Има доста водни пари. Съставът наистина е странен. Нямах да си помисля, че може да се срещне толкова много пара и метан на едно място. Е, добре. Не бих ви препоръчал да пиете от някое от местните вирчета, ако има такива. Вероятно няма да е вода.

— Има ли нещо друго, което трябва да знаем? — попита Далас.

— Базалтова повърхност, само от изстинала, твърда лава. Както и студен въздух, доста под нулата — осведоми ги Аш. — Щяха да са ни необходими скафандри най-малкото заради температурата, дори въздухът да можеше да се диша. Ако там има нещо живо, то трябва да е доста жилаво!

Далас изглежда се бе примирил с тази мисъл.

— Предполагам, че е било неразумно да очакваме нещо друго. Тук атмосферата е само толкова, колкото да пречи на видимостта. Бих предпочел изобщо да няма въздух, но нали не ние сме проектирали този свят.

— Никога не се знае. — Кейн отново бе настроен философски. — Може би е нечий чужд идеал за Рая.

— Няма смисъл да го проклинате — посъветва ги Ламберт. — Можеше да е къде по-лошо. — Тя изучаваше бурята навън. С приближаването на зората вилицата постепенно утихваше.

— Несъмнено предпочитам това, отколкото да се опитвам да кацна на някой газов гигант, където ще трябва да се справяме с вятър със скорост триста километра в час при спокойно време и притегляне от десет до двама пъти по-голямо от земното. Поне можем да ходим

по повърхността без помощта на генератори и стабилизатори. Вие хората не разбирате кога сте извадили късмет.

— Странно, но изобщо не се чувствам късметлийка — парира го Рипли. — По-скоро бих се върнала към хиперсъня. — Нещо се раздвижи около глезените ѝ, тя се наведе да почеше Джонс по гърба. Котаракът замърка в знак на благодарност.

— Оазис или не — каза ясно Кейн, — аз съм доброволец да изляза пръв. Бих искал да видя отблизо нашия мистериозен сигнализатор. Никога не знаеш какво можеш да откриеш.

— Скъпоценности и пари ли? — не можа да потисне гримасата си Далас. Кейн бе добре известен като фантазьор, тичащ подир химери.

Вторият офицер повдигна рамене.

— Че защо не?

— Разбрах те. Добре. — Прие се, че и Далас ще участва в малката експедиция. Капитанът се огледа в командната зала за кандидат, който да попълни групата. — Ламберт, ти също.

Ламберт не изглеждаше очарована.

— И таз хубава. Защо аз?

— А защо не ти? Ти си нашият изтъкнат навигатор. Нека видим колко си добра извън креслото. — Той тръгна към коридора, спря и каза без никакво видимо вълнение: — И още нещо. Навярно се касае за изоставен, мъртъв кораб и сигнален маяк, иначе досега оцелелите щяха да са ни се обадили. Все още обаче не знаем на какво можем да попаднем. Този свят не изглежда гъмжащ от живот, враждебен или какъвто и да е друг, но не бива да поемаме излишни рискове. Нека вземем някакво оръжие. — Той се поколеба, когато Рипли се приближи до тях.

— Трима е максимум, на които мога да позволя да напуснат едновременно кораба, Рипли. Ще трябва да изчакаш реда си.

— Не съм тръгнала навън — отвърна му тя. — Тук ми харесва, но просто съм направила тук всичко, което мога. На Паркър и Брет ще им е нужна помощ при фината работа, докато се опитват да закрепят онези тръби...

В инженерния отсек бе доста топло, въпреки всички усилия на охладителната система на влекача. Проблемите се дължаха на големия брой заварки, които Паркър и Брет трябваше да направят, и на теснотата на помещенията, в които бяха принудени да работят. Въздухът близо до термостатите оставаше сравнително хладен, докато край самите заварки бързо прегряваше.

Причината не беше в лазерния поялник. Той генерираше относително студен лъч. Но на местата, където металът се топеше и стичаше, за да образува затвори дупките, като страничен продукт се получаваше и топлина. Двамата мъже работеха голи до кръста и по телата им струеше пот.

Рипли се бе облегнала недалеч на стената и използваше един особен инструмент, за да свали един защитен панел. На светлината се виждаха куп цветни проводници и дребни предмети с разнообразни геометрични форми. Две малки секции бяха овъглени до пълно почерняване. Използвайки друг инструмент, тя изтръгна овъглените компоненти, като търсеше подходящите им заместители във висящата на рамото си чанта.

Когато постави първия от тези заместители на мястото му, Паркър изключи лазера. Той огледа критично завареното място.

— Не е лошо, ако смея да кажа. — Той погледна назад към Рипли. Потта бе прилепила туниката плътно към гърдите ѝ. — Хей, Рипли... Имам един въпрос.

Тя не откъсваше поглед от работата си. Втори нов модул зае мястото си точно до първия, като зъб, присаден отново в гнездото си.

— Да. Слушам те.

— Ще излезем ли навън с експедицията или ще трябва стоим затворени тук, докато поправим всичко? Вече възстановихме мощността. Останалите неща — той махна към разхвърляния инженерен отсек — имат нужда само от малко козметика. Нещо, което може да почака някой и друг ден.

— И двамата знаете отговора. — Тя седна и разтри ръцете си, като погледна към него. — Капитанът си избра екип и с това се приключи. Никой друг не може да излезе, докато те не се върнат и докладват. Трима навън, четирима тук. Такъв е правилникът. — Млъкна, осенена от внезапна мисъл, и го погледна изпитателно.

— Не това те тормози, нали? Тревожиш се какво ли биха могли да намерят. Нима всички сме те подценявали и ти наистина си високоинтелигентен търсач на знания, посветил се изцяло на разширяването на границите на познатата вселена?

— Не, по дяволите. — Паркър изобщо не изглеждаше засегнат от сарказма на Рипли. — Аз съм се посветил изцяло на разширяването на границите на банковата ми сметка. Така че... Какво ще кажеш за дяловете, в случай че намерят нещо ценно?

Рипли го изгледа отегчено.

— Не се тревожи. Вие двамата ще си вземете каквото ви се полага. — Тя започна да тършува в преградките на чантата си за някакъв модул, с който да запълни последната от развалените секции в отворената квадратна дупка в стената.

— Ще спра да работя — обяви внезапно Брет, — докато не ни гарантират цели дялове.

Рипли намери нужната част и започна да я монтира в стената.

— Според договора ви на всеки от вас е гарантирано, че ще получи част от всичко, което намерим. И двамата го знаете. Оставете сега това и се залавяйте отново за работа. — Тя се обърна и започна да проверява дали новоинсталираните модули работят както трябва.

Паркър я погледна накриво и отвори уста да каже нещо, но се отказа. Рипли беше административният офицер на кораба. Скарвайки се с нея, нямаше да стигне до нищо хубаво. Беше изказал мнението си и беше скастрен. Щеше да е по-добре да спре дотук, независимо какво чувстваше вътрешно. Можеше да действа логично, когато ситуацията го налагаше.

Нервно грабна лазера и започна да заварява друга секция от спуканата тръба.

Както боравеше със храненето и управлението на поялника, Брет каза, без да се обръща към някого специално:

— Правилно.

Далас, Кейн и Ламберт се отправиха надолу по тесния коридор. Вече бяха с ботуши, якета и ръкавици в допълнение към изолиращите панталони. Носеха и лазерни пистолети — миниатюрни версии на поялника, употребяван от Брет и Паркър.

Спряха пред масивна врата, върху която се открояваха големи предупредителни символи и думи: ГЛАВЕН ВЪЗДУШЕН ШЛЮЗ: САМО ЗА УПЪЛНОМОЩЕНИ ЛИЦА.

Далас винаги се учудваше на тази забележка и я смяташе за излишна, тъй като на борда на кораба нямаше неупълномощени лица, а всеки, който бе упълномощен да е на борда, имаше право да използва въздушния шлюз.

Кейн активира ключа. Защитният екран се отмести, като разкри отдолу три скрити бутона. Капитанът ги натисна в определен ред. Вратата се отвори с бръмчене и се отдръпна от пътя им. Те влязоха.

По стените висяха наредени седем вакуумни костюма. Бяха обемисти, неудобни, но абсолютно задължителни за такова пътешествие, ако преценката на Аш за атмосферните условия бе дори наполовина вярна. Тримата си помогнаха взаимно да влязат в поддържащите живота изкуствени кожи и провериха един на друг функционирането на костюмите.

След това дойде ред да сложат и шлемовете. Това бе извършено тържествено и внимателно, като всеки провери дали шлема на съседа си е уплътнен добре.

Далас провери шлема на Кейн, Кейн на Ламберт, а тя повтори същото с капитана. Завършиха тази тристранна операция с най-голяма сериозност, като космически вариант на три чешещи се една друга маймуни. Автоматичните регулатори бяха включени. Скоро и тримата дишаха леко застоялия, но здравословен въздух от бутилките.

С ръка, облечена в ръкавица. Далас включи вътрешния комуникатор.

— Предавам. Чувате ли ме?

— Приемам — съобщи Кейн, като се забави малко да усили мощността на своя микрофон. — А вие чувате ли ме?

Далас кимна и се обърна към все още мрачната Ламберт.

— Приемам — рече тя без да крие неудоволствието си. Все още й беше криво, че попадна в експедицията.

— Хайде, Ламберт — каза Далас, опитвайки се да я ободри. — Аз те избрах за способностите ти, а не заради веселото ти настроение.

— Благодаря ти за ласкателството — отговори сухо тя. — Но за друго няма да ти благодаря. Защо не взе Аш или Паркър? Навярно биха се зарадвали на такъв шанс.

— Аш трябва да остане на кораба. Ти знаеш това. Паркър има работа в инженерния отсек, а и не може да намери изхода на хартиен чувал без инструменти. Не ме е грижа, ако ме проклинаш на всеки метър от пътя. Само искам да съм сигурен, че ще намерим източника на проклетия сигнал.

— Да. Прекрасно.

— Много добре, значи сме готови. Не използвайте оръжие, докато не ви кажа.

— Ти да не очакваш приятелско посрещане? — изгледа го подозрително Кейн.

— По-добре да се надявам на хубаво, отколкото на лошо. — Далас натисна бутоните на комуникатора от външната страна на костюма и включи на друг канал. — Аш, ти ли си?

Обади се обаче Рипли.

— Той тръгна към изследователския мехур. Изчакай няколко минути.

— Разбрано — рече той и се обърна към Кейн. — Затвори вътрешния люк. — Офицерът задейства необходимите регулатори и вратата се плъзна и затвори зад тях. — Сега отвори външния.

Кейн повтори процедурата, която ги бе допуснала до шлюза. След като натисна и последния бутон, застана край другите и зачака. Ламберт несъзнателно притисна костюма си към вътрешната врата на шлюза в инстинктивна реакция срещу приближаващата неизвестност.

Външният люк се плъзна встрани. Облаци от прах и изпарения се носеха пред трите човешки същества. Светлината на още ненастъпилата зора беше с цвета на печен портокал. Това не беше познатото успокояващо жълто на земното Слънце, но Далас се надяваше, че ще се промени с изгриването на местното слънце.

Все пак им даваше достатъчно светлина, за да виждат, макар да нямаше много за гледане в този плътен, наситен с частици въздух.

Застанаха върху подвижната платформа, която висеше между поддържащите подпори. Кейн натисна друг превключвател. Платформата започна да се спуска, като монтираните отдолу сензори сочеха къде е земята. Те пресметнаха разстоянието и спряха платформата, когато основата ѝ докосна най-високата точка на тъмната скала.

Далас поведе повече по навик, отколкото според правилника, и стъпиха внимателно върху самата повърхност. Лавата беше твърда и непоклатима под ботушите им. Силни ветрове ги блъскаха, докато те оглеждаха обрулената повърхност. В момента не можеха да видят нищо друго, освен това, което се намираше под обувките им в оранжево-кафявата мъгла.

Какво потискащо, безжизнено място, мислеше Ламберт. Не беше непременно плашещо, въпреки че невъзможността да се вижда надалече беше доста смущаваща. Това ѝ напомняше среднощно гмуркане във води, пълни с акули. Никога не знаеш какво ще изскочи изведнъж от тъмнината.

Това навярно бяха прибързани заключения, но тя не мислеше така. По цялата повърхност наоколо не се забелязваше нито един топъл цвят. Нямаше синьо, нито зелено, само наситено жълто, тъмно оранжево, уморено кафяво и сиво. Нищо, което да стопли окото на разума, а то от своя страна да успокои мислите. Атмосферата имаше цвят на неуспял химически опит, земята беше сякаш изпепелена от огъня на корабни двигатели. Независимо от липсата на каквито и да са доказателства за едното или другото, дълбоко в себе си тя имаше усещането, че понастоящем нищо не живее на този свят.

Кейн сигурно е прав. Може би това е представата на някое незнайно същество за Рая. Ако се окажеше, че е така, надали би държала на компанията на такова същество.

— Накъде?

— Какво? — Мъглата и облаците бяха замъглили мислите ѝ. Тя се отърси от тях.

— Накъде, Ламберт? — гледаше я втренчено Далас.

— Добре съм. Просто се замислих. — В съзнанието ѝ изплува нейното работно място на „Ностромо“. Креслото и навигационната апаратура, толкова ограничени и тесни в нормални условия, сега ѝ се виждаха като късче от Рая.

Тя погледна една линия върху екрана на малкия търсач, закрепен на колана ѝ.

— Насам. В тази посока — посочи тя.

— Ти водиш — пристъпи Далас зад нея.

Следвана от капитана и Кейн, тя тръгна напред в посока на бурята. Едва излезли от предпазващата сянка на „Ностромо“, бурята ги

обгърна от всички страни.

Ламберт спря отвратена и се захвана да настройва скафандъра.

— Сега не виждам нищо, по дяволите.

Неочаквано в шлема ѝ прозвуча гласът на Аш:

— Включи търсача. Той е настроен на вълната на сигнала за бедствие. Остави го да те води и не му се бъркай. Вече съм го нагласил.

— Включен е и е настроен — изстреля тя в отговор. — Да не мислиш, че не си знам работата?

— Извинявай — отвърна научният ръководител. Тя изсумтя и закрачи гордо в мъглата.

Далас заговори в микрофона на шлема си.

— Търсачът работи отлично. Сигурен ли си, че ни чуваш добре, Аш?

В изследователския мехур отвън върху долната част на корпуса Аш премести погледа си от бавно отдалечаващите се, забулени от прах фигури към ярко осветения пулт пред себе си. Три схематични образа се открояваха ясно и ярко на екрана. Той докосна един бутон и със слаб вой изследователският стол се плъзна по релсите си леко встрани и се изравни точно със светещия екран.

— Сега ви виждам от мехура. Чувам ви ясно и силно. Изображението ми на екрана тук е добро. Не мисля, че ще ви изгубя. Мъглата не е много гъста и май смущенията долу на повърхността не са толкова големи. Сигналът за помощ е на друга честота и няма опасност от наслагване.

— Звучи добре. — През високоговорителя в мехура гласът на Далас звучеше някак си неестествено. — Приемаме те ясно. Нека държим канала отворен. Не искам да се загубим тук, сред тези боклуци.

— Разбрано. Ще наблюдавам всяка ваша стъпка. Няма да ви безпокоя, освен ако не се случи нещо.

— Разбрано. Тук Далас, край. — Той остави връзката с кораба включена. Забеляза, че Ламберт го наблюдава през стъклото на шлема си. — Губим ценно време. Да тръгваме.

Тя безмълвно се обърна, вниманието ѝ отново се върна към търсача и пак пое напред сред танцуващата мъгла. Слабото притегляне им спестяваше тежестта на скафандрите и кислородните апарати, но те

не преставаха да се чудят на състава на този тъй малък свят, който успява да създаде толкова силно притегляне. Мислено Далас си отбеляза да остави време за геоложко проучване на по-голяма дълбочина. Може би се бе повлиял от Паркър, но възможността този свят да съдържа големи находища от ценни тежки метали не беше за пренебрегване.

Компанията, разбира се, ще предяви права върху всяко откритие, след като е направено с оборудване на Компанията и по време на работа за нея. Но това можеше да донесе тлъсти премии. Тяхното извънпланово спиране тук можеше да се окаже все пак и доходно.

Вятърът духаше право в тях, обсипвайки ги с кал и прах като с твърд дъжд.

— Не виждам на повече от три метра в която и да е посока — измърмори Ламберт.

— Стига си мрънкала — обади се Кейн.

— Обичам да мрънкам.

— Хайде. Престанете да се правите на деца. Тук не е най-подходящото място.

— Чудесно местенце, нали — не се смути Ламберт. — Напълно запазено от човека и природата. Прекрасно място... ако си скала.

— Казах, достатъчно! — При тези думи тя млъкна, но продължи да се оплаква под нос. Далас можеше да ѝ забрани да говори, но не би могъл да я спре да мърмори.

Изведнъж очите ѝ уловиха нещо, което моментално измести всички нейни мисли в укор към това място. Нещо бе изчезнало от екрана на търсача.

— Какво става? — попита Далас.

— Чакай малко. — Тя извърши лека настройка на уреда, малко затруднена от издутите си ръкавици. Линията, която бе изчезнала от екрана на търсача, се появи отново.

— Изгубих я, но пак я намерих.

— Проблеми ли имаш? — прозвуча далечен глас в шлемовете им. Аш излъчваше загриженост.

— Нищо особено — осведоми го Далас. Бавно се извърна, опитвайки се да забележи нещо твърдо в бурята. — Все още е много ветровито и прашно. Лъчът на търсача започна да изчезва. Изгубихме предаването за миг.

— Тук все още е силно — провери Аш показанията на уредите си. — Не мисля, че е от бурята. Навярно се намирате край възвишение. Това може да блокира сигнала. Ако загубите връзката отново, включете търсача на моя канал назад към кораба, докато не хванете отново предаването. В такъв случай ще се опитам да ви направлявам оттук.

— Ще имаме това предвид, но засега не е нужно. Ще ти кажем, ако изпаднем в чак такова затруднение.

— Разбрано. Тук Аш, край.

Отново настъпи тишина. Придвижваха се безмълвно през прашната, оранжева, тънеща в забрава местност. След малко Ламберт спря.

— Пак ли го изгуби? — попита Кейн.

— Не. Сменяме посоката. — Тя посочи наляво от тях. — Сега натам.

Продължиха по новия курс, като Ламберт с цялото си внимание следеше екрана на търсача, а Далас и Кейн се бяха съсредоточили върху Ламберт. Около тях бурята внезапно се засили. Частици прах упорито издаваха цъкащи звуци, когато вятърът ги блъскаше по лицевите части на шлемовете, оформяйки в мозъците им сякаш произнесени думи.

Тик, так... пусни ни вътре... хоп, цоп... пусни ни вътре, пусни ни...

Далас се отърси. Тишината, обгърнатата в облаци пустош, оранжевата омара, всичко това започваше да му действа на нервите.

— Близко е — каза Ламберт. Датчиците на костюмите едновременно информираха отдалечения Аш за внезапното ускоряване на пулса им. — Съвсем близо.

Те продължиха. Отпред, високо над тях се издигаше нещо. Дишането на Далас се учести както от вълнение, така и от напрежение.

Разочарование... Това беше само грамаден къс скала, извита и гротескна. Предположението на Аш за възможността да навлязат в хълмиста местност се потвърди. Временно се приютиха до каменния монолит. В същото време линията върху екрана на търсача на Ламберт изчезна.

— Пак се изгуби — каза тя.

— Дали не сме го подминали? — Кейн изучаваше скалите, опитвайки се да надникне през тях, но не успя.

— Не, освен ако не е под земята. — Далас се облегна на скалата. — Може да е зад това тук. — Той потупа камъка с юмрука си в ръкавица. — Или може да е затихване поради бурята. Нека починем и да видим.

Изчакаха там, облегнали гърбове на излъсканата скала. Прах и мъгла се виеха около тях.

— Сега наистина сме слепи — каза Кейн. — Скоро ще съмне. — Той нагласи микрофона си. — Аш, чуваш ли ни? След колко време ще имаме дневна светлина?

Гласът на научния ръководител беше слаб и изкривен от смущенията.

— Слънцето ще изгрее след около десет минути.

— Тогава сигурно ще виждаме повече.

— Или обратното — добави Ламберт. Тя не се опитваше да скрие липсата на ентусиазъм. Беше страшно уморена, а тепърва трябваше да стигнат до източника на сигнала. Слабостта не беше просто физическа. Пустошът и мрачната окраска изтощаваха ума ѝ. Тя мечтаеше за чистотата и яркостта на привичната обстановка край пулта си.

Не помогна и засилващата се светлина. Вместо да повдигне духа им, изгриващото слънце го смрази, превръщайки въздуха от оранжев в кървав. Може би нямаше да е толкова страшно, когато слабото слънце изгрее напълно...

Рипли изтри с ръка лицето си и уморено въздъхна. Затвори последния панел в стената, зад който бе работила, след като се увери, че новите компоненти функционират както трябва, и сложи инструментите си обратно в преградките на чантата.

— Трябва да можеш да се справиш с останалото. Аз свърших с деликатните неща.

— Не се безпокой. Ще се оправим — увери я Паркър, като внимаваше гласът му да е неутрален. Не гледаше към нея, а продължаваше да се концентрира върху собствената си работа. Още беше разстроен, че двамата с Брет няма да участват в откритията, които можеше да направи експедицията.

Рипли тръгна по най-близката стълба нагоре.

— Ако се случи нещо или имате нужда от помощ аз съм в командната.

— Правилно — отвърна меко Брет.

Паркър я проследи как си отива, видя как гъвкавата ѝ фигура изчезва горе.

— Кучка.

Аш натисна един бутон. Триото от движещи се фигури стана ясно и постоянно, като изгуби мътните си очертания след включването на усилвателя. Трите сигнала продължаваха да бъдат силни.

— Как я караш? — поиска да узнае един глас по интеркома.

Той бързо загаси екрана и отговори:

— Засега добре.

— Къде са те сега? — попита Рипли.

— Приближават се до източника. Стигнали са до някакъв каменист терен и сигналът продължава да заглъхва, но вече са толкова близо, че не виждам как могат да го пропуснат. Сигурно скоро ще ги чуем.

— Що се отнася до сигнала, все още ли няма нищо ново?

— Все още не.

— Опитва ли да го прекараш през електронния интегратор за подробен анализ? — Гласът ѝ прозвуча малко нетърпеливо.

— Слушай, аз искам да науча подробностите не по-малко от теб. Но след като Майка още не го е идентифицирала, какъв смисъл има да си играя с това?

— Ще имаш ли нещо против аз да се позанимая?

— Винаги си добре дошла — каза ѝ той. — Няма да навреди, пък е и по-добре, отколкото да бездействаш. Съобщи ми веднага, щом попаднеш на нещо, ако ти излезе късметът.

— Да, ако ми излезе късмета. — Тя изключи.

Рипли се настани малко по-навътре в креслото си в командната зала. Помещението изглеждаше странно широко сега, когато другите членове на екипажа бяха навън, а Аш долу в мехура си. Доколкото си

спомняше, това беше първият път, в който оставаше сама в залата. Чувстваше се някак си неестествено и не съвсем удобно.

Е, ако щеше да си направи труда да се пребори с интеграционния анализ, по-добре беше да започва. След докосването до един ключ залата се изпълни с онзи измъчен извънземен вой. Тя бързо намали звука. Дори и с доста намалена сила той предизвикваше достатъчно безпокойство.

Можеше лесно да го приеме за глас, както бе предположила Ламберт. Този подход обаче беше по-скоро фантастичен, отколкото научен. Вземи се в ръце, рече си тя. Виж какво ще каже машината и остави емоционалните си реакции настрана.

Съзнавайки малката вероятност да успее там, където Майка се бе провалила, тя активира едно рядко употребявано устройство. Както намекна Аш, все пак щеше да се занимава с нещо. Не издържаше да седи и да бездейства в празната зала. Това оставяше много време за размисъл. По-добре излишна работа, отколкото никаква...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

С издигането на скритото слънце кървавият цвят на атмосферата започна да избледнява и сега се превърна в ръждиво, мръсно жълто. Нямаше я привичната ярка слънчева светлина на Земята, но и това беше голямо подобрение в сравнение с досега.

Бурята бе понамаляла и вездесъщият прах започна да се сляга. За първи път тримата пеши пътешественици можеха да видят на повече от няколко метра напред.

От известно време се изкачваха. Теренът си оставаше хълмист, но с изключение на единични базалтови колони, все още съставен от потоци лава. Имаше малко остри изпъкналости, тъй като повечето бяха изгладени в нежни извивки и гънки от неизброими хилядолетия на постоянен вятър и набиван прах.

Кейн водеше, изпреварил малко Ламберт. Очакваше вече всяка минута тя да обяви, че отново приемат сигнала. Изкачи се на едно малко възвишение, погледна напред, надявайки се да види на какво ще се натъкнат по-нататък: гладки скали, водещи нагоре към друго слабо възвишение.

Вместо това очите му забелязаха нещо съвсем различно, толкова различно, че той ги разтвори широко зад мръсния прозрачен лицев панел на шлема, толкова различно, че той изкрещя в микрофона.

— БОЖЕ ГОСПОДИ!

— Какво? Какво ста...? — Ламберт се изкачи при него, следвана от Далас. И двамата бяха шокирани от неочакваната гледка не по-малко от Кейн.

Предполагаха, че сигналът се излъчва от някакво устройство, но в ума си не бяха изградили никаква представа как изглежда източникът на предаването. Бяха толкова заети с бурята и естествената необходимост да се държат заедно. Сблъсквайки се сега с истинския източник, много по-впечатляващ, отколкото някой от тях би се осмелил да си помисли, научната им безпристрастност временно изчезна.

Беше кораб. Относително непокътнат и по-неземен, отколкото биха си представили, че е възможно. Далас не би го нарекъл ужасен, но той смущаваше по начин, по който никакво техническо творение не би трябвало да смущава. Очертанията на масивния му корпус бяха чисти, но неестествени, придавайки на цялата конструкция разстройваща ненормалност.

Той се извисяваше над тях и над околните скали, върху които лежеше. От това, което можеха да видят, решиха, че е кацнал по същия начин, както и „Ностромо“ — по корем, формата му наподобяваше огромно метално U, като двата рога на това U бяха леко извити един към друг. Едното рамо беше малко по-късо от другото и по-рязко извито. Дали това беше поради повреда или някаква чужда представа за приятна симетрия, нямаше начин да се разбере.

Когато се покатериха по-близо, видяха, че корабът надебелява в основата на U-то с редица концентрични отливки във форма на дебели плочи, които се издигат в купол. Далас предположи, че двата рога съдържат двигателите и инженерния отсек, а надебеленият преден край — жилищните помещения, навярно товарното пространство и командната зала. Доколкото разбираха, при него всичко можеше да е точно наопаки.

Корабът лежеше безразлично, без да показва признаци на живот или дейност. Това близко, възстановено предаване бе оглушително и тримата побързаха да намалят звука в шлемовете си.

От какъвто и метал да бе направен корпусът, той искреше силно на светлината, по странен стъкловиден начин, който загатваше за сплав, каквато никога не е била създавана от човешка ръка. Далас даже не беше сигурен, че е метал. Първият оглед не разкри нищо, което да прилича на свързване, шев, заварка или друг познат метод за съединяване на отделните плочи или секции. Чуждоземният кораб създаваше впечатление, че е бил не произведен, а по-скоро отгледан.

Това беше странно, разбира се. Независимо от метода на изграждане, важното беше, че безспорно ставаше дума за космически кораб.

Толкова бяха стреснати от неочакваната гледка, че никой не се замисли каква би била стойността на привидно непокътнатия кораб като премии или плячка.

И тримата завикаха едновременно в микрофоните си.

— Някакъв кораб, очевидно — повтаряше безсмислено Кейн отново и отново.

Ламберт изучаваше лъскавия, почти влажен блясък и извитите страни, липсата на всякакви познати външни характеристики и учудено клатеше глава.

— Сигурен ли си? Може да е някакво местно образувание. Много необичайно...

— Не-е. — Вниманието на Кейн бе погълнато от двойката извити рога, които образуваха задната част на кораба. — Не е закрепено. Дори да допуснем, че извънземните архитектурни идеи са ни чужди, съвсем ясно е, че не е предвидено да бъде част от пейзажа. Това със сигурност е кораб.

— Аш, можеш ли да го видиш? — Далас си спомни, че научният ръководител би трябвало да вижда ясно през устройствата за видеовръзка, монтирани в скафандрите им, и сигурно е забелязал останките от чуждия кораб в мига, когато Кейн бе изкачил възвишението и изкрещял шокирано.

— Да, виждам го. Не много ясно, но достатъчно, за да се съглася с Кейн, че е кораб. — Гласът на научния ръководител прозвуча развълнувано в шлемовете им или поне толкова развълнувано, колкото можеха да очакват някога от него. — Никога не съм виждал подобно нещо. Задръжте за малко. — Те постояха така, докато Аш провери показанията и зададе няколко бързи въпроса на корабния мозък.

— Нито пък Майка — добави той. — Абсолютно непознат тип, не се корелира с нищо, което сме срещали досега. Толкова ли е голям, колкото изглежда оттук?

— Дори по-голям — каза Далас. — Корпусът е огромен, засега не се забелязват по-дребни детайли. Ако е конструиран в същия мащаб както нашите кораби, строителите му трябва да са били значително по-едри от нас.

Ламберт се изкикоти нервно.

— Ще разберем, ако е останал някой от тях да ни посрещне на борда.

— Ние сме съвсем близо и видимостта е директна — каза Далас на Аш, без да обръща внимание на коментара на навигатора. — Трябва да приемаш много по-чист сигнал от нас. Какво става със сигнала за

помощ? Има ли някакви промени? Прекалено близо сме, за да ги различим.

— Не. От каквото и да се излъчва предаването, то е вътре в кораба. Сигурен съм в това. Трябва да е там. Ако беше по-далече, никога нямаше да го приемаме през тази метална стена.

— Ако изобщо е метал. — Далас продължаваше да разглежда чуждоземния корпус. — По-скоро прилича на пластмаса.

— Или кост — предположи замислено Кейн.

— Ако приемем, че сигналът идва отвътре, какво ще направим сега? — попита Ламберт.

Вторият офицер тръгна напред.

— Ще вляза да поогледам и ще ви кажа.

— Чакай, Кейн. Не бъди такъв авантюрист, по дяволите. Някой ден ще си навлечеш неприятности.

— Аз съм за това да влезем вътре. Вижте, все нещо трябва да сторим. Не можем да се въртим наоколо и да чакаме разкрития, появили се по магически начин във въздуха над кораба. — После запита намръщено — Наистина ли предлагаш да не влизаме вътре?

— Не съм против. Няма нужда обаче да пришпорваме нещата. — Той се обърна към научния ръководител далеч зад тях. — Още ли ни чуваш, Аш?

— Сега по-слабо, когато сте над предавателя — дойде отговорът. — Има някои смущения, които не мога да премахна. Но все още ви чувам добре.

— Разбрано. Не виждам никакви светлини или признаци на живот. Няма никакво движение, освен на този проклет прах. Използвай ни за засичане при директна видимост от мястото ни и пробвай твоите сензори. Опитай се да видиш или откриеш нещо, което ние не можем.

Настъпи малка пауза, докато Аш бързаше да изпълни заповедта. Продължиха да се чудят на елегантно изкривените линии на огромния кораб.

— Опитах всичко — докладва най-сетне научният ръководител. — Не сме екипирани за такъв случай. „Ностромо“ е търговски влекач, а не изследователски кораб. За да засека нещо, са ми нужни куп скъпи инструменти, каквито ние просто нямаме.

— Хубаво... Какво виждаш все пак?

— Нищо оттук, сър. Не мога да получа абсолютно никаква смислена картина. Правя всичко възможно, но не стигам до приемливи показания на уредите. Просто не разполагаме с необходимата апаратура.

Далас се опита да скрие разочарованието си от другите.

— Разбирам. Както и да е, няма значение. Но продължавай да опитваш. Уведоми ме веднага, ако въобще откриеш нещо. Особено ако има признаци за движение. Не се впускай в подробности. Ние тук ще се занимаем с всички анализи.

— Разбрано. Пазете се.

А сега какво, капитане? Далас обходи с поглед грамадния кораб, после се обърна назад, за да види, че Кейн и Ламберт го наблюдават. Вторият офицер беше прав, разбира се. Не беше достатъчно да знаят, че това е източникът на сигнала. Трябваше да го проследят до генератора, да се опитат да разберат причината за сигнала и наличието на кораба на този малък свят. Немислимо беше да дойдат дотук и да не изследват вътрешността на чуждоземния кораб.

В крайна сметка любопитството е това, което е накарало човека да напусне изолирания си, незначителен свят и да прекоси бездната между звездите. От друга страна, любопитството обикновено не води до добро, припомни си той.

Така стигна до единственото логично решение.

— Изглежда съвсем мъртъв оттук. Ще се приближим най-напред до основата. След това, ако нищо не се покаже...

Ламберт го погледна въпросително:

— Да?

— Тогава... ще видим.

Тръгнаха към корпуса. Вече излишният търсач се поклащаше на колана на Ламберт.

— При това положение — рече Далас, докато приближиха надвисналия над тях корпус — единственото нещо, което мога...

На борда на „Ностромо“ Аш следеше внимателно всяка дума. Без каквото и да е предупреждение гласът на Далас заглъхна. После се усили още веднъж за миг, след което изчезна съвсем. Едновременно с това Аш изгуби и визуалната връзка.

— Далас! — Лудо започна да натиска бутоните по пулта, да върти ключове, да иска по-добра разделителна способност от вече

претоварените сензори. — Далас, чуваш ли ме? Изгубих те. Повтарям: изгубих те...

От множеството високоговорители жално долиташе само постоянното термоядрено съскане на местното слънце...

До самия корпус колосалният размер на кораба беше очевиден от всякога. Той се издигаше над тях в наситения с прах въздух и изглеждаше по-твърд от начупените скали, върху които бе стъпил.

— Все още няма признаци на живот — измърмори под носа си Далас, докато разглеждаше корпуса. — Няма светлини, нито движение. — Той посочи към въображаемия нос на кораба. — И няма вход. Нека да опитае оттам.

Докато крачеха внимателно през разтрошени каменни блокове и ронливи шистовидни скали, Далас осъзна колко малък го кара да се чувства този чуждоземен кораб. Не дребен физически, въпреки че на фона на изпъкналото, смазващо туловище на корпуса тримата изглеждаха като джуджета, а почти нищожен в космически мащаб. Човечеството все още познаваше много малка част от Вселената, бе изследвало само едно ъгълче от нея.

Вълнуващо и приятно за ума е да се отдаваш на размисъл какво лежи и те чака в черната бездна на космоса, когато си зад телескопа, съвсем друго е да го правиш попаднал сам върху едно противно зрънце като този свят, изправен срещу извънземен кораб, чиято изработка неприятно прилича на отглеждано създание, а не познато устройство за управление и преодоляване на точните закони на физиката.

Именно тази особеност на изоставения кораб, призна си той, го безпокоеше най-много. Ако приличаше на познатите му форми и конструкции, нечовешкият му произход не би му се струвал толкова застрашителен. Не смяташе, че чувствата му се дължат на обикновена ксенофобия. Истината беше, че не бе очаквал чуждоземното да е до такава степен чуждо.

— Нещо става.

Видя Кейн да сочи към корпуса пред тях. Време беше да приключи с размишленията, каза си той строго, и да обърне внимание на действителността. Този странен обект с формата на рог бе

космически кораб, различаващ се само външно от „Ностромо“. Нямахте нищо злокобно в материала, от който беше изработен, нито нещо зловещо в конструкцията му. Материалът се дължеше на друга технология, формата можеше да зависи както от естетически идеали, така и от всичко друго. От такава гледна точка корабът придобиваше почти екзотична красота. Без съмнение Аш вече се екзалтираше от неповторимия дизайн на кораба и съжаляваше, че не е тук с тях.

Далас забеляза непромененото изражение на Ламберт и разбра, че сред екипажа имаше поне един член, който без колебание би сменил мястото си с това на научния ръководител.

Кейн бе посочил три тъмни петна върху едната страна на корпуса. Когато се изкачиха по-близо и малко по-нагоре по камъните, тези петна се оказаха овални отвори, които показваха и огромна дълбочина в допълнение към височината и ширината.

Най-после се озоваха точно под трите дупки в металния (пластмасов или някакъв друг?) корпус. Зад външните овали се виждаха по-тесни и още по-тъмни вторични отвори. Вятърът вкарваше и изкарваше от тях прах и пемза, което показваше, че дупките стояха отворени от по-дълго време.

— Прилича на вход — предположи Кейн с ръце на бедрата, докато изучаваше отворите. — Навярно такава е представата на някои за въздушен шлюз. Виждате ли вътрешните люкове зад тези?

— Ако това са шлюзове, защо са три, и то толкова близко един до друг? — подозрително огледа дупките Ламберт. — И защо всичките стоят отворени?

— Може би създателите им са обичали да правят нещата тройно — вдигна рамене Кейн. — Ако намерим някого от тях, ще ти позволя да го попиташ.

— Веселяк — отвърна тя, без да се усмихне. — Това ще го приема, но защо ще оставят отворени и трите?

— Не знаем дали са отворени. — Далас разглеждаше с интерес гладките краища на овалите, толкова различни от обемистите четвъртити входи на „Ностромо“. Изглеждаха като излети заедно с корпуса, а не допълнително монтирани при строежа с груби заварки и уплътнения. — А по въпроса защо са отворени, ако това наистина е така — продължи Далас, — навярно екипажът е искал да излезе много бързо навън.

— Защо са им били нужни три отворени шлюза, за да го направят?

Далас й се сопна отегчено:

— Откъде, по дяволите, да знам? — И веднага добави: — Извинявай... Без да искам.

— Не, не — каза тя, като този път се усмихна леко. — Въпросът беше глупав.

— Време е да си отговорим на някои въпроси. — Той тръгна нагоре по лекия наклон, водещ към отворите, като гледаше в земята и се пазеше от нестабилни камъни. — Чакахме достатъчно дълго. Нека влезем, ако е възможно.

— Сигурно така някой си представя шлюза. — Кейн изучаваше вътрешността на отвора, през който влязоха. — Но не и аз.

Далас вече бе влязъл навътре.

— Повърхността им е твърда. Втората врата, люк или каквото и да е било също е отворена. — А след кратка пауза: — Тук отзад има голяма зала.

— Имате ли нужда от повече светлина? — Ламберт посочи фенерчето, което висеше на кръста й симетрично на пистолета.

— Засега тази изглежда достатъчна. Пестете енергията, защото може да ни потрябва. Влизайте.

Кейн и Ламберт го последваха надолу по късия коридор. Озоваха се в помещение с висок таван. Ако в тази част на кораба имаше някакви управляващи устройства, измервателни уреди или каквото и да е друго оборудване, трябваше да са скрити зад сивите стени. Гледката удивително приличаше на вътрешността на човешки гръден кош, като овални метални ребра укрепяваха пода, тавана и стените. Призрачната светлина отвън танцуваше по прашинките, които висяха в почти неподвижния въздух на тайнствената стая.

Далас погледна втория офицер.

— Какво мислиш?

— Не знам. Може да е склад. Или част от сложна шлюзова система. Да, това трябва да е. Току-що преминахме през една двойна врата и сега се намираме в истинския шлюз.

— Доста е голямо, за да бъде въздушен шлюз. — Гласът на Ламберт прозвуча унило в шлемовете им.

— Само предполагахме. Ако обитателите на този кораб са толкова големи, колкото ние в сравнение с размерите на „Ностромо“, сигурно са имали нужда от шлюз с подобни размери. Признавам си обаче, че идеята за складово помещение ми харесва повече. Може дори да обясни необходимостта от три входа. — Той се обърна и видя Далас да се навежда над една черна дупка на пода. — Хей, Далас, внимавай! Не знаем какво има там долу, нито колко е дълбоко.

— Корабът стои отворен за външния свят и нищо не обръща внимание на влизането ни. Не мисля, че тук има нещо живо. — Далас откачи фенерчето си, включи го и насочи яркия му лъч надолу.

— Виждаш ли нещо? — попита Ламберт.

— Сигурно — ухили се Кейн. — Нещо като заек с часовник? — рече той с нотка на надежда.

— Не виждам абсолютно нищо. — Далас местеше фенерчето бавно от едната към другата страна. Лъчът бе тесен, но мощен. Можеше да освети всичко, което лежи не твърде далеч под тях.

— Какво има там? — Ламберт се приближи до него, като внимаваше да е на безопасно разстояние от пропастта. — Друго складово помещение ли?

— Оттук не може да се каже. Вижда се само, че отива надолу. Гладки стени, докдето стига светлината. Няма следи от дръжки, асансьор, стълба или друго средство за слизване. Не мога да видя дъното. Светлината не го достига. Трябва да е някакъв вид шахта.

Изгаси светлината, отстъпи на около метър от дупката и започна да откачва принадлежности от колана и раницата си. Положи ги на пода, изправи се и огледа слабо осветената сива зала.

— Това, което е долу, ще почака. Нека първо разгледаме наоколо. Искам да се уверя, че няма други изненади. Възможно е даже да намерим по-лесен път надолу. — Той отново запали фенерчето и го насочи към близките стени. Въпреки приликата с вътрешността на кит, те оставаха успокояващо безжизнени.

— Разгърнете се... но не много надалече. И за нищо на света не се изпускайте от очи. Няма да ни отнеме повече от няколко минути.

Кейн и Ламберт включиха своите фенерчета. Движейки се в редица, тримата започнаха да оглеждат огромната стая.

Наоколо лежаха разпръснати парчета от някакъв натрошен сив материал. Повечето бяха погребани под малки дюни от прах и фини

частици пемза, които бяха завладели кораба. Кейн обаче не им обърна внимание. Търсеха нещо непокътнато.

Светлината от фенерчето на Далас попадна неочаквано върху предмет, който не беше част от стените или пода. Като се приближи, капитанът обходи с лъча контурите му. Приличаше на малка урна или ваза, светлокафява на цвят и лъскава на вид. Заставайки до него, той наведе глава над грапавия счупен отвор и светна вътре.

Празно.

Той отмина разочарован, чудейки се как нещо, което изглежда толкова крехко, е останало почти незасегнато, докато други, поустойчиви вещества, са се износили и разтрошили. Помисли си, че можеше да изпита разтопяващото действие на пистолета си върху материала, от който бе направена урната.

Почти беше готов да се върне до шахтата на пода, когато фенерчето му попадна на нещо сложно и определено техническо. Между полуорганичните стени на чуждопланетния кораб вдъхващият му доверие функционален вид донесе голямо облекчение, въпреки че самата му конструкция беше абсолютно непозната.

— Елате тук!

— Нещо не е наред ли? — обади се Кейн.

— Не, нищо подобно. Открих някакъв механизъм.

Ламберт и Кейн се втурнаха към него, като обувките им вдигаха малки облачета от съживена прах. Лъчите на фенерчетата им се присъединиха към този на Далас. Всичко изглеждаше спокойно и мъртво, макар Далас да имаше усещането, че някъде зад странно очертаните панели тихо действа някаква търпелива сила. А доказателството за живот в машината се дължеше на един метален лост, който се движеше равномерно напред-назад в рамките на канала си, без обаче да издава какъвто и да е звук според сензорите на скафандрите им.

— Изглежда все още функционира. Чудя се от колко време работи така. — Кейн изучаваше заинтригувано устройството. — Питам се какво ли върши?

— Мога да ти кажа. — Двамата мъже се обърнаха към Ламберт. Тя потвърди това, за което Далас вече се бе досетил. Държеше в ръка търсача си — същият уред, който ги бе довел от „Ностромо“ дотук. — Това е предавателят. Автоматично устройство, излъчващо сигнал за

помощ, точно както си го представяхме, че може да бъде. Изглежда чист, сякаш е съвсем нов, макар вероятно да излъчва сигнала от години. — Тя сви рамене. — Може би от десетилетия. Или повече.

Далас прекара един малък апарат над повърхността на чуждоземното устройство.

— Електростатично отблъскване. Това обяснява липсата на прах. Лоша работа. Тук не духа много вятър и по натрупания прах можем да предположим колко дълго е била включена тази машина. Изглежда преносима. — Изключи скенера и го пхна в чантата на кръста си.

— Някой друг да е открил нещо? — Двамата поклатиха глави.

— Само ребрести стени и прах — отговори обезсърчено Кейн.

— Няма ли някаква следа от отвор, който да води до друга част на кораба? От още дупки по пода? — Отново два отрицателни отговора. — Тогава ни остава единствено да се спуснем през първата шахта или да пробием дупка през най-близката стена. Ще опитаме първото, преди да започнем да режем каквото и да е било. — Забеляза изражението върху лицето на Кейн.

— Да се откажем ли?

— Не още. Ще се откажа, едва след като изследваме сантиметър по сантиметър това голямо сиво копеле и не намерим нищо друго, освен празни стени и запечатани машини.

— Пет пари не давам за това — рече Ламберт кисело.

Върнаха се обратно по следите си и се спряха до ръба на осветения кръгъл отвор в палубата. Далас коленичи, като се движеше бавно заради скафандъра си, и опипа, доколкото можеше, ръба на шахтата.

— Нищо не мога да усетя през тези проклети ръкавици, но изглежда гладка. Шахтата трябва да е естествена част от кораба. Мислех, че може да се е получила вследствие на експлозия. В края на краищата сигналът, който приемаме, е зов за помощ.

Ламберт изучаваше дупката.

— Един кумулативен заряд може да направи гладка дупка като тази.

— Ще правиш всичко възможно, за да се почувстваме добре, нали? — Далас изглеждаше разочарован. — Все пак мисля, че е обикновена част от кораба. Страните са твърде гладки дори за кумулативен заряд, независимо от мощността му.

— Само изказах мнението си.

— Така или иначе това, което можем да сторим, е да огледаме долу, да направим дупка в стената или да излезем отново навън и да потърсим друг вход. — Той отправи поглед през шахтата към Кейн. — Ето големия ти шанс.

Вторият офицер гледаше безразлично.

— Щом искаш. Аз съм съгласен. Ако ме обземе великодушие, ще ти разкажа дори за диамантите.

— Какви диаманти?

— Тези, които ще намеря да преливат от стари чуждоземни сандъци там долу — посочи той към тъмната дупка.

Ламберт му помогна да закрепил върху гърдите си спускателния механизъм и провери дали въжетата се хванати добре на раменете и гърба му. Кейн докосна контролния панел и от високоговорителя в шлема му се разнесе леко писукане. Една зелена лампичка светна и угасна върху предната страна на устройството.

— Включих захранването и съм напълно готов. — Той погледна Далас. — Готов ли си вече?

— Минутка още. — Капитанът бе сглобил един метален триножник от къси парчета тръба. Получената конструкция изглеждаше лека и твърде крехка, за да издържи човек. В действителност тя можеше да издържи и тримата, без дори да се огъне.

Като затегна триножника, Далас го измести така, че връхната му точка да е разположена над центъра на шахтата. Трите му крака прикрепил със скоби към палубата. За върха бяха закачени малка лебедка и макара с тънък кабел. Далас отмота на ръка метър или два от бляскавото обезопасително въже и подаде края му на Кейн. Вторият офицер закачил кабела за устройството на гърдите си с двойно заключващ механизъм и накара Ламберт да го изпробва, като го дръпне с цялата си тежест. Държеше добре.

— Не се откачай от кабела при никакви обстоятелства — нареди строго Далас. — Дори ако видиш купища диаманти да светят малко извън обсега на ръката ти.

Той също проверил на свой ред кабела. Кейн бе способен офицер. Притеглянето тук бе по-слабо, отколкото на Земята, но все пак повече от достатъчно, за да направи Кейн на пихтия, ако падне. Нямаха представа колко дълбоко в утробата на кораба отива тази шахта.

Шахтата можеше да е миньорска и да продължава през корпуса надолу под повърхността. Тази мисъл го наведе на друга, която накара Далас да се усмихне на себе си. Възможно бе Кейн Все пак да намери своите диаманти.

— Да си излезнал не по-късно от десет минути — каза той с възможно най-сериозния си тон. — Ясно ли е?

— Да, да. — Кейн внимателно седна и протегна крака през ръба. Като грабна кабела с две ръце, той се отблъсна и увисна на въжето по средата на отвора. Долната част на тялото беше обгърната от черния въздух.

— Ако не си тук до десет минути, ще те изтегля насила — предупреди го Далас.

— Успокой се. Ще бъда добро момче. Освен това мога сам да се грижа за себе си. — Беше спрял да се люлее от едната страна до другата и сега висеше неподвижно в отвора.

— Давай. Дръж ни в течение, докато се спускаш.

— Разбрано.

Кейн задейства спускащия механизъм. Кабелът започна да се размотава гладко, като го спускаше в шахтата. Той протегна крака и ги опря в гладката повърхност на стената. Като наклони тялото си назад, така че краката му да се притиснат към вертикалната стена, можеше стъпка по стъпка да слиза надолу.

Задържайки се неподвижно, той включи фенерчето си и го насочи надолу. Светлината му показва десетина метра от скучно оцветения метал, преди да се разтвори в нищото.

— Тук е по-топло — докладва той след бегъл преглед на сензорната си екипировка. — Отдолу трябва да идва топъл въздух. Може да е от двигателите, ако все още работят. Ясно ни е, че нещо зарежда с енергия предавателя.

Като се отблъскваше от стената и отпускате кабела, Кейн започна да се спуска по-бързо. След няколкоминутно подскачане надолу по шахтата спря да си поеме дъх. Беше топло и ставаше все по-топло, колкото по-надолу отиваше. Внезапните промени претовариха охладителната система на скафандъра му. Той започна да се поти и само секцията на шлема му поддържаше лицевия панел чист. Дишането му отекуваше силно в затворения скафандър и това го

притесняваше, защото знаеше, че Далас и Ламберт могат да го чуят. А той не искаше да го повикат обратно.

Облягайки се назад, той погледна нагоре и видя устата на шахтата — светъл кръг, поставен в черна рамка. Зад ръба се появи тъмно петно. Далечната светлина се отрази в нещо гладко.

— Добре ли си там долу?

— Да. Но е много топло. Още ви виждам. Не съм стигнал обаче дъното. — Пое дълбоко въздух веднъж, два пъти, дишайки учестено от прегряване. Регулаторът, подаващ кислород, изстена в знак на протест. — Това тук е истинска работа. Сега не ми е до приказки.

Като сви колене, той отново се изтласка надалеч от стената и изтегли още кабел. Вече бе придобил известен усет към обкръжаващата го среда. Шахтата се спускаше все по-надолу и по-надолу. Дотук нямаше признаци да се стеснява и да сменя посоката си. А дали се разширява не го интересуваше.

Той се отблъсна по-силно следващия път, започна да прави по-големи скокове, падайки все по-бързо в мрака. Прожекторът му продължаваше да не разкрива нищо друго, освен еднообразната неизменна нощ под него.

Отново задъхан, Кейн спря спускането си, за да провери апаратурата на скафандъра.

— Интересно — каза той в микрофона, — намирам се под нивото на повърхността.

— Разбрах те — отговори Далас. Мислейки за минните шахти, той попита: — Има ли някакви промени наоколо? Съставът на стените все същият ли е?

— Поне докъдето мога да видя. Как се справям със спускането?

Последва кратко мълчание, докато Далас проверяваше останалия на макаратата кабел.

— Добре. Останали са още около петдесет метра. Ако шахтата се окаже по-дълбока, ще трябва да го отложим временно, докато не донесем по-голяма макара от кораба. Обаче не смятам, че ще се наложи.

— Какво те кара да мислиш така?

— Ще наруши пропорциите на кораба — отвърна замислено Далас.

— Пропорции спрямо какво? И чии са тези представи за пропорционалност?

Далас нямаше какво да отговори на това.

Рипли сигурно щеше да прекрати изследването, ако имаше какво друго да върши. Но тя нямаше. Да си играе с интеграционния анализ беше за предпочитане пред това да броди из празния кораб или да гледа пустите кресла около себе си.

Неочаквано една промяна на приоритетите в нейните въпроси предизвика извеждането на нещо скрито дълбоко в исполинския информационен архив на кораба. Съответните нови резултати от запитването се появиха на екрана толкова ненадейно, че тя едва не ги заличи, за да продължи със следващите серии, преди да разбере, че в действителност е получила смислен отговор. Недостатъкът на компютрите, помисли тя, е, че нямат интуитивен ум. Само дедуктивен. Трябва да им зададеш точния въпрос.

Впи жаден поглед в данните, намръщи се и поиска уточнение. Понякога отговорите на Майка можеха да бъдат преднамерено мъгляви. Човек трябваше да знае как да пресее объркващите тънкости.

Този път обаче резултатът беше достатъчно ясен и не оставяше място за объркване. Много ѝ се искаше да е така. Натисна рязко бутона на интеркома. Един глас ѝ отговори незабавно.

— Тук е изследователският мехур. Какво има, Рипли?

— Спешно е — заговори тя на пресекулки, задъхваща се от притеснение. — Най-после успях да измъкна нещо от „Мозъка“ през електронния интегратор. Може би току-що се е получило, не знам. Но не това е от значение.

— Поздравления.

— Остави това — отсече тя обезпокоено. — Очевидно Майка е разшифровала част от сигнала на пришълците. Не е категорична, но от това, което прочетох, се страхувам, че излъчването може и да не е SOS.

Думите ѝ накараха Аш да замълчи, но само за миг. Когато отговори, гласът му беше добре контролиран както обикновено, въпреки тревожните последствия, произтичащи от съобщението на Рипли. Тя се възхити на самоконтрола му.

— Ако не е сигнал за помощ, тогава какво е? — запита той спокойно. — И защо е този нервен тон? Ти си се изнервила, нали?

— Естествено, че ще съм се изнервила. И ще стане по-лошо, ако Майка се окаже права. Както казах, тя не е сигурна. Но смята, че сигналят може да е предупреждение.

— Какъв вид предупреждение?

— Какво значение има „какъв вид предупреждение“?

— Няма причина да ми крещиш.

Рипли пое въздух няколко пъти и преброи до пет.

— Трябва да се свържем с останалите. Трябва да научат това незабавно.

— Съгласен съм — каза Аш. — Но няма да стане. Откакто влязоха в чуждия кораб, ние ги изгубихме напълно. Вече от известно време нямам никаква връзка с тях. Комбинацията от близостта им до чуждия предавател и странния състав на корпуса на летателния апарат проваля всичките ми опити да възобновя връзката. А можеш да ми вярваш как съм се опитвал! — Следващите му думи прозвучаха като предизвикателство: — Опитай се да ги намериш сама, ако желаеш. Ще ти помогна с всичко, което мога.

— Виж какво, Аш, аз не поставям под въпрос компетентността ти. Щом казваш, че не можем да се свържем с тях, значи не можем. Дявол да го вземе обаче, трябва да им кажем!

— Какво предлагаш?

Тя се поколеба, след което обяви твърдо:

— Ще изляза навън да ги намеря. Ще им го кажа лично.

— Не, няма да го направиш.

— Това заповед ли е, Аш? — Знаеше, че при критични ситуации като тази научният ръководител имаше по-висок ранг от нея.

— Не, няма да е разумно. Не разбираш ли? Използвай главата си, Рипли! — подтикна я той. — Знам, че не ме харесваш много, но се опитай да гледаш на нещата рационално. Просто нямаме излишни хора в екипажа. Ти и аз, заедно с Паркър и Брет сме в момента минимума, необходим за излитане. Трима навън, четирима вътре. Такъв е правилникът. Затова Далас ни остави всичките на борда. Ако тръгнеш да тичаш след тях, по каквата и да е причина, ние ще сме тук с вързани ръце, докато някой не се върне. Ако нито един не се върне, никой няма да узнае какво се е случило тук. — Той замълча за миг и после добави:

— Освен това няма причина да допускаме каквото и да било. Те навярно са добре.

— Ясно — съгласи се тя неохотно. — Разбирам съображенията ти. Но това е извънреден случай. Все още мисля, че някой трябва да ги потърси.

Никога не бе чувала Аш да въздиша, той не въздъхна и сега, но Рипли остана с впечатлението, че се е примирил с липсата на избор.

— Какъв е смисълът? — попита той спокойно, сякаш това бе най-очевидното нещо на света. — Докато някой от нас стигне там, те сами вече ще са разбрали дали това наистина е предупреждение. Прав ли съм или не?

Рипли не отговори, просто седна и заби мрачен поглед в образа на Аш върху монитора. Научният ръководител също се взираше в нея неподвижно. Това, което тя не можеше да забележи, беше схемата върху монитора на неговия пулт. А щеше да ѝ се види доста интересна...

ПЕТА ГЛАВА

Ободрен от кратката почивка, Кейн се отблъсна от гладката стена на шахтата и продължи надолу. Отблъсна се за втори път, очаквайки обутите му в ботуши крака да докоснат твърдата стена. Но те не я стигнаха, а продължиха в празнотата. Стените на шахтата бяха изчезнали. Той се люлееше в празно пространство, увиснал на края на кабела.

Някакво помещение, помисли си той, навярно друга зала, подобна на онази голямата горе. Каквото и да беше, той бе попаднал там през дъното на шахтата. Дишаше тежко от усилието при спускането и нарастващата топлина.

Странно, мракът изглежда го потискаше много повече сега, когато беше извън шахтата, отколкото когато се бе спускал през тясната ѝ тръба. Запита се какво ли лежи под него, на какво разстояние се намира и какво ще му се случи, ако кабелът се скъса.

Успокой се, Кейн, рече си той. Продължавай да мислиш за диамантите. Ярки, големи и чисти, с много страни и много карати. Не за тази мъглива тъмнина, през която се въртиш и която напомня за пришълци, призраци и спомени...

По дяволите, пак започваше.

— Виждаш ли нещо?

Стреснат, той дръпна по рефлекс кабела и отново започна да се люлее. С помощта на механизма успокои движението си, след което прочисти гърлото си, преди да отговори. Не трябваше да забравя, че не беше сам тук долу. Далас и Ламберт чакаха горе, съвсем близко до него. А на недалечно разстояние на югозапад от изоставения кораб се намираше „Ностромо“, пълен с кафе, добре познати миризми на пот и спокойния уют на дълбокия сън.

За миг Кейн усети, че ужасно му се иска да е пак на борда на кораба. След това си каза, че на борда на влекача няма нито диаманти, нито, разбира се, слава. И двете можеха все още да бъдат намерени тук.

— Не, нищо. Под мен има пещера или зала. Измъкнах се напълно от шахтата.

— Пещера? Овладей се, Кейн, все още си в кораба.

— Така ли? Спомни си какво говорихме за шахтите? Може би все пак е вярно.

— Значи всеки момент ще заплуваш в проклетите си диаманти.

Двамата мъже се изсмяха, като гласът на Далас звучеше глухо и изкривено през говорителя на шлема. Кейн опита да отърси част от потта по челото си. Това беше неудобството на скафандрите. Когато ти държат хладно, е добре, но започнеш ли да се потиш, не можеш да избършеш нищо друго, освен лицевия панел на шлема си.

— Добре, значи не е пещера. Но се чувствам като в тропиците тук долу. — Навеждайки се леко напред, той провери инструментите на кръста си. Намираше се достатъчно дълбоко под повърхността, за да е в пещера, но досега не бе открил нищо, което да му покаже, че не е в утробата на чуждия кораб.

Имаше само един начин да разбере. Да стигне дъното.

— Как е въздухът там долу? Освен че е горещ.

Направи още една проверка, този път на други показания.

— Почти същия като навън. Високо съдържание на азот, малко или почти никакъв кислород. Концентрацията на водната пара е даже по-висока тук долу, благодарение на повишената температура. Ще взема проби, ако искаш. Аш ще се позабавлява, играейки с тях.

— Това няма значение за момента. Продължавай.

Кейн натисна един ключ. Коланът му записа приблизителния състав на атмосферата на нивото, на което се намираше. И това може да зарадва Аш, въпреки че с проба щеше да е по-добре. Все още пъшкайки, Кейн включи апарата на гърдите си, който продължи да го спуска бавно, като издаваше уверено бръмчене.

Самотата беше още по-голяма, отколкото когато падаш в космоса. Въртейки се бавно, докато кабелът се размотаваше, пропадеше в абсолютен мрак, без нито една видима звезда или мъглявина.

Мирната тъмнина дотолкова го бе отпуснала, че той се сепна, когато обувките му се удариха в твърда повърхност. Изсумтя от изненада и едва не изгуби равновесие. Като се стегна, Кейн се задържа изправен и изключи спускателния механизъм.

Канеше се да откачи ограничаващия го кабел, когато си припомни заповедта на Далас. Щеше да му е неудобно да проучва наоколо, ограничен от пречещото му осигурително въже, но Далас би получил припадък, ако разбере, че се е освободил сам. Следователно трябваше да се справи възможно най-добре при това положение и да се моли влачещия се кабел да не се оплете в нещо над главата му.

Дишайки вече по-леко, той запали фенерчето и светлините на скафандъра си и се опита да види какво го заобикаля. Веднага стана ясно, че в предположението му за някаква пещера имаше толкова неточност, колкото и възбуда. Това очевидно беше друга зала от чуждия кораб.

По вида ѝ — голи стени и висок таван — можеше да се приеме, че е товарен отсек. Светлината се плъзгаше по странни предмети и образувания, които или бяха неразделна част от стените на трюма, или бяха прикрепени по някакъв начин към тях. Изглеждаха меки, почти гъвкави в сравнение с костоподобните ребра, които подсилваха коридора и стените на залата. Простираха се покрай стените от пода до тавана в ясен и строг ред.

И все пак някак си не създаваха впечатление, че са били подредени. В сводестата зала оставаше твърде много неизползваемо място. Докато нямаха обаче представа за естеството на изпъкналостите по стените, глупаво беше да се разсъждава за рационалността на неземните методи за поддържане на склад.

— Добре ли си там долу, Кейн? — долетя гласът на Далас.

— Да. Трябва да видиш това.

— Какво да видя? Какво си намерил?

— Не знам със сигурност. Но е странно.

— За какво говориш? — Последва мълчание, после въпрос: — Кейн, можеш ли да се изразяваш малко по-ясно? „Странно“ не ни казва нищо особено. Целият този кораб е странен, но не това е начинът, по който ще бъде описан в официалния доклад.

— Добре. Намирам се в друга голяма зала като онази горе. А по стените ѝ има нещо, покриващо ги от край до край.

Като несъзнателно държеше пред себе си фенерчето сякаш бе оръжие, той отиде до близката стена, за да огледа издатините. Вече отблизо определи със сигурност, че не бяха част от структурата на

корпуса. И не само това, те му заприличаха на органични повече от всякога.

В това време горе Далас погледна към Ламберт.

— Колко остава до залеза?

Тя провери уредите си, бързо натисна копчето на един от тях.

— Двайсет минути — отговори тя и го изгледа многозначително. Далас не каза нищо, насочи отново вниманието си към черния кръг на шахтата и продължи да се взира надолу, въпреки че не можеше да види нищо.

Светлината от фенерчето на Кейн разкри още купища от странните обекти, закрепени за пода на залата в самия ѝ център. Той се приближи към тях и ги заобиколи, като разглеждаше последователно отделни образци. На височина всеки беше около трийсетина сантиметра, имаше овална форма и повърхност, наподобяваща кожа. Като избра наслуки един от овоидите, Кейн насочи светлината към него и я задържа така. Непосредственото осветяване не разкри нищо ново и сякаш не оказа никакво въздействие върху яйцевидния предмет.

— Определено прилича на някакъв склад. — От високоговорителите на шлема му не последва отговор. — Казах, че със сигурност е някакъв склад. Чува ли ме някой?

— Силно и ясно — побърза да отвърне Далас. — Просто те слушахме, това е. Каза, че си почти сигурен, че е складово помещение?

— Точно така.

— Нещо друго в подкрепа на това твърдение, освен размерите и формата му?

— Естествено. Онези изпъкналости по стените ги има също и по пода, като те не са част от кораба. Тук всичко е пълно с тях. Някакви предмети покрити сякаш с кожа. В интерес на истината донякъде приличат на онази урна, която ти намери горе, само че изглеждат много по-меки. И май са запечатани, докато твоята бе празна. Всички те са разположени според нечие разбиране за ред, въпреки че мястото тук е използвано доста нерационално.

— Странен товар, ако изобщо става дума за такъв. Можеш ли да видиш дали има нещо в тях? — Далас си припомни формата на урната, която бе намерил.

— Чакай. Ще погледна по-отблизо. — Като остави фенерчето да свети, Кейн се приближи до избрания образец, който бе изучавал;

протегна облечената си с ръкавица ръка и го пипна. Нищо не се случи. Навеждайки се над него, той го опипа отстрани, после отгоре. По гладката повърхност нямаше нищо, което да наподобява дръжка или процеп.

— Изпитвам странно усещане, даже през ръкавиците.

Изведнъж гласът на Далас прозвуча загрижено.

— Само попитах дали можеш да видиш какво има вътре. Не се опитвай да го отваряш. Не знаеш какво може да съдържа.

Кейн се вгледа отблизо в обекта. Не се бе променил и нямаше последици от бутането и пипането му.

— Каквото и да съдържа, затворено е здраво. — Обръщайки се настрани, той прокара лъча на фенерчето си по редовете с овоиди. — Може би ще успее да намеря някой, който се е пукнал или се е разцепил малко.

Под слабата светлина на скафандъра зад гърба му, върху опънатата повърхност на овоида, който той бе опипвал, безшумно се появи малка подутина. После се надигна втора, след нея и други, докато целият гладък връх не се покри с пришки.

— Всички са еднакво здрави — докладва Кейн на Далас и Ламберт. — По нито един от тях не се забелязва каквато и да е пукнатина. — Той обърна фенерчето си разсеяно към този, който бе изследвал отблизо, наведе се напред и примига неуверено пред това, което видя.

Непроницаемата повърхност на овоида бе станала полупрозрачна. Докато той продължаваше да се взира в нея с широко отворени очи, повърхността продължи да се избистря, ставайки прозрачна като стъкло. Като се приближи, Кейн освети с фенерчето основата на предмета, облещи се силно и почти спря да диша при вида на тялото вътре в овалния контейнер.

— Господи...

— Какво? Какво става там долу, Кейн? — запита Далас, като едвам се сдържа да не извика.

В овоида вече ясно се виждаше едно малко кошмарно създание. То лежеше свито на кълбо, увило се около себе си, тялото му бе едновременно набито и крехко, цялото от жилава филигранна плът. На Кейн му се стори, че е частица от нечий делириум тременс, изтръгната от съзнанието и получила плътност и форма.

Съществото имаше формата на ръка с много пръсти, дълги и костеливи, присвити към дланта. Наподобяваше много на ръката на скелет, ако се изключат допълнителните пръсти. От средата на дланта стърчеше някаква къса тръбичка, а в основата на ръката се забелязваше навита на спирала мускулеста опашка. Върху опакото на ръката той можа да съзре само една неясна изпъкналост, която приличаше на изцъклено око.

Това око... ако беше око, а не просто някакъв бляскав израстък... заслужаваше да бъде разгледано по-отблизо. Въпреки чувството на отвращение, което закипя в стомаха му, той се приближи още повече и засили светлината, за да вижда по-добре.

Окото мръдна и го погледна.

Овоидът експлодира. Изтласкана навън от внезапното освобождаване на енергията, скрита в навитата опашка, ръката се разтвори и скочи към него. Кейн вдигна своята, за да я отблъсне, но много късно. Чуждите пръсти се закрепиха за лицевия му панел. Той с ужас видя съвсем отблизо как протягащата се от средата на дланта тръбичка гали стъклото отвън, на сантиметри от носа му. Нещо започна да пращи и материалът на лицевия му панел започна да се топи. Той изпадна в паника и се опита да се освободи от съществото.

То проби панела. Чуждоземната атмосфера, студена и сурова, се смеси с годния за дишане въздух. Кейн се почувства изтощен, продължавайки да подръпва слабо ръката. Нещо натискаше упорито устните му.

Извън себе си от ужас, той се заклатушка из залата, като се опитваше да изтръгне отвратителното създание от себе си. Дългите чувствителни пръсти се бяха промъкнали през отворения лицев панел. Те обхванаха черепа му, провирайки се отгоре и от двете страни на главата му, а дебелата опашка се плъзна вътре и се уви като змия около врата му.

Едва дишащ, усещайки ужасната тръба да се спуска като дебел червей надолу по гърлото му, той сам се спъна, изгуби равновесие и падна назад.

— Кейн... Кейн, чуваш ли ме? — викаше Далас, потейки се в скафандъра си. — Кейн, отговори ми! — Мълчание. След като размисли малко, Далас предложи: — Ако не можеш да използваш комуникатора, дай два сигнала със следящото си устройство. — Той

погледна към Ламберт, която трябваше да приеме сигнала. Тя изчака необходимия интервал, след което почака още известно време, преди да поклати бавно глава.

— Какво мислиш, че се е случило? — попита тя.

— Не знам. Не знам. Възможно е да е паднал и да е повредил захранването. — Той се подвоуми. — Не може или не иска да отговори. Мисля, че ще е по-добре да го изтеглим.

— Не е ли малко прибързано? Аз също се тревожа, но...

Очите на Далас бяха пламнали от безпокойство. Когато забеляза, че Ламберт го наблюдава, той се успокои.

— Добре съм. Добре съм. Това място — той посочи студените стени — ме притеснява малко, това е. Все още държа да го изтеглим горе.

— Ще падне, ако го дръпнеш неочаквано. Може да го нараниш, особено ако е паднал и лежи в изкривена поза. Ако в действителност не се е случило нещо твърде лошо, никога няма да разбереш какво е станало.

— Опитай да се свържеш отново.

Ламберт натисна копчето на своя комуникатор.

— Кейн... Кейн! Отговори ми, дявол да го вземе!

— Продължавай да опитваш.

Докато Ламберт продължаваше да вика, редувайки молби и заплахи, Далас се протегна през отвора на шахтата и хвана кабела. Той леко последва ръката му. Прекалено леко. Далас го придърпа и изтегли един метър от него без очакваното съпротивление.

— Кабелът е хлабав. — Той погледна назад към нея.

— Все още не отговаря. Не може или не иска. Мислиш ли, че се е откачил и тръгнал нанякъде? Знам какво му каза, но нали го познаваш. Сигурно мисли, че няма да забележим временното отпускане на кабела. Ако е съзрял нещо и се е опасявал, че кабелът ще му попречи да го достигне, не бих се обзаложила, че няма да се освободи от него.

— Не ме интересува какво може да е намерил. Тревожа се, че не отговаря. — Далас нагласи двигателя на лебедката и го включи. — Толкова по-зле, ако това, го прекатури. Ако той и екипировката му са в ред, ще го накарам да съжалява, че не се е откачил.

Натисна още едно копче и лебедката започна да намотава кабела. Далас наблюдаваше внимателно и малко се поуспокои, когато видя, че

въжето се опъна след пренавиването на няколко метра. Както се очакваше, кабелът забави движението си.

— Има тежест на другия край. Нещо го държи.

— Да не се е закачил за нещо?

— Не може да е. Продължава да се издига, само че с малко по-различна скорост. Ако е закачил и влочи нещо друго вместо Кейн, различното тегло би забавило или ускорило издигането. Мисля, че той все още е на другия край, дори ако не може да отговори.

— Какво ще стане, ако се противопостави и опита да се спусне чрез устройството на гърдите си?

Далас поклати рязко глава.

— Не може да го направи. — Той кимна към лебедката. — Приоритетът при управлението на кабела е на това устройство тук, а не на преносимото при него. Той ще се изкачи, независимо дали му се харесва или не.

Ламберт гледаше очакващо надолу в шахтата.

— Все още не виждам нищо.

Далас освети с фенерчето си част от дупката и прокара лъча по гладките стени.

— Нито аз. Но има още кабел.

Въжето продължи да се навива, докато двете фигури в скафандри с безпокойство чакаха нещо да се покаже в осветения от Далас кръг. Минаха няколко минути, преди в осветения конус да попадне нещо, което се издигаше отдолу.

— Ето го, идва.

— Той не шава. — Ламберт търсеше нервно признак за някакво движение от страна на приближаващия се силует. Неприличен жест дори, каквото и да е... Кейн обаче не помръдваше.

Докато се навиваха последните няколко метра, триножникът се огъна леко надолу.

— Бъди готова да го хванеш, ако се залюлее към теб. — Ламберт се подготви на отсрещната страна на шахтата.

Тялото на Кейн се появи, като се поклащаше бавно на края на кабела. Висеше безжизнено в мъглявата светлина.

Далас се пресегна през отвора с намерение да хване втория офицер за гръдните ремъци. Ръката му почти го бе докоснала, когато

забеляза сивото също така неподвижно същество, обгърнало главата на Кейн вътре в шлема му. Той дръпна ръката си като опарен.

— Какво има? — учуди се Ламберт.

— Внимавай. Има нещо върху лицето му, вътре в шлема.

Тя заобиколи дупката.

— Какво е... — И тогава за пръв път зърна съществото, наместило се удобно в шлема като мекотело в черупката си. — О, Господи!

— Не го пипай. — Далас изучаваше отпуснатото тяло на спътника си. За проверка махна с ръка към нещото върху лицето на Кейн. То не помръдна. Като се подпря, готов да отскочи назад и избяга, той протегна ръка към съществото. Пръстите му се доближиха до основата на тялото му, след това до очната изпъкналост отзад. Чудовището не му обърна внимание и не показва никакви други признаци на живот, освен това, че слабо пулсираше.

— Живо ли е? — Всичко в стомаха на Ламберт се надигаше бавно. Чувстваше се така, сякаш току-що бе погълнала литър от полупреработените отпадъци на „Ностромо“.

— Не мърда, но мисля, че е живо. Хвани го за ръцете, аз ще го уловя за краката. Може би ще успеем да го изтърсим от него.

Ламберт понечи да възрази, направи пауза и го погледна неуверено.

— Защо аз да го хвана за ръцете?

— Ох, по дяволите. Искаш ли да се сменим?

— Да.

Далас тръгна да застане на нейното място и тогава му се стори, че видя един пръст от ръката да помръдва, но не беше сигурен.

Вече повдигнал ръцете на Кейн, той почувства тежестта на отпуснатото тяло и се подвоуми.

— Никога няма да успеем да го занесем до кораба по този начин. Ти го хвани от едната страна, а аз от другата.

— Така вече е справедливо.

Внимателно обърнаха тялото на втория офицер на една страна. Съществото не падна. Стоеше прикрепено за лицето на Кейн така здраво, както и когато последният лежеше недокоснат по гръб.

— Не става. Безполезно е. Аз и не мислех, че ще падне. Да го занесем обратно на кораба.

Той пхна ръка под гърба на Кейн и го изправи до седящо положение, след това праметна едната от ръцете на офицера през раменете си. Ламберт направи същото от другата страна.

— Готова ли си? — Тя кимна. — Дръж съществото под око. Ако тръгне да пада, пускай своята страна и изчезвай веднага. — Тя отново кимна. — Да тръгваме.

Спряха се чак от вътрешната страна на изхода на извънземния кораб. И двамата дишаха тежко.

— Остави го долу — каза Далас. Ламберт — с радост се подчини. — Няма да стане така. Краката му ще се закачат за всяка скала и за всяка пукнатина. Стой при него. Ще се опитам да направя шейна.

— От какво? — Но Далас вече се бе насочил обратно и вървеше към залата, която току-що бяха напуснали.

— Триножникът на лебедката — чу го тя да казва в шлема й. — Достатъчно е издръжлив.

Докато чакаше Далас да се върне, Ламберт седна възможно най-далече от Кейн. Вън от изоставения кораб се бе надигнал вятър, предизвестявайки настъпването на нощта. Тя усети, че й е невъзможно да откъсне очи от това малко чудовище, прилепнало за Кейн, невъзможно да спре да размишлява какво се е случило.

Успя обаче да се предпази от мисълта за това какво можеше да му е направило съществото. Налагаше й се, тъй като точно в тази посока на разсъждение се криеше истерията.

Далас се върна с части от разглобения триножник под дясната си мишница. Като ги разстла върху палубата, той започна да приспособява груба платформа, върху която да влачат Кейн. Страхът караше облечените му в ръкавици ръце да работят чевръсто.

Когато приспособлението бе завършено, той го спусна внимателно на повърхността отвън. То падна през последните няколко метра, но не се строши. Далас реши, че ще издържи изпадналия в безсъзнание втори офицер, докато стигнат до „Ностромо“.

Късият ден бързо приближаваше към края си и атмосферата пак започна да добива цвета на кръв, а вятърът засили виенето си. Не представляваше проблем да изтеглят Кейн обратно или да намерят влекача в тъмното, но сега Далас изпитваше по-малко желание от всякога да е на открито нощем на този брулен от вятъра свят. Нещо

невъобразимо гротескно се бе надигнало от дълбините на изоставения кораб, за да се отпечата върху лицето на Кейн и в техните улове. Може би още по-големи ужаси вече се събираха в наситения с прах полумрак. Далас отчаяно жадуваше за сигурните метални стени на „Ностромо“.

Когато слънцето се скри зад надигащите се облаци, пръстенът от прожектори наредени по долната стена на влекача, блесна. Те не направиха пейзажа около кораба по-весел, едва успявайки да осветят тъмните контури на вулканичните скали, върху които бе кацнал. От време на време пред тях се завъртаха пелени от по-плътен прах, които заличаваха за момент дори този слаб опит да бъде спрял лепнещия мрак.

В командната зала Рипли примирено чакаше някаква вест от безмълвната изследователска група. Първоначалното й чувство на безпомощност и неведение бе заглъхнало. Заменено бе от смътна вцепененост на духа и тялото. Не можеше да се накара да погледне навън през някой илюминатор. Можеше само да седи тихо, да пие редки глътки поизстинало кафе и да се взира безизразно в бавно сменящите се надписи на екрана.

Котаракът Джонс седеше пред един илюминатор. Бурята го бе въодушевила и той бе измислил луда игра да цапва по-големите частици прах, когато някоя от тях залепнеше от външната страна на илюминатора. Джонс знаеше, че никога няма да хване летяща прашина. Разбираше физическите закони, действащи отвъд прозрачното твърдо стъкло. Което намаляваше малко удоволствието от играта, но не го отнемаше изцяло. Освен това можеше да си представя, че тъмните каменни късчета са птици, макар никога да не бе виждал птица. Но той инстинктивно разбираше и това понятие.

Освен на пулта на Рипли под наблюдение бяха и други монитори, проверка се извършваше на показанията и на други измервателни уреди. Като единствен на „Ностромо“, който не пие кафе, Аш вършеше работата си без течни стимулатори. Интересът му оживяваше само от нова информация.

Два от уредите, които бяха бездействали известно време, изведнъж се оживиха и новите числа подеждяха на организма на

научния ръководител силно като наркотик. Той активира усилвателите и провери старателно показанията, преди да включи интеркома към командната зала и да обяви, че ги е приел.

— Рипли? Там ли си, Рипли?

— Да. — Тя усети напрегнатостта в гласа му и се поизправи в креслото си. — Добри ли са новините?

— Така мисля. Току-що хванах отново сигналите от скафандрите им. А изображенията им се появиха отново върху екраните.

Тя пое дълбоко въздух и зададе плашещия, но нужен въпрос:

— Колко?

— Всичките. Три светещи точки, с постоянни сигнали.

— Къде са?

— Близко... много близко. Някой се е сетил да включи отново предавателите, така че да ги засечем. Вървят насам със спокойна крачка. Бавно, но се придвижват. Всичко изглежда наред.

Не се осланяй на това, помисли тя, докато включваше предавателя на пулта си.

— Далас... Далас, чуваш ли ме? — Отговори ѝ ураган от атмосферни смущения и тя го настрои по-фино. — Далас, тук Рипли. Отговори.

— Спокойно, Рипли. Чувам те. Почти сме стигнали.

— Какво се случи? Ние ви загубихме на екраните, изгубихме и сигналите на скафандрите, когато влязохте в изоставения кораб. Видях записите на Аш. Имате ли...?

— Кейн пострада. — Далас звучеше уморено и ядосано. — Имаме нужда от помощ да го вкараме вътре. Той е в безсъзнание. Някой трябва да ни помогне да го прекараме през шлюза.

От високоговорителите долетя бърз отговор:

— Аз ще дойда. — Беше Аш.

В инженерния отсек Паркър и Брет слушаха съсредоточено разговора.

— В безсъзнание — повтори Паркър. — Винаги съм знаел, че Кейн един ден ще си навлече неприятности.

— Правилно — угрижено прозвуча Брет.

— Въпреки това не е лошо момче за корабен офицер. Харесвам го повече от Далас. Не е толкова строг със заповедите. Чудя се какво, по дяволите, се е случило с тях там навън?

— Не знам. Ще разберем това съвсем скоро.

— Може би — продължи Паркър — просто е паднал и се е ударил.

Обяснението бе неубедително както за Паркър, така и за Брет. Двамата мъже замълчаха и насочиха вниманието си към пукащите високоговорители.

— Ето го. — Далас имаше сили колкото да кимне с глава. Няколко мъгливи, приличащи на дървета очертания се мерзееха в почти настъпилата нощ. Те поддържаха едно по-голямо аморфно очертание: корпуса на „Ностромо“.

Почти бяха стигнали до кораба, когато Аш се озова до вратата на вътрешния шлюз. Той спря там, увери се, че шлюзът е готов за отваряне и натисна бутона на най-близкия интерком.

— Рипли... Аз съм до вътрешния люк. — Остави линията отворена, след което отиде до един малък илюминатор наблизко. — Още няма следа от тях. Навън е почти нощ, но когато стигнат до асансьора, би трябвало да мога да видя светлините на скафандрите им.

— Добре. — Тя мислеше бясно и някои от мислите ѝ биха учудили чакащия научен ръководител. Те бяха учудващи за самата нея.

— Накъде? — Далас погледна през праха, като се опитваше да различи границите на кораба на светлината на прожекторите.

Ламберт посочи наляво.

— Натам, струва ми се. До тази подпора. Асансьорът трябва да е точно зад нея.

Продължиха в тази посока, докато едва не се спънаха в рамката на асансьора, който бе стъпил здраво върху твърдата почва. Въпреки умората си успяха да се преборят с безжизненото тяло на Кейн, свалиха го от шейната и го сложиха в асансьора, поддържайки офицера подпрян между тях двамата.

— Мислиш ли, че можем да го държим изправен? По-лесно ще е, отколкото да го вдигаме отново.

Тя пое въздух.

— Да, и аз мисля така. Докато някой ни помогне, след като влезем във външния шлюз.

— Рипли, тук ли си?

— Тук съм, Далас.

— Качваме се. — Той погледна към Ламберт. — Готови? — Тя кимна.

Той натисна лоста. Лек тласък, след което асансьорът потегли плавно нагоре и спря наравно с изхода на шлюза. Външният люк се плъзна встрани и те влязоха в шлюза.

— Да повиша ли налягането? — попита Ламберт.

— Няма значение. Можем да спестим един шлюз въздух. Ще бъдем вътре след минута и ще излезем най-после от тези проклетите скафандри. — Те затвориха външния люк и чакаха да им отворят вътрешния.

— Какво се случи с Кейн? — обади се отново Рипли.

Далас беше твърде уморен, за да забележи нещо друго в гласа ѝ, освен обичайната загриженост. Намести Кейн малко по-нагоре на рамото си, без да се безпокои чак толкова от съществуването в момента. То не бе помръднало и сантиметър по обратния път до кораба и той не очакваше да се раздвижи внезапно сега.

— Някакъв организъм — отговори ѝ той, като слабото ехо на собствения му глас звучеше успокояващо в пределите на шлема му. — Не знаем как се е случило, нито откъде е дошъл. Прикачил се е за него. Никога не съм виждал подобно нещо. Сега не се движи и изобщо не е променило мястото си по време на обратния път дотук. Трябва да го занесем в амбулаторията.

— Нужно ми е ясно определение — каза тя спокойно.

— Върви по дяволите с твоите определения! — Далас се опита да отговори възможно най-рационално и да прикрие чувството си на безсилна ярост. — Виж, Рипли, не видяхме какво стана. Той бе долу в нещо като шахта, под нас. Не знаехме, че нещо се е случило, докато не го изтеглихме. Това ясно определение ли е?

Пълно мълчание от другата страна на връзката.

— Виж, я отвори шлюза.

— Почакай малко. — Тя внимателно подбираше думите си. — Ако ви пуснем вътре, целият кораб може да се зарази.

— По дяволите, това не е микроб! По-голямо е от ръката ми и изглежда доста плътно.

— Ти знаеш карантинната процедура. — Гласът ѝ показваше твърдост, каквато тя не чувстваше. — Двайсет и четири часа за обеззаразяване. Вие двамата имате повече от достатъчно останал въздух в скафандрите, за да се справите с това, а ние можем да ви подхраним с допълнителни бутилки, ако е необходимо. Двайсет и четири часа също няма да докажат окончателно, че нещото не е вече опасно, но за това не отговарям аз. Трябва само да спазваме правилника. Ти го знаеш не по-зле от мен.

— Знам също и изключенията. Аз съм този, който поддържа това, което е останало от един добър приятел, не ти. За двайсет и четири часа може и да умре, ако не го е сторил вече. Отвори люка.

— Чуй ме — рече тя умоляващо. — Ако наруша карантината, може всички да измрем.

— Отвори проклетия люк! — изкрещя Ламберт. — По дяволите правилника на Компанията. Трябва да го занесем в амбулаторията, където автодокторът ще се погрижи за него.

— Не мога. Ако бяхте на мое място, с моята отговорност, щяхте да направите същото.

— Рипли — бавно каза Далас, — чуваш ли ме?

— Чувам те високо и ясно. — Гласът ѝ бе изпълнен с напрежение. — Отговорът е пак отрицателен. Двайсет и четири часа за обеззаразяване, след което можете да го внесете.

Вътре в кораба някой друг стигна до решение. Аш натисна аварийния лост на шлюза. Светна червена лампичка, придружена от силен и ясен вой.

Далас и Ламберт се облешиха, когато вътрешната врата започна да се отмества равномерно встрани.

На пулта на Рипли светнаха невероятните думи: **ВЪТРЕШЕН ЛЮК ОТВОРЕН, ВЪНШЕН ЛЮК ЗАТВОРЕН.**

Тя глупаво се загледа в надписите, без да може да им вярва. Апаратурата потвърди неправдоподобното съобщение.

С тежкия товар, увиснал между тях, Далас и Ламберт се заклатушкаха от шлюза по коридора, веднага след като люкът се бе плъзнал встрани дотолкова, че да направи място да минат. В същото време пристигнаха Паркър и Брет.

Аш тръгна да помогне за тялото, но бе отблъснат назад от Далас.
— Стой настрана!

Поставиха тялото на Кейн на пода и свалиха шлемовете си.

Като се държеше на почтено разстояние, Аш заобиколи сбръчканото тяло на втория офицер, докато съзря нещото на главата му.

— Господи! — прошепна той.

— Живо ли е? — Паркър изучаваше пришълеца, любувайки се на симетрията му. Това не го правеше да изглежда по-малко гнусен в очите му.

— Не знам, но не го докосвайте — отговори Ламберт, докато си сваляше ботушите.

— Не се безпокой за това. — Паркър се наведе напред, опитвайки се да види частите на съществото, където се бе допряло до Кейн. — Какво му прави?

— Не знам. Нека го заведем в амбулаторията, навярно там ще разберем.

— Правилно — съгласи се Брет с готовност. — А вие двамата добре ли сте?

Далас кимна леко.

— Да. Само съм уморен. Досега не е помръдвало, но не го изпускайте от поглед.

— Разбрано. — Двамата инженери поеха товара от пода, като подхванаха внимателно Кейн под мишниците, а Аш се завтече след тях да помогне с каквото може...

ШЕСТА ГЛАВА

В амбулаторията те внимателно положиха Кейн върху широката медицинска установка. Плетеница от инструменти и уреди, каквито нямаше никъде другаде из кораба, украсяваха стената зад главата на изпадналия в безсъзнание втори офицер. Установката излизаше от самата стена, като се подаваше от отвор с размери метър на метър.

Далас включи управлението и задейства автодоктора. Отиде до един шкаф и извади отвътре малка тръба от бляскав метал. След като провери дали е напълно заредена, той се върна и застана до тялото на Кейн. Аш стоеше наблизо, готов да помогне, докато Ламберт, Паркър и Брет гледаха от коридора зад един дебел прозорец.

Допирът до определено място върху стената на тръбата предизвика появата на къс, силен сноп светлина от другия ѝ край. Далас настрои лъча, докато той се стесни и скъси дотолкова, доколкото бе възможно, без да се намалява мощността. Внимателно докосна с края на лъча основата на шлема на Кейн. Металът започна да се разделя.

Далас бавно прокара резача по едната страна на шлема, после през горната част и надолу по другата страна. Когато достигна основата на шлема от другата страна, прекара резача през дебелото уплътнение.

Шлемът се отдели лесно от скафандъра. Когато Далас изключи лъча, той и Аш хванаха шлема от двете страни и го вдигнаха.

Освен слабото постоянно пулсиране съществото не показваше никакви признаци на живот и изобщо не реагира на отстраняването на шлема, след което остана изложено цялото пред очите им.

Далас се подвоуми, посегна и докосна съществото, после бързо отдръпна ръка. То продължи да пулсира, без да реагира на пръстите му. Капитанът се пресегна пак и постави дланта си върху гърба на съществото. Беше сухо и студено. От бавното пулсиране започна да му се повдига и той за малко не дръпна отново ръката си назад. След като съществото продължаваше да не показва каквато и да е склонност да

се противопоставя, той хвана колкото се може по-здраво жилавата плът и дръпна с все сила.

Не беше изненадващо, че това не доведе до нищо. Съществото нито помръдна, нито разхлаби хватката си.

— Нека опитам аз. — Аш стоеше близо до шкафче с немедицински инструменти. Той избра чифт здрави клещи и се приближи до установката. Като захвана внимателно съществото, той дръпна с цялото си тяло назад.

— Пак нищо. Опитай по-силно — предложи Далас с надежда. Аш нагласи клещите за по-голям захват дръпна и едновременно с това се наклони назад.

Далас вдигна ръка, забелязвайки капки кръв да се процеждат надолу по бузата на Кейн.

— Спри. Разкъсваш му кожата.

Аш се отпусна.

— Не аз. Съществото.

Далас изглеждаше разочарован.

— Няма да стане така. То няма да се махне, без да откъснем цялото лице на Кейн заедно с него.

— И аз мисля същото. Нека машината поработи върху него. Може да й е по-добър късметът.

— Дано.

Аш докосна последователно няколко ключа. Автодокторът забръмча и отворът в другия край на установката светна. След това тя се плъзна тихо в стената. Една прозрачна плоча се спусна и затвори Кейн плътно вътре. Вътре в стената светнаха лампи, така че тялото на Кейн се виждаше ясно през стъклото. Върху близкия пулт оживяха два видеомонитора. Аш отиде да разчете показанията им. Той най-много можеше да се смята за лекар на „Ностромо“ и съзнавайки както този факт, така и отговорността си, с голямо нетърпение искаше да научи всичко, каквото може да му каже машината за сегашното състояние на Кейн. Без да се споменава това на пришълеца.

В коридора се появи нов член на екипажа, който се приближи до тримата наблюдатели. Ламберт изгледа Рипли продължително и с неприязън.

— Ти щеше да ни оставиш навън. Щеше да оставиш Кейн навън. Щеше да ни накараш да седим двацет и четири часа наоколо с това нещо върху главата на Кейн, и то при настъпването на нощта. — Лицето ѝ изразяваше чувствата ѝ много по-ясно от думите.

Паркър, може би последния член на екипажа, от когото биха очаквали, че ще защити административния офицер, погледна войнствено към навигатора.

— Навярно така и трябваше. Тя просто следваше правилата. — Той посочи към светещия интериор на автодоктора и безчувствения пациент в него. — Кой, по дяволите, знае какво е това или какво може да стори? Кейн е малко невъздържан, разбира се, но не е глупав, а той не е успял да го избегне. Някой от нас може да е следващия.

— Правилно — съгласи се Брет.

Вниманието на Рипли все още беше заето с Ламберт. Навигаторката не бе помръднала и също я гледаше.

— Може би направих грешка. Може и да не съм. Надявам се да не съм била права. Във всеки случай само се опитвах да си върша работата. Нека оставим това.

Ламберт се поколеба, вглеждайки се в лицето на Рипли. После кимна.

Рипли въздъхна и се отпусна леко.

— Какво стана там?

— Влязохме в изоставения кораб — започна да разправя Ламберт, като наблюдаваше двамата мъже, работещи с автодоктора вътре. — Нямаше никакви признаци на живот. Това предаване трябва да се е излъчвало от векове. Смятаме, че намерихме предавателя.

— Ами екипажът на кораба?

— Няма и следа от тях.

— А Кейн...?

— Той сам пожела да изследва долното ниво. — Лицето ѝ се изкриви. — Търсеше диаманти. Вместо това изглежда е намерил някакви яйца. Казахме му да не ги пипа. Сигурно много късно. Нещо се е случило там долу, където не можехме да видим какво става. Когато го издърпахме навън, то беше на лицето му. По някакъв начин е стопило лицевия панел на шлема, а вие знаете колко здрав е този материал.

— Чудя се откъде е дошло? — обади се Рипли, без да откъсва поглед от амбулаторията. — Тъй като този планетоид изглежда напълно безжизнен, предполагам, че е дошло с извънземния кораб.

— Един господ знае — рече тихо Паркър. — Аз също бих искал да знам откъде е дошло.

— Защо? — попита Рипли, без да го погледне.

— За да знам още едно място, което да отбягвам.

— Амин — каза Брет.

— Това, което искам да разбера — каза Далас, — е как, по дяволите, диша Кейн? Или диша ли той изобщо?

Аш погледна уредите.

— Физически изглежда много добре. Не само е жив, въпреки че е изминал целия път обратно до кораба без нормален въздух, но и показва отлично всички признаци на живот. Вдишването на целия този азот и метан е трябвало да го убие моментално, още на онзи кораб. Според доктора той е в кома, докато телесните му функции са нормални. Много по-здрав е, отколкото някой би допуснал. Колкото до това как диша, не мога още да кажа, обаче кръвта му е наситена с кислород.

— Но как? — Далас се наведе напред, опитвайки се да погледне вътре в автодоктора. — Аз проверих това съвсем отблизо. Устата и носът му изглеждат напълно блокирани.

Аш натисна три бутона.

— Ние знаем какво е станало с него отвън. По-добре да погледнем вътре в него.

Един голям екран се избистри и се фокусира. На него се показва цветна рентгенова снимка на главата на Кейн и горната част на тялото му. При по-висока разделителна способност можеше да се види, че кръвта циркулира равномерно по артериите и вените, белите му дробове работят и сърцето му бие нормално. В момента наблюдателите се заинтересуваха повече от вътрешното устройство на малкото закръглено същество, която покриваше лицето на офицера.

— Не съм биолог — прошепна Аш, — но това животно има най-объркания лабиринт от вътрешни органи, който някога съм виждал. — Той удивено разглеждаше заплетената мрежа от възли и тръбички. —

Нямам понятие за какво може да служи дори половината от всичко това.

— Не изглежда по-красиво отвътре, отколкото отвън — беше единствената забележка на Далас.

— Виж само мускулатурата на тези пръсти и тази опашка — настоя Аш. — Може да изглеждат крехки, но не са. Не е чудно, че не можахме да го откъснем от него. Нито че *той* не е могъл да се отърве. Предполагам, че е имал време да опита, преди да припадне.

Какво е направило съществото с Кейн беше ясно, макар не и защо. Челюстите на втория офицер бяха отворени насила. Дълга гъвкава тръба се протягаше от дланта надолу в гърлото му. Тя свършваше в края на неговия хранопровод. Тръбата не се движеше, а просто седеше там.

Този вътрешен преглед накара Далас да се почувства зле повече от всичко друго.

— Нещо се спуска в проклетото му гърло. — Ръцете му се свиваха в юмруци и отпускаха с убийствен ритъм. — Какво, по дяволите, прави на човека онова създание? Това не е честна битка. По дяволите, Аш, този начин не е... *чист*.

— Не знаем дали то се бори с него, нито дори дали му причинява зло. — Аш призна, че цялата тази ситуация го е объркала. — Според медицинските монитори той е добре. Просто не е в състояние да реагира на нас. Знам, че звучи глупаво, но помислете малко. Може би съществото е някакъв вид благословен симбиот. Навярно е направило това в опит да му помогне, макар и по свой особен, неразбираем за нас начин.

Далас се усмихна горчиво.

— Явно го е харесало. И няма да го пусне.

— Чрез тази тръба или по някакъв друг начин то го снабдява с кислород. — Научният ръководител настрои апарата, превключи на по-едър план и по-висока разделителна способност. Екранът показва, че белите дробове на Кейн работят в нормален ритъм и привидно без усилие, въпреки препятствието в гърлото му. Аш превключи обратно на първия план.

— Откъде идва кислородът? — искаше да знае Далас. — Кейн измина целия път назад до кораба със счупено стъкло на шлема. Съществото не е свързано с кислородния апарат на скафандъра, така че

всичкият въздух от скафандъра му трябва да е излетял през отворения регулатор още през първите няколко минути.

Аш изглеждаше замислен.

— Мога да си представя няколко възможности. В атмосферата тук съществува малко свободен кислород. Не много, но има. И има много повече кислород, свързан с азота в различни окиси. Подозирам, че съществото притежава способността да разгражда тези окиси и да извлича кислорода. То определено има възможност да го предава на Кейн, а може би го използва също и за себе си. Добрият симбиот трябва да може бързо да установи от какво има нужда партньорът му. Някои растения имат подобна способност да извличат кислород; други предпочитат различни газове. Не е невъзможно. — Той се обърна отново към екраните. — Сигурно тук действат нашите земни предубеждения и това в действителност е растение, а не животно. А може би притежава характерни черти и способности, които са общи и за двете.

— Изглежда безсмислено.

Аш го изгледа учудено:

— Какво е безсмислено?

— Най-напред то парализира Кейн, вкарва го в кома, след което работи като лудо, за да му запази живота. — Далас погледна към екрана. — Предполагах, че... хм... то ще се храни от него по някакъв начин. Особености на положението, в което се намира сега, са типични при хранене. Но както показват уредите, то върши точно обратното. Не мога да си го обясня. Във всеки случай ние не можем да оставим проклетото нещо върху Кейн. Възможно е да му направи всякакви неща — и добри, и лоши. Можем да сме сигурни обаче в едно. Нищо от тях няма да е естествено за човешката система.

Аш като че ли се съмняваше.

— Не зная дали това наистина е разумно.

— А защо не? — Далас отправи въпросителен поглед към научния ръководител.

— В момента — обясни Аш, без да се обижда от лекото предизвикателство в гласа на Далас, — съществото го поддържа жив. Ако го отстраним, рискуваме да загубим Кейн.

— Трябва да поемем този риск.

— Какво предлагаш да направим? Не можем да го откъснем.

— Трябва да опитаме да го отрежем. Колкото по-скоро го махнем, толкова по-вероятно е Кейн да се оправя.

Аш изглеждаше готов да продължи да спори, но после очевидно промени решението си.

— Това не ми харесва, обаче разбирам какво имаш предвид. Ще поемеш ли отговорността? Това е научно решение и ти го взимаш вместо мен.

— Да, ще поема отговорността.

Той вече си слагаше чифт от наличните хирургически ръкавици. Една бърза проверка показва, че автодокторът не е свързан по никакъв начин с тялото и ако временно бъде отстранен, това няма да навреди на Кейн. Едно натискане на бутон и Кейн се плъзна обратно навън от машината.

Бегъл преглед беше достатъчен да се види, че съществото все още не бе помръднало или отпуснало хватката си от лицето на Кейн.

— С резача ли? — Аш посочи лазерното устройство, което Далас бе използвал, за да свали шлема на Кейн.

— Не. Ще оперирам колкото се може по-бавно. Виж дали можеш да ми намериш ръчен скалпел.

Аш отиде до една кутия с инструменти и я претърси набързо. Върна се с едно по-дребно копие на резача и внимателно го подаде на Далас.

Капитанът разгледа малкия инструмент, въртейки го в ръката си, докато хвана здраво и удобно тънкия като молив предмет. След което го включи. Появи се миниатюрна версия на лъча на мощния резач, която светна ярко в далечния край на хирургическия нож.

Далас се премести и застана зад главата на Кейн. С цялото самообладание, на което бе способен, той насочи светещото острие към съществото. Трябваше да е готов да се отдръпне както бързо, така и внимателно, ако то реагира. Достатъчно беше едно погрешно движение, за да отреже главата на Кейн от раменете му също тъй лесно, както един лош отчет можеше да го лиши от пенсия.

Съществото не помръдна. Далас докосна с лъча сивата кожа и го придвижи един или два милиметра надолу, докато се убеди, че наистина реже плът. Лъчът се движеше без усилие надолу по гърба на съществото.

Обектът на тази предварителна биопсия продължаваше да не шава, нито да показва никакви признаци на болка, докато го разрязваха. От върха на раната започна да капе жълтеникава течност, спускайки се надолу по гладката повърхност.

— Започва да кърви — отбеляза професионално Аш.

Течността закапа върху облицовката до главата на Кейн. Малка струйка дим се издигна от повърхността и първоначално Далас реши, че трябва да е пара. Тъмният газ обаче беше неизвестен, докато съскащият звук, който започна да долита заедно с него, беше познат.

Капитанът спря, отдръпна острието и се загледа в цвъртящата точка. Съскането се усили и задълбочи. Той погледна надолу.

Течността вече бе разяла покритието и самата метална медицинска установка. Сега се стичаше и шипеше като един миниатюрен ад близо до краката му и тръгна да прояжда пода. Металът забълбука. Газът, получаващ се като вторичен продукт, взе да изпълва амбулаторията. Започна да изгаря гърлото на Далас, напомняйки му полицейския усмирителен газ, който е умерено парлив, но непоносим за стомаха. Той изпадна в паника при мисълта какво би могло да причини това вещество на собствените му дробове.

Очите му се напълниха с люти сълзи, носът му протече и той като бесен се хвана да затваря раната, притискайки двете страни на разреза с ръце. Докато го правеше, малко от все още изливащата се течност капна върху ръкавиците му. Те започнаха да димят.

Тръгна, залитайки, към коридора, като се бореше да ги махне, преди течността да прояде якия материал и потече по кожата му. Хвърли ги на пода. Все още активните капки паднаха на пода и започнаха да разтварят нови дупки в метала.

Брет изглеждаше вбесен и доста уплашен.

— Проклетщина! Ще пробие палубата и корпуса. — Той се обърна и се втурна към най-близката стълба. Далас извади една аварийна лампа от гнездото ѝ и последва техника, а останалите се понесоха след тях.

Коридорът на палуба Б отдолу беше пълен с апаратура, минаващи проводници и тръби. Брет вече оглеждаше тавана под амбулаторията. Течността трябваше да проникне най-малко през още няколко междинни нива от метална сплав.

Далас обърна светлината към тавана, претърси го и я задържа на едно място.

— Тук.

Таванът над тях започна да дими. Появи се петно от жълтата течност, а металът около него зацвърча. Част от течността се изтегли надолу, оформи капка и падна. Моментално започна да кипи върху пода. Далас и Брет гледаха безпомощно как локвичката расте и си пробива път през преградата.

— Какво се намира под нас?

— Коридор В — информира Паркър. — В него няма оборудване. — Той и Рипли се затичаха към следващата стълба надолу, докато другите останаха да се блещят пред разширяващата се дупка в палубата.

— Какво можем да сложим под нея? — Аш обмисляше проблема с обичайната си безпристрастност, но напълно осъзнавайки, че след няколко минути корпусът на „Ностромо“ може да бъде пробит. Това би означавало да се затворят херметически всички помещения, докато се отстранят повредите. А можеше да стане и по-лошо. През основния корпус минават множество важни връзки на хипердвигателя. Ако течността го съсипе, много вероятно бе повредите да се окажат свръх оскъдните възможности на инженерния състав за оправянето им. Много от тези вериги са неразделна част от конструкцията на кораба и могат да се ремонтират само в някой голям безтегловен ремонтен док.

Никой не предложи какво да използват, за да уловят неспирната течност.

Долу Паркър и Рипли пристъпваха предпазливо из тесния, мрачен коридор В. Вниманието им оставаше насочено към тавана.

— Гледай да не попаднеш под него! — предупреди Паркър. — След като може да разяжда така сплавите на палубата, не ми се мисли какво може да стори с хубавото ти лице.

— Не се тревожи. Ще се погрижа за хубавото си лице. Ти се грижи за своето.

— Май губи част от активността си. — Далас се взираше в дупките по пода, едва осмелявайки се да се надява.

Брет и Аш стояха от другата страна, приведени над тъмната вдлъбнатина в палубата. Аш измъкна една писалка от джобовете на туниката си и опипа дупката. Външната метална облицовка на писалката зашипя слабо, като заприлича на газирани живак. Кипенето спря и изчезна, след като само обезобрази лъскавия ѝ вид. Научният ръководител продължи да бърка в дупката. Вместо да премине през нея, писалката срещна съпротива.

— Не е стигнала на повече от три сантиметра навътре. Течността е престанала да прониква.

Долу Паркър погледна към Рипли в мъждивата светлина.

— Виждаш ли нещо?

Те продължиха да изследват тавана. Под краката им лежеше малък сервизен тунел, а отвъд него основният корпус на „Ностромо“, от другата страна на който се простираше само атмосферата на една непозната планета.

— Нищо — отговори тя накрая. — Хвърляй по едно око. Аз ще отида да видя какво става горе. — Тя се обърна и се затича по коридора към стълбите.

Първото, което съзря, бяха другите, всичките надвесени над дупката в палубата.

— Какво става? Не е пробил още.

— Мисля, че е загубило енергията си. — Аш коленичи над издълбания метал. — Или продължителните реакции със сплавите са намалили силата му, или то просто губи разяждащата си способност след определен период от време. Във всеки случай изглежда, че вече не е активно.

Рипли се приближи да провери сама все още димящата дупка в палубата.

— Възможно ли е сплавта на този под да е по-устойчива от тази на горния? Може би веществото сега разяжда палубата хоризонтално и търси друго слабо място, през което да проникне надолу.

Аш поклати глава.

— Не вярвам. От малкото, което помня за конструкцията на кораба, основните палуби и корпусът на „Ностромо“ са от един и същ

материал. Не, струва ми се логично да се приеме, че течността вече не е опасна.

Той понечи да прибере писалката обратно в джоба си, все още държейки я откъм необезобразения край. В последния миг размисли и я остави да виси свободно в ръката му.

Рипли забеляза колебанието и му се ухили.

— Като не е опасна повече, защо не я прибереш обратно в джоба си?

— Не е нужно да се действа неразумно. Ще имаме достатъчно време, след като свърша с анализите и се уверя, че веществото наистина е престанало да бъде активно. Това, че не може повече да разяжда сплавта на палубата, не означава, че не може да те изгори адски.

— Какво мислиш, че е това вещество? — Погледът на Далас се премести от малкия кратер в палубата към дупката на тавана отгоре. — Никога не съм виждал нещо, което може да пробива така корпусната сплав. Не и с подобна скорост.

— Нито пък аз — призна научният ръководител. — Разбира се, съществуват високо рафинираните разновидности на молекулната киселина, които са страшно силни, но те обикновено въздействат само на някои специфични материали и по принцип имат ограничено приложение. От друга страна, това вещество сякаш е универсален окислител. Ние вече го видяхме да демонстрира способността си да разяжда няколко съвсем различни материали с еднаква лекота. Или безразличие, ако предпочитате. Корпусната сплав, хирургическите ръкавици, покритието на медицинската установка, пода на амбулаторията, то ги проби всичките с еднаква лекота.

— И проклетото нещо използва това вместо кръв. Това проклето малко чудовище! — Брет говореше за наподобяващия ръка пришълец с уважение, въпреки чувствата си към него.

— Не знаем със сигурност дали го използва вместо кръв. — Мозъкът на Аш работеше с пълна пара под натиска на случилото се. — Може да е част от отделна телесна система, предназначена да смазва вътрешностите на съществото. Или може да е част от предпазващ вътрешен слой, вид течна защитна обвивка. А може просто да съответства на нашата лимфна течност в чуждия организъм.

— Прекрасен защитен механизъм, няма що — забеляза Далас. — Да не смееш да го убиеш.

— Не на борда на херметически затворен кораб във всеки случай — тихо продължи мисълта му Рипли.

— Така е — съгласи се Аш. — Можем да изнесем Кейн навън, където течностите на съществото няма да успеят да навредят на „Ностромо“, и да се опитаме да го отрежем. Като изключим почти сигурния факт, че това е единственото нещо, което го поддържа жив.

— След като изрежем тази напаст и извадим тръбата от гърлото му, може да го подхраним с кислород — защити Рипли идеята. — Една термична обвивка ще му държи топло. Също така можем да вдигнем палатка, чийто долни краища да са прилепени до повърхността. Нека течността капе в почвата под нея.

— Не е лошо като идея — съгласи се Аш — с изключение на две неща. — Рипли нетърпеливо зачака обяснението му. — Първо, както вече го обсъдихме, насилственото отделяне на съществото може да предизвика фатално спиране на процес, който поддържа живота на Кейн. Дори самият шок може да го убие. Второ, нямаме гаранция, че когато бъде прекалено наранено, съществото няма да реагира, като изпръска всичко наоколо с тази течност. Това ще е защитна реакция, отговаряща напълно на разрушителните и защитните качества на течността. — Той направи достатъчно дълга пауза, за да достигнат думите му до съзнанието на всички. — Дори ако този, който направи изрязването, успее някак си да избегне сериозните поражения от пръските на течността, не бих искал да съм отговорен за това, което би останало от лицето на Кейн. Или от главата.

— Добре. — Гласът на Рипли прозвуча малко обидено. — И така, идеята може и да не е толкова блестяща. Какво предлагаш вместо това? — Тя посочи нагоре с пръст към амбулаторията. — Да се опитаме да го влачим по целия път до вкъщи с това нещо върху черепа?

— Не виждам нищо опасно в това — отвърна Аш, без да обръща внимание на сарказма й. — Докато жизнените му функции са нормални, смятам, че това е една съвсем възможна алтернатива. Ако състоянието му се влоши, ще трябва, естествено, да опитаме нещо друго. Но на сегашния етап трябва да кажа, че насилственото отстраняване на съществото може повече да навреди на Кейн, отколкото да му помогне.

Ново лице се появи от шахтата на близката стълба.

— Все още няма следи от веществото. Да не е спряло да разяжда? — Паркър прехвърли поглед от мрачната Рипли върху Далас.

— Да. След като прояде две нива. — Все още се чувстваше леко зашеметен от силата на неземната течност.

Рипли се съживи и се огледа.

— Ние всички сме тук долу. Какво става с Кейн? Никой не го наблюдава... нито пък съществото.

Всички се втурнаха едновременно към стълбите.

Далас пръв стигна амбулаторията. Един бърз поглед вътре му показва, че нищо не се е променило. Кейн продължаваше да лежи така, както го бяха оставили, неподвижен върху установката, с вкопчилиия се в лицето му прищълец.

Капитанът се ядоса на себе си. Бе постъпил като малко дете. Течността бе демонстрирала неочаквани и опасни свойства, но не чак такива, че да оправдаят последвалата всеобща паника. Най-напред трябваше да нареди на един или двама от членовете на екипажа да останат тук и да не изпускат от поглед съществото.

За щастие нищо не се бе променило по време на тяхното отсъствие. Съществото не бе помръднало, нито пък Кейн, доколкото се виждаше. От сега нататък, независимо от всички проблеми, които могат да възникнат другаде, някой трябваше да стои непрекъснато в амбулаторията. Положението беше достатъчно сериозно и без да се предлага възможност на прищълеца да направи нещо, когато не го наблюдават.

— Засегнала ли го е киселината? — Паркър стоеше до вратата и се напрягаше да види Кейн.

Далас прекрачи и застана до платформата. Разгледа внимателно главата на втория офицер.

— Не мисля. Изглежда добре. Течността се стече надолу от външната страна на съществото, без да засегне кожата на Кейн.

Брет също се струпа на вратата.

— Все още ли капе този боклук? Ние долу в склада на инженерния имаме малко керамични плочки, които задържат почти всичко. Не знам как ще реагира това вещество, но си заслужава да опитаме, ако се наложи. Мога да сглобя нещо като съд.

— Не си прави труда — отговори му Далас. — Раната престана да кърви.

Аш разглеждаше разрязаното с лазерния нож място.

— Зараснало е. Няма и следя от раната. Изключителни регенериращи способности. Никога не бих казал, че е било отваряно.

— Трябва да има начин да го махнем. — Ламберт потръпна. — Чувствам се зле, като гледам как си стои там, с тази тръбичка или каквото е в гърлото му.

— Щеше да ти бъде още по-зле, ако беше върху теб — подкачи я Рипли.

Ламберт успя да се сдържи.

— Никак не е смешно.

— Ще кажа отново, сър, че не смятам за добра идеята да отстраним съществото — рече Аш, без да гледа към него. — Последния път не свърши много добре.

Далас погледна остро научния ръководител, но после се успокои. Както винаги Аш просто се стараеше да е обективен. Не беше в характера му да е саркастичен.

— Е, какво ще правим? — попита Ламберт.

— Нищо няма да правим — каза накрая Далас. — Нищо и не можем да направим. Опитавме и, както отбеляза Аш, за малко да ни струва един пробив на кораба. Така че... ще го върнем в автодоктора и ще се надяваме той да предложи нещо по-добро.

Натисна един бутон. Чу се тихо жужене и установката с Кейн се плъзна обратно в машината. Далас щракна още няколко ключа и отново му бяха показани вътрешностите на изпадналия в кома втори офицер, плюс съответни диаграми и схеми. Но те не предлагаха никаква нова информация, нито решение.

Аш съпоставяше някои от данните.

— Телесните му функции продължават да са нормални, но има някои нови признаци на израждане и разлагане на тъканите.

— Тогава то му причинява болка — заключи Ламберт.

— Не е задължително. Той е без храна и вода от известно време. Тези данни може да отразяват обикновена загуба на тегло. Нищо не показва да е отслабнал драстично заради съществото или обстоятелствата. Независимо от това трябва да го поддържаме във възможно най-добра форма: Хубаво ще е да започнем да го храним

венозно, докато определя със сигурност дали извънземното абсорбира протеини от неговата система. — Той активира един блок от управляващи бутони. Нови звуци се разнесоха из амбулаторията, когато автодокторът експедитивно се зае работата да нахрани безпомощния Кейн и да преработи отпадъчните продукти.

— Какво е това нещо? — Рипли посочи част от бавно променящия се вътрешен образ. — Това петно в белите му дробове?

— Не виждам никакво „петно“.

Далас разгледа картината.

— Мисля, че виждам какво има предвид. Дай по-голямо увеличение на дихателната система, Аш.

Научният ръководител изпълни нареждането. Сега малкото петно, което бе привлякло вниманието на Рипли, изпъкна ясно — тъмно неправилно парче, лежащо над гръдната кухня на Кейн. Беше абсолютно непрозрачно.

— Не сме сигурни, че е върху дробовете. — Аш бърникаше по копчетата. — Спокойно може да е само неизправност в скенера или да се дължи на някоя повредена от излъчването секция на сканиращите лещи. Случва се понякога.

— Опитай с повече мощност — поиска Далас. — Да видим дали можем да подобрим разделителната способност.

Аш настрои апаратурата, но въпреки опитите му тъмното петно си остана все същото: едно неразгадано черно леке.

— Не мога да усиля повече интензивността, тъй като облъчването ще му навреди.

— Знам. — Далас гледаше вторачено загадъчното петно. — Ако изгубим възможността за сканиране, няма да знаем какво, по дяволите, става вътре в него.

— Ще оправя тази работа, сър — увери го научният ръководител. — Мисля, че мога да почистя лещите. Трябва само леко да ги полирам.

— Но така ще останем слепи.

Аш погледна извинително.

— Не мога да премахна петното, без да разглобя скенера.

— Остави го тогава. Докато не се увеличи дотолкова, че да засенчи зрителното поле.

— Както желаете, сър. — Аш се обърна отново към апаратурата си.

Брет изглеждаше объркан и разстроен.

— Какво става сега, а? Ще седим просто и ще чакаме ли?

— Не — отговори Далас, спомняйки си, че освен грижите за Кейн, той има да командва цял кораб. — *Ние* ще седим и ще чакаме. Вие двамата се връщайте да работите...

СЕДМА ГЛАВА

— Какво мислиш?

Паркър се бе навел възможно най-близо и се потеше заедно с Брет, който запояваше последните деликатни свързки в тесните граници на дванайсети модул. Опитваха да свършат работа, за която обикновено бяха необходими автоматичен трасьор за откриване на повреди с дистанционно управление и компютризиран роторен манипулатор. След като не разполагаха нито с едното, нито с другото, бяха принудени да се справят с проблема, използвайки инструменти, които не бяха предназначени за тази цел.

Неподходящи инструменти за неподходяща работа, каза си Паркър ядосано. Все някак си трябваше да успеят. Ако не поправеха добре дванайсети модул, така че да влезе отново в действие, един господ знаеше как щяха да могат да излетят. За да се махне от този свят, Паркър беше готов да направи нужните замени със зъбите си.

Точно сега обаче беше ред на Брет да се бори със своенравните елементи. Както всеки друг апарат на „Ностромо“ модульт използваше готови за подмяна фабрични резервни части. Номерът беше да се отстранят развалените боклуци, без да се прекъсват други важни функции или да се повредят още по-деликатни части от управлението на кораба. Новите части щяха да бъдат поставени лесно, стига да можеха само да се отърват от овъгления боклук.

— Мисля, че успях — каза накрая приятелят му. — Изпробвай го.

Паркър отстъпи, натисна два бутона на горната конзола, след това се загледа с надежда в един съседен преносим монитор. Опита отново с бутоните, безуспешно. Мониторът остана блажено безмълвен.

— Нищо.

— По дяволите. Сигурен бях, че е тази.

— Е добре, не е. Опитай следващата. Знам, че всички изглеждат здрави, освен номер четирийсет и три, а нея вече я подменихме. Това е бедата с тези проклети клетки. Ако регулаторът се претовари и някои

от тях изгорят, трябва да влезеш вътре и да намериш онези, които са се разхерметизирали. — Той замълча и добави: — Защо не разполагахме с трасьор?

— На мен също ми се иска. — От секцията прозвучаха леки звуци от драскане на метал в пластмаса.

— Трябва да е следващата — опита се да каже оптимистично Паркър. — Няма да е нужно да проверяваме ръчно всяка отделна клетка. Майка все пак локализира проблема дотук. Бъди благодарен и за малките услуги.

— Ще бъда благодарен — отговори Брет. — Ще бъда благодарен, когато се отлепим от тази скала и се върнем към хиперсъня.

— Престани да мислиш за Кейн. — Той натисна два бутона и изруга тихо. — И тази не е. Провери следващата, Брет.

— Правилно. — Техникът мина нататък, след като върна клетката, която току-що бе проверил, на мястото ѝ. Паркър нагласи няколко превключватели горе. Може би щяха да ограничат още повече повредата по веригата. Дванайсети модул съдържаше сто малки клетъчни камери за ускоряване на частици. Мисълта, че трябваше да проверяват ръчно всяка от тях, за да намерят единствената повредена, направо го вбесяваше.

Именно в този неподходящ момент един глас се обади от високоговорителя на близкия интерком:

— Какво става?

Ох, по дяволите, каза си Паркър. Рипли. Тази проклета жена. Ще ѝ кажа аз какво става.

— Нещо друго ми става — информира я той кратко, добавяйки под нос някои неща, които бяха под нивото на чувствителност на микрофона.

— Продължавай да работиш — рече той на приятеля си.

— Правилно.

— Какво има? — попита тя. — Не те разбрах.

Паркър се отдалечи от модула. Автоматичната настройка задейства усилвателя на интеркома.

— Искаш да знаеш какво има ли? Много и тежка работа, ето какво има. Истинска работа. Ти по-добре слез някой път тук долу и опитай сама.

Отговорът ѝ беше мигновен и спокоен:

— Аз имам най-тежката задача на кораба. — Паркър се изсмя подигравателно. — Трябва да слушам твоите глупости — прибави тя.

— Махни ми се от главата.

— Ще ти се махна, когато дванайсети модул бъде готов, не по-рано. Можеш да си сигурен в това. — Преди обаче Паркър да може да даде готовия си коментар, се чу изщракване в другия край на линията.

— Какво има? — Брет се измъкна от модула. — Вие двамата пак ли се карате?

— Не. Устата глупачка, това е тя.

Брет се поколеба, после спря да разгледа отворената в момента клетка.

— Правилно. Нека пробваме пак.

Паркър натисна бутоните, погледна монитора, помисли си дали да не го халоса с юмрук, представяйки си, че е лицето на административния офицер. Но не би направил нищо толкова емоционално, разбира се. Макар да беше избухлив, имаше достатъчно разум, за да разбере колко му е необходим мониторът.

Както и Рипли.

Аш извършваше безкрайни нови тестове на коматозния Кейн. Те предлагаха допълнителна информация за състоянието му. На практика от тях нямаше полза, но научният ръководител намираше всичко това за много интригуващо.

Вътрешностите на Кейн можеха да се видят веднага от всеки, който влезе в амбулаторията и погледне към основния медицински екран. Самият Кейн не беше в състояние да се противопостави на това особено дълбоко посегателство на личността.

Влезе Рипли и се вгледа в показанията. Състоянието му не се бе променило от последния път, когато го бе видяла. Не бе и очаквала да се промени. Съществото си стоеше прикрепено за лицето му.

Тя погледна към по-малките апарати, после седна на празния стол до Аш. Той показа, че я е забелязал, с лека усмивка, без да откъсва очи от пулта.

— Правя му някои тестове — информира я той. — В случай че стане нещо.

— Какво например?

— Нямам ни най-малка представа. Но ако стане нещо, искам да узная за него в мига, в който започне.

— Нещо ново?

— За Кейн ли? — Аш замълча, прехвърляйки мислите си. — Все същото. Държи се нормално. Не, още по-добре: държи се здраво. Няма влошаване.

— А съществото? Сега знаем, че изпуска киселина и че зараства бързо. Знаем ли нещо друго?

Аш изглеждаше доволен от себе си, когато отговори.

— Както ти казах, правих тестове. Понеже не можем да сторим нищо за Кейн, реших, че ще е разумно, ако се опитаме да научим колкото се може повече за съществото. Никога не знаеш дали едно на пръв поглед маловажно откритие няма да помогне за окончателното му отстраняване.

— Знам това. — Тя нетърпеливо се въртеше на стола си. — Какво откри?

— Има външен слой от нещо като протеинови полизахариди. Поне така предполагам. Трудно е да се каже без късче за подробен анализ, а опитът да се вземе дори малка проба може да го накара да изхвърли отново течност. Не бива да рискуваме да разтвори част от автодоктора.

— В никакъв случай — сухо отвърна Рипли. — Точно сега тази машина е единствения шанс на Кейн.

— Точно така. По-интересното е, че то постоянно променя клетките на един вторичен, подкожен слой и ги замества с поляризирани органични силикати. Изглежда има двойна кожа, като тази киселина циркулира между двата й пласта. Освен това течността май се движи под голямо налягане. Хубаво, че Далас не сръза много дълбоко с ножа, защото си мисля, че то щеше да изпръска цялата амбулатория.

Рипли изглеждаше доста впечатлена.

— Силикатният пласт показва уникална, много плътна молекулна структура под микроскопа. Навярно може дори да устои на лазера. Знам, знам — отвърна той на невярващия й поглед, — звучи налудничаво. Това обаче е най-жилавото парче органичен материал, което някога съм виждал. Комбинацията на начина, по който са подредени тези клетки и това, от което са съставени, води до нещо,

противоречащо на всички закони на класическата биология. Тези силикатни клетки, например. Те са съединени с метал. Резултатът е, че съществото става неимоверно устойчиво на неблагоприятните условия на околната среда.

— Нещо друго, освен силикатите и двойната кожа?

— Е, още нямам представа какво диша или дали въобще диша по стандартния за нас начин. Изглежда променя атмосферата около себе си, може би абсорбира нужните газове през многобройните пори на кожата си. Определено няма нищо, което да напомня ноздри. Като жива химическа фабрика превъзхожда по ефикасност всичко, за което съм чувал. Някои от вътрешните му органи като че ли изобщо не функционират, докато други правят неща, за които дори не мога да гадая. Възможно е видимо инертните органи да имат защитни функции. Ще го разберем, ако някога се случи да ги възбудим. — Той я погледна очакващо. — Достатъчно ли е?

— Предостатъчно. — Кейн не трябваше да бъде връщан на борда, замисли се тя. Трябваше да го оставят заедно със съществото навън. Аш беше изцяло отговорен за това, че сега са тук.

Рипли изучаваше научния ръководител дискретно, гледайки го как работи с апаратурата си, записва удовлетворяващите го резултати и изтрива ненужните. Аш беше последния член на екипажа, в който тя би се усъмнила, че е способен на драматични жестове, и все пак именно той бе взел внезапното решение да пусне изследователите обратно на борда, действайки против всички приети правила.

Трябваше да се поправи. Освен Аш в разрез с процедурата бяха действали също Далас и Ламберт, когато поискаха да бъдат допуснати. А животът на Кейн беше поставен на карта. Да предположим, че Аш я бе послушал и оставил тримата навън. Щеше ли Кейн да е жив още? Или от него щеше да остане само статистически запис в бордовия дневник? Това щеше да опрости само едно нещо: нямаше да ѝ се наложи да погледне Кейн в лицето, когато той се възстанови, за да му обясни защо се е опитала да не пусне него и другите да влязат.

Аш забеляза изражението ѝ и попита загрижено:

— Има ли нещо?

— Не. — Тя се поизправи. — Резюмирай ми всичко това. Представи си, че съм глупачка, каквато се чувствам понякога. Какво представлява това същество? Какво знаем за него?

— Интересна комбинация от елементи и структури го прави практически неуязвимо, ако имаме предвид сегашното ни положение и средства.

Тя кимна.

— Точно така го разбирам и аз, ако са ти верни резултатите. — Той изглеждаше огорчен. — Извинявай. Добре. Значи е неуязвимо. — Рипли го наблюдаваше отблизо. — Затова ли ти отиде напред и го пусна?

Както обикновено научният ръководител отказа да се хване на въдицата. Нито даде да се забележи някакво негодувание, когато отговори:

— Аз изпълнявах пряка заповед на капитана. Не помниш ли?

Тя се насили да не повишава тон, защото знаеше, че Аш признава само разума.

— Когато Далас и Кейн не са на кораба, аз съм най-старшият офицер. Аз поемам командването, докато единият или другият не се върнат отново вътре.

— Да, разбира се. Забравих, това е всичко. Временна възбуда.

— И таз добра! — възкликна тя. Вниманието му остана насочено към разнообразните данни. — Емоциите никога не са ти пречили да помниш всичко.

Това го накара да се обърне към нея.

— Ти си мислиш, че знаеш всичко за мен. Всички вие си го мислите. Ти си толкова сигурна, че знаеш точно какъв човек съм аз. Нека ти кажа нещо, Рипли. Когато отворих вътрешния шлюз, аз съзнавах какво правя, да. Колкото до тази работа кой кога е командир, добре, и аз мога да забравя като всеки друг. Паметта ми е много добра, но и тя може да има пропуски като паметта на всички останали. Дори и механична памет като тази на Майка може да загуби някаква информация.

Пропуск, разбира се, помисли си тя. Избирателен пропуск. Все пак беше възможно научният ръководител да казва истината. Трябваше да внимава малко повече колко от колегите си е обидила. Паркър и Брет вече чувстваха нещо много по-малко от любов към нея, а сега бе на път да направи свой враг и Аш.

Но Рипли не можеше да забрави подозренията. Почти ѝ се искаше Аш да се разбеснее.

— Ти също така успя да забравиш основния карантинен закон на научния отдел, нещо, което е набивано в главата на всеки корабен офицер отрано в училището за летци.

— Не съм — отвърна той. Най-накрая, помисли си тя. Твърдение, на което може да се вярва. — Това не съм го забравил.

— Виждам. Не си го забравил. — Тя замълча за по-голям ефект. — Просто си решил да го престъпиш.

— Смяташ, че съм го извършил лекомислено. Че не съм си дал сметка за възможните последствия от постъпката си.

— Не, Аш. Това никога не съм си го помислила. — Той отново не реагира на провокацията.

— Не ми се нравеше, че трябва да го сторя, но няхах друг избор — обясни кротко той. — Какво би направила с Кейн? Единственият му шанс да остане жив зависеше от това да стигне до амбулаторията, където автодокторът може да му въздейства възможно най-бързо. Състоянието му се стабилизира. Аз съм склонен да призная това за заслуга на машината и бързото ѝ лечение, навременното прилагане на антисептични средства и интравенозно хранене.

— Противоречиш си, Аш. Преди малко каза, че съществото го поддържа жив, а не автодокторът.

— Съществото изглежда наистина помага, но го върши в атмосферата и средата на Кейн. Няма как да разберем какво би могло да направи, ако остане само с него навън. Тук ние можем да следим отблизо системата му и сме готови да противодействаме, ако съществото се опита да му навреди. Докато навън нищо не бихме могли да сторим. — Той замълча, колкото да активира един ключ и провери показанията. — Освен това имах пряка заповед.

— Искаш да кажеш, че ти ще слушаш Далас през главата ми, независимо от ситуацията?

— Искам да кажа, че капитанът си е капитан и фактът, че е бил един метър извън коридора вместо вътре, не е достатъчно основание да пренебрегна неговите решения.

Тя отмести поглед встрани, вбесена от него и от себе си.

— С нарушаването на карантинната процедура ти рискува живота не само на Кейн, но и на всички останали.

Аш бавно се протегна да въведе запитване от клавиатурата на компютъра и се втренчи със сериозно изражение в получената

информация. После проговори, без да обръща лицето си към настоящата Рипли.

— Мислиш ли, че ми беше лесно да взема това решение? Добре познавам правилата, отнасящи се до карантината и извънземните форми на живот, може би по-добре от теб. Трябваше да ги съпоставя с живота на един човек. Навярно трябваше да го оставя да умре там. Възможно е да съм изложил на опасност останалите от нас. Но знам едно нещо: законодателите винаги пишат скъпите си правилници и устави в безопасност и удобства, а не на открито в полето, където тези шедьоври трябва да се прилагат. В такива моменти трябва да разчитаме на собствения си разум и чувства. Именно това и направих. Досега съществото не е посегнало застрашаващо към никой от нас. Може да го стори по-късно, но тогава ще срещне обаче една вече предупредена и подготвена група от шестима, вместо един самотник, който се препъва из тъмния трюм на непознат кораб. Срещу този риск поставям живота на Кейн. — Пръстите му затанцуваха по клавиатурата.

— Не обсъждам личните ти чувства. — Рипли пренесе тежестта си върху левия крак и стана. — Само казвам, че нямаш нито правото, нито властта да ги налагаш и на нас останалите. Може би ние не сме склонни да поемем същия риск.

— Вече няма значение. Кейн е на борда... и е жив. Събитията ще произтичат от тази реалност, а не от минали алтернативи. Само си губим времето да ги обсъждаме.

— Това ли е значи официалното ти становище като научен ръководител? Не е точно по учебника.

— Повтаряш се, Рипли. Защо? За да ме провокираш? Аз вече описвах доброволно действията си в официалния дневник и ще се подчиня на всяко решение, което Компанията вземе по този случай. Да, това е официалното ми становище. Не забравяй, че основната задача на науката е запазването и подобряването на човешкия живот. Никога няма да тръгна срещу това.

— Не, но твоята представа за това кое подобрява човешкия живот може да се различава от тази на някой друг.

По някаква причина това го накара да се обърне и да я изглежда остро, докато другите й, много по-преки въпроси, не бяха предизвикали такава реакция.

— Аз поемам отговорността си на научен ръководител толкова сериозно, колкото и ти своята на административен офицер. Това трябва да ти говори достатъчно. Уморих се от този спор. Ако искаш да ме обвиниш в нещо конкретно, докладвай го на Далас. Ако не — той се обърна към скъпоценната си апаратура, — ти си върши своята работа, а аз моята.

Тя кимна леко.

— Отлично. — И като се обърна, тръгна към коридора... все още неудовлетворена, без да знае защо. Отговорите на Аш бяха бляскаво обосновани, трудно беше да се оспорват. Но не това я тревожеше.

Тревожеше я фактът, че неговата постъпка с отварянето на шлюза и пускането на изследователския екип вътре противоречеше не само на правилника. В много по-голяма степен тя противоречеше на всичко познато от личността на научния ръководител, противоречеше пряко на доказани му професионализъм в другите неща. Тя не го познаваше толкова отдавна, но до този инцидент той бе създавал у нея и у другите на борда впечатлението, че за него нищо не стои по-горе от известните научни подходи.

Аш твърдеше, че е направил всичко това, само за да спаси живота на един човек. А тя бе взела страната на закона. Сгрешила ли бе? Би ли се съгласил с нея Кейн?

Рипли тръгна към командната зала доста объркана. В главата ѝ изплуваха дребни съвпадения и взеха да се натрапват в мислите ѝ. Това, което трябваше да ги съедини в едно, обаче липсваше...

Нямаше какво друго да се прави на „Ностромо“, освен да се чака. Да се чака Паркър и Брет да завършат работата си, да се чака промяна в състоянието на Кейн.

В командната зала Ламберт забавляваше котарака Джонс с някаква връв. Предполагаше се, че връвта е на борда само за забавление на Джонс, но котаракът мислеше друго. Негов дълг беше да забавлява хората от време на време. Те изглежда извличаха немалко удоволствие от неговото закачане и мачкане на бялата връв, когато я дърпаха с несръчните си огромни лапи.

Ламберт наричаше играта котешка люлка. Джонс я наричаше човешка люлка. Той беше много съзнателен котарак и правеше всичко

възможно, за да разсмива навигаторката. Хората бяха толкова сериозни понякога. Задачата беше трудна за един котарак. Джонс обаче беше съзнателен. Той продължи да се грижи за удоволствието на жената, мислейки си за храна и топли, дебели мишки.

— Какво мислиш? — Брет изскочи изпод надвисналата част и погледна колегата си.

Паркър настрои един уред и избърса потта от челото си.

— Почти стана. Още половин градус и ще свършим. Може би това ще удовлетвори Рипли.

Машинният техник изсумтя.

— Нима не знаеш? Рипли не може да бъде задоволена.

Изад щита на вентилационната система, с който той продължаваше да се занимава, долетяха остри звуци.

Паркър погледна към смълчания интерком и изръмжа в отговор.

— Ако и след това не получим пълни дялове, аз ще депозирам оплакване. Ние изработихме двойни заплати. Навярно ни се полага и премия за риск. Този път Компанията трябва да ни възнагради добре или ще се обърнем към Гилдията. Не го пипай повече.

— Правилно — отвърна Брет. Една ръка се протегна навън от вътрешността на тръбата, където бе закрепен щитът. — Уплътнение номер три трябва да свърши работа.

Паркър порови в едно добре надписано, но мръсно пластмасово куфарче, извади малък сив квадрат, нашарен в зелено и червено, и погледна към невинния интерком...

Ритъмът беше прост, без много вариации, а записът беше загубил чистия си звук от годините и честата употреба, но Далас лежеше и поглъщаше музиката, сякаш присъстваше на самото изпълнение. Тактуваше тихо с единия си крак в несъзнателен ударен контрапункт на музиката.

Комуникаторът избръмча за внимание. Направи го три пъти, преди да привлече вниманието на капитана. Като въздъхна примирено, той се протегна и изключи музиката, след което натисна бутона за отговор по интеркома.

— Тук Далас.

— Аш. Мисля, че трябва да погледнеш Кейн. Нещо става.

Далас свали краката си от дивана и бързо се изправи. Гласът на Аш не прозвуча тревожно, което беше окуражаващо. Неговият собствен прозвуча смутено, което съвсем не беше насърчаващо.

— Сериозно ли е?

— Интересно е.

— Идвам веднага.

Той стана и изключи магнетофона и неохотно остави зелената лампичка отстрани на апарата да изгасне. Аш бе казал „интересно“. Това можеше да значи, че са се случили сума неща, и то не задължително хубави. Донякъде го успокои мисълта, че Аш щеше да каже нещо много по-различно, ако Кейн вече бе издъхнал.

Кое то означаваше, че офицерът все още е жив... но в „интересно“ състояние.

Както се оказа, Аш дори нямаше предвид Кейн. Неговото обаждане беше предизвикано от състоянието на нещо друго.

Далас намери научния ръководител в коридора пред амбулаторията, с притиснат към стъклото нос. Взираше се вътре, а при появата на капитана се огледа наоколо.

— Какво става? — Рипли се бе появила внезапно в другия край на коридора. Погледът ѝ се местеше бързо от Далас към Аш и обратно. — Чух ви по един отворен монитор.

— Подслушвала си? — погледна я с любопитство Далас.

Тя направи гримаса.

— Няма какво друго да се прави на този кораб. Защо? Възразяваш ли?

— Не. Само съм любопитен. — Той погледна през дебелото стъкло в амбулаторията, но след като не забеляза нищо особено, се обърна към Аш:

— Е?

— Кейн — посочи научният ръководител. — Огледай го внимателно. Целия.

Далас се вгледа, присви очи, след това забеляза за какво говореше Аш. Или по-точно не го забеляза.

— Отишло си е.

При бърз оглед на амбулаторията не откри никаква следа от извънземното. Кейн продължаваше да лежи неподвижен върху медицинската установка. Гръдният му кош се издигаше и спускаше равномерно. Изглеждаше, че диша нормално и без усилие, въпреки отсъствието на пришълеца. При по-нататъшен оглед забеляза някакви малки черни точки, пръснати по цялото му лице.

— Дали не е насадило нещо в него? — Далас се опита да се отърси от неприятната мисъл.

— Не — отговори категорично Аш и Далас искаше да му вярва. Трябваше да му вярва. И без друго досиетата на персонала показваха, че научният ръководител имаше най-острото зрение на борда. — Това са дупчици, а не издатини. Предполагам, че са следи от смукане. — Аш направи пауза и добави: — Ако изключим тях, на Кейн изглежда му няма нищо след изпитанието.

— Кое то може още да не е свършило — вметна Рипли. — Вратата е затворена плътно. Трябва да е още вътре. — Гласът ѝ звучеше уверено, но това беше прикритие за истинските ѝ чувства. Мисълта как подобния на ръка паяк с изцъклено немигащо око пропълзва край краката им я плашеше повече, отколкото се осмеляваше да покаже.

— Не можем да отворим вратата — замислено каза Аш. — Не бива да го изпускате навън. Последното, което бихме искали, е да плъзне из кораба.

— Не бих могла да съм по-съгласна. — Рипли изследваше внимателно пода на амбулаторията, но забелязваше само блестящ метал и боя. — Няма как да го хванем или убием от разстояние. Така че какво ни остава?

— Когато се опитахме да го махнем от лицето на Кейн — каза Далас, — ние го порязахме и го наранихме. Може би ако не бяхме го застрашили толкова, то нямаше да окаже съпротива. Възможно е да трябва просто да го хванем. — Видения на грандиозни похвали от Компанията, възможно повишение и, разбира се, премия, се завъртяха в главата му. Тогава отново забеляза тялото на намиращия се в безсъзнание Кейн и се почувства виновен.

Рипли я побиха тръпки само при мисълта за това.

— Вие се опитайте да го хванете. Аз ще наблюдавам вратата.

— Мисля, че това е забележителна идея. — Аш се отдалечи от стъклото. — То е безценен екземпляр. Задължително трябва да направим опит да го хванем живо и невредимо.

Той докосна ключа за управление на вратата. Амбулаторията беше добро място да се опитат да хванат натрапника. Беше с двойни стени и с изключение на въздушните шлюзове, най-непроницаемото помещение на „Ностромо“.

Вратата се плъзна леко назад. Аш погледна Далас, който кимна. Натисна отново бутона на вратата и тя се плъзна на още няколко сантиметра. Сега бе отворена достатъчно, за да се промъкне през нея човек. Далас влезе пръв, следван предпазливо от Рипли. Аш влезе последен и натисна бързо бутона, за да затвори вратата зад тях.

Те стояха близо един до друг пред вратата и оглеждаха помещението. Все още не забелязваха никаква следа от извънземното. Далас присви устни и рязко изсвири. С това не успя да привика съществото, но накара Рипли да се разсмее нервно.

Като държеше под око скришните места, Далас тръгна към един отворен шкаф, който би могъл да представлява отлично укритие. Но щателният оглед на вътрешността му разкри само медицински материали, добре подредени и непокътнати.

Ако не възнамеряваха да хванат съществото с ръце, щяха да имат нужда от нещо здраво. Далас избра първия удобен по размери предмет, който видя — едно сандъче от неръждаема стоманена сплав. Като се обърна, за да продължи издирването, си даде сметка, че ако съществото е достатъчно изплашено, може да си разтопи път през сандъчето също толкова лесно, колкото и през ръцете на Далас. Но тежестта му действаше успокояващо.

Аш оглеждаше далечния ъгъл на амбулаторията. На Рипли ѝ доскуча да седи до вратата. Тя влезе навътре и отиде да погледне под установката, на която лежеше Кейн, мислейки, че съществото може да се е прилепило от долната ѝ страна. Всеки мускул на тялото ѝ беше напрегнат, готов да я отдалечи на безопасно разстояние при първото зърване на малкия нашественик.

Тя не се разочарова, когато не откри нищо върху долната страна на установката.

Изправяйки се, тя обмисляше къде да търси по-нататък. Блъсна се в една преграда. Нещо твърдо кацна и се хвана за рамото ѝ. Извърна

глава и видя пред лицето си дълги костеливи пръсти и мътносиво стъклено око.

Успя някак си да извика веднъж. Мускулите ѝ се стегнаха и тя се изви непохватно. От движението ѝ съществото се изтърси тежко на пода и остана да лежи неподвижно.

Далас и Аш се бяха притичали на вика ѝ. Сега тримата стояха и гледаха неподвижното тяло, което лежеше между тях. Пръстите бяха стиснати здраво и неестествено като ръката на умрял човек, на каквато все още приличаха повече отколкото на каквото и да е друго. Само допълнителните пръсти, опашката и мътното око без клепач разваляха илюзията.

Дясната ръка на Рипли стоеше на рамото, където нещото бе кацнало. Тя по-скоро гълташе въздуха, а не го вдишваше, докато адреналинът бавно се разсейваше из организма ѝ. Още усещаше тежестта на извънземното върху себе си.

Протегна обувия си в ботуш крак и побутна съществото. То не помръдна и не оказа съпротива. Единственото му око беше сякаш безчувствено, а мъхестата му кожа изглеждаше набръчкана и суха. Тя го побутна отново с крак и го преобърна. Тръбата лежеше отпусната върху дланта, почти напълно прибрана.

— Мисля, че е умряло. — Далас продължи да разглежда още известно време необичайния труп, след което погледна Рипли. — Ти добре ли си?

Езикът и гърлото ѝ се раздвижиха с усилие:

— Да. Не ми направи нищо. Мисля, че е умряло много преди да падне върху мен.

Тя отиде до отворения шкаф и избра една дълга метална пинсета. Допирът до свитите пръсти не предизвика никаква реакция, нито мушкането в окото. Далас предложи сандъчето. Използвайки пинсетата, тя ловко вкара в него вкочанения пришълец и бързо затвори бляскавия капак.

Отидоха до близката маса. Внимателно извадиха пришълеца от сандъчето и го поставиха върху гладката повърхност. Аш насочи една силна лампа към него. Осветлението подсили мъртвешката бледност на съществото. Той избра една малка сонда, натисна я и бодна несъпротивляващото се тяло.

— Виж тези смукала. — Той използва сондата, за да посочи една редица от малки, дълбоки дупчици, лежащи от вътрешната страна на „дланта“ на съществото. Бяха разположени по цялата ѝ повърхност. — Не е чудно, че не можахме да го отскубнем от Кейн, ако вземем предвид тези, както пръстите и опашката, обвила се около врата му.

— Къде му е устата? — Далас трябваше насила да отклони погледа си от единичното око. Дори в смъртта сивата очна ябълка притежаваше някакво хипнотично привличане.

— Трябва да е този тръбовиден орган, тук отгоре. Нещото, което бе спуснало в гърлото на Кейн. Но то с нищо не показва, че се храни. — Аш използва сондата, за да преобърне тялото. Хвана тръбичката с пинсетата и я измъкна частично от дланта. Когато изтегли повече от тръбичката, тя промени цвета си и стана същата като останалото тяло.

— Втвърдява се веднага, щом влезе в контакт с въздуха. — Аш премести малкото тяло върху скенера, положи го под лещата и настрои апаратурата. Когато натисна съответния бутон, по малкия екран се появиха числа и думи.

— Това е краят — съобщи след малко той. — Свърши се. Умряло е. Няма никакви признаци на живот. Може и да не знаем много за него, но не е чак толкова чуждо, че да не можем да установим дали е живо или не.

Рамото на Рипли изтръпна.

— Добре. Нека се отървем от него.

Аш я погледна невярващо.

— Ти се шегуващ, разбира се. Много смешно.

Тя поклати глава.

— Съвсем не се шегувам.

— Но... това трябва да се върне. — Гласът на Аш прозвуча почти възбудено. — Това е първия ни контакт с такова същество. Няма нищо подобно на него на нито една от лентите, нито дори при хипотезите. Би трябвало да извършим всякакви видове тестове и анализи върху него.

— Хубаво — каза тя. — Тогава си направи тестовете и след това ще се отървем от него.

— Не, не. За това е необходима апаратурата на цяла добре екипирана биологична лаборатория. Аз мога само да запиша най-незначителните детайли за строежа и състава. Не мога да започна да определям такива важни неща като еволюционната му история. Може

да изхвърлим през шлюза като парче обикновен боклук едно от най-големите ксенологични открития на последното десетилетие! Протестирам, лично и като научен ръководител. Кейн би направил същото.

— Това нещо изпусна киселина и едва не проби дупка през целия кораб — кимна тя към „нещото“ — Господ знае какво може да направи сега, когато е умряло.

— Още нищо не е направило — парира я Аш. — Киселинната течност сигурно се е абсорбирала в мъртвите клетки и е станала инертна. Не е навредило с нищо.

— Все още не.

Аш отправи умоляващ поглед към Далас.

— То не помръдна въобще, не реагира, когато го бодяхме, дори в окото. Скенерът твърди, че е умряло, и аз мисля, че е безопасно да приемем, че то не е зомби. Далас, трябва да запазим този екземпляр. — Когато Далас не отговори, Аш продължи: — Първо на първо, ако не можем да извадим Кейн от комата, медицинският екип, който ще го лекува, ще се нуждае от съществото, което е предизвикало това състояние. Като го изхвърлим, ние може би ще изхвърлим тайната за съживяването на Кейн.

Далас най-после проговори:

— Ти си научният ръководител. Това е твоята област, ти решавай.

— В такъв случай аз вече реших. — Аш дари с нежен поглед своята придобивка. — Ще го запечатам в една стазна тръба. Това ще предотврати всякаква възможност за съживяване. Така ще можем да се справим с него.

— Навярно така е предположил и Кейн — прошепна Рипли. Далас се вгледа в нея и тя отмести погледа си встрани. — Това означава, че бъдещето на чудовището е уредено, предполагам. — После посочи към медицинската установка. — А какво става с Кейн?

Аш се обърна с лице към установката. След бърз оглед на втория офицер и внимателен преглед на белязаното му от смукалата лице научният ръководител задейства няколко апарата от медицинския пулт. Автодокторът забръмча и започнаха да се появяват данни.

— Вдигнал е температура.

— Висока ли?

— Не. Нищо, с което организъмът му да не може да се справи. Машината ще му свали температурата. Още е в безсъзнание.

— Това го виждаме.

Аш погледна назад към киселата Рипли.

— Не е задължително. Той може да спи, което е нещо друго.

Рипли понечи да отговори, но беше прекъсната от ядосания Далас.

— Престанете с вашите спорове.

Като че ли нямаше за какво да се тревожи, а сега трябваше да се справя и с напрежението между членовете на екипажа. Имайки предвид умственото напрежение, на което всички те бяха подложени в последно време, естествено беше да се появят такива конфликти, но той можеше да толерира само необходимия минимум за разтоварване. Откритият антагонизъм беше нещо, което трябваше да се избягва на всяка цена. Той нямаше време да се занимава с враждуващи клики.

За да отклони вниманието на Рипли и Аш един от друг, той върна разговора към Кейн.

— В безсъзнание и с лека треска. Има ли още нещо?

Аш прегледа данните.

— Нищо, което да е отбелязано тук. Жизнените функции продължават да са нормални.

— Какво може да се очаква за по-нататък?

Научният офицер се колебаеше.

— Аз не съм медицински офицер. „Ностромо“ не е достатъчно голям, за да има право на такъв.

— Или недостатъчно важен. Знам това. Но измежду нас ти си най-запознат с медицината. Просто искам мнението ти. Това няма да се отбележи в дневника и аз, разбира се, няма да те държа отговорен. По дяволите, не мога да те държа отговорен. — Погледът му се върна отново към Кейн, спътника и приятеля.

— Не искам да прозвучи много оптимистично — каза Аш, — но като се основавам на сегашното му състояние и на това, което ми показват мониторите, бих казал, че може да издържи.

Далас се намръщи и бавно кимна.

— Почти задоволително. Не можем да искаме повече.

— Надявам се да си прав — добави Рипли. — Имаме несъгласие по някои неща, но този път се моля на Господа да си прав.

Аш се сви.

— Иска ми се да направя повече за него, но както казах, нямам достатъчно познания за това. Зависи от автодоктора. Точно сега получавам някои страшно любопитни данни, но това не е повод за машината да действа. Всичко, което можем да направим, е да чакаме, докато тя изясни какво му е направил пришествието. Тогава тя може да предприеме и започне лечение. — Той изглеждаше внезапно разочарован. — Бих искал да съм медик. Не обичам да разчитам на машините.

Рипли беше изненадана.

— За пръв път те чувам да се изказваш пренебрежително за машините, Аш.

— Никоя машина не е идеална. Те трябва да бъдат по-гъвкави. Трябва ни истинска болница, а не малък автодоктор. Той не е създаден да се справя с такова нещо... с това извънземно. Проблемът може да е над възможностите му. Като всяка машина, той е толкова ефективен, колкото е програмираната в него информация. Просто бих искал да разбирам повече от медицина.

— Също за пръв път — продължи Рипли — те чувам да признаваш, че се чувстваш некомпетентен.

— Ако не знаеш абсолютно всичко, винаги ще се чувстваш некомпетентен. Не знам как би могла да се чувстваш другояче. — Той погледна отново надолу към Кейн. — Това чувство се засилва, когато вселената те изправи срещу нещо напълно непознато. Липсват ми познания да се справя както трябва и това ме кара да се чувствам безпомощен.

Като държеше внимателно пинсетата, той повдигна пришествието за два от неговите пръсти и го прехвърли в една широка прозрачна стъкленица. Докосна един контролен бутон върху запушалката ѝ и стъклената се затвори херметически. Жълт блясък изпълни тръбата.

Рипли бе наблюдавала внимателно процедурата. Тя почти очакваше съществото изведнъж да разтопи стазисната тръба и да ги нападне. Убедила се накрая, че то не ги заплашва повече, освен в кошмарите им, тя се отправи към изхода на амбулаторията.

— Не знам как се чувствате — каза тя през рамо, — но аз имам нужда от едно кафе.

— Добра идея. — Далас погледна Аш. — Имаш ли нещо против да останеш тук сам?

— Искаш да кажеш сам с това? — Той посочи с пръст запечатания контейнер и се ухили. — Аз съм учен. Такива неща ми засилват любопитството, а не пулса. Ще се оправя сам, благодаря. Ако се появи нещо или състоянието на Кейн покаже признаци на промяна, ще ти звънна моментално.

— Разбрано. — Той погледна отново към чакащата Рипли. — Да вървим при кафето.

Вратата на амбулаторията се затвори плътно зад тях и те потеглиха назад към командната зала, оставяйки автодоктора да се грижи за Кейн, а Аш да се оправя с автодоктора...

ОСМА ГЛАВА

Кафето успокои ако не мозъците, то поне стомасите им. Около тях „Ностромо“ работеше гладко, безразличен към мъртвия пришелец в стаза, който бе оставен в амбулаторията. Познати звуци и мириси изпълниха командната зала.

Далас разпозна някои от миризмите, характерни за различни членове на екипажа. Те не го смуцаваха, а само го накараха да смръкне един-два пъти, за да е сигурен. На кораб с размерите на „Ностромо“ никой не чувстваше липсата на дезодоранти, нито възразяваше срещу употребата им. Затворени в метална бутилка на светлинни години от топлите светове и пречистените атмосфери, будните мозъци на екипажа бяха заети с по-важни неща, отколкото изпаренията на съседите си.

Рипли все още изглеждаше разтревожена.

— Какво те тормози? Още ли си ядосана от решението на Аш да отвори шлюза и да ни пусне вътре?

Гласът ѝ бе изпълнен с безсилие.

— Как *мога* да го оставиш той да решава?

— Казах ти — спокойно обясни той. — Решението да се вкара Кейн вътре беше мое... О, ти имаш предвид запазването на трупа на пришълеца?

Тя кимна.

— Да. Твърде късно е да спорим за шлюза. Може и да съм сгрешила. Но редно ли е да държим това нещо на борда, мъртво или не, след всичко, което направи на Кейн?

Той се опита да я успокои.

— Не знаем със сигурност дали е направило нещо на Кейн, като изключим загубата на съзнание. Според инструментите нищо друго му няма. А колкото до задържането му на борда, аз просто управлявам този кораб. Аз съм само един пилот.

— Ти си капитанът.

— Титла, която е по-скоро почетна, отколкото даваща власт, и която не значи нищо в определени ситуации. Паркър може да отменя решенията ми по инженерните въпроси. А за всичко, свързано с науките, последната дума има Аш.

— И защо е така? — запита тя повече от любопитство, отколкото от огорчение.

— По същите причини както за всичко останало. По заповед на Компанията. Прочети собственото си ръководство.

— Откога това е нормалната процедура?

Вече взе да му кипва.

— Стига, Рипли. Това не е военен кораб. Много добре ти е известно, че стандартната процедура е това, което ти кажат да правиш. Този принцип включва независимост на различните отдели, например научния. Ако мислех, че може да не е така, не съм сигурен, че щях да кацна тук.

— Какъв е проблемът? Виденията за откривателските премии да не са увехнали пред призрака на един мъртвец?

— Знаеш, че не е това — отвърна той остро. — Няма премия, за която може да се жертва здравето на Кейн. Но вече е много късно. Кацнали сме тук и белята е станала. Виж какво, защо не ме оставиш на мира? Превозвам товари, само за да преживявам. Ако исках да съм истински изследовател и да скитосвам в търсене на откривателски премии, щях да се запиша в Граничния корпус. И да съм загубил главата си дузина пъти досега. Слава ли... благодаря, нямам нужда. Тя не е за мен. Единственото, което желая, е вторият ми офицер да оздравее.

Този път тя не отговори, а само поседя мълчаливо няколко минути. Когато се обади отново, горчивината ѝ бе изчезнала.

— Ти и Кейн летите отдавна заедно, нали?

— Достатъчно, за да се познаваме един друг. — Гласът на Далас беше спокоен, а очите му гледаха в екрана.

— Какво ще кажеш за Аш?

— Пак ли започваш? — Той се огледа. Нямаше къде да избяга. — Какво за него?

— Същото. Каза, че познаваш Кейн. Познаваш ли и Аш? Пътувал ли си някога с него?

— Не. — Тази мисъл ни най-малко не притесняваше Далас — Този е първия път. Имал съм пет курса и дълги, и къси, с различни товари и с друг научен ръководител. Докато два дни преди да напуснем Тедус не го смениха с Аш.

Тя го погледна многозначително.

— Е, и какво? — сопна ѝ се той. — Смениха също и стария ми административен офицер с теб.

— Аз не му вярвам.

— Благоразумно отношение. А пък аз... аз не вярвам на никого.

Време е, помисли той, да сменя темата. От това, което бе видял до тук, Аш беше добър офицер, може би малко скован, когато трябваше да е с групата. Но за пътувания, при които прекарваш в хиперсън по-голямата част от времето, освен пристигането и тръгването, не се изискваше хората да се сближават помежду си. Стига човекът да си върши работата, Далас пет пари не даваше за личността му. Досега не бе имал причина да се съмнява в компетентността на Аш.

— Какво задържа ремонта? — попита той.

Рипли погледна хронометъра си и набързо пресметна.

— Трябва да са привършили вече. Най-много да е останала фината проверка.

— Защо не ми го каза?

— Сигурна съм, че имат да довършват нещо, иначе те сами биха се обадили. Слушай, да не мислиш, че го усуквам заради Паркър?

— Не. Какво има да се прави още?

Тя въведе кратко запитване към компютъра.

— Все още нямаме видеовръзка с палуби В и С. Там изгоряха скенерите и трябва да се подменят изцяло.

— Хич не ми трябва да виждам палуба Б или В. Знам как изглеждат. Нещо друго?

— Резервното хранване изгърмя, малко след като се приземихме. Помниш ли проблема с вторичните двигатели?

— Но основните са оправени, нали? — Тя кимна. — Тогава това за резервните е пълна глупост. Можем да излетим и без тях, да се върнем към хиперсъня и по-скоро да си поемем отново пътя, вместо да се мотаем тук.

— Това разумно ли е? Имам предвид да излетим, без да сме оправили вторичните.

— Сигурно не. Ала искам да се махна, и то начаса. Ние разследвахме сигнала, нали така, и тук няма никой друг за спасяване, освен Кейн. Нека дойде някоя добре оборудвана експедиция на Компанията, за да копае около напуснатия кораб. На нас не ни плащат за това. Ние спазихме директивите. Това ми е предостатъчно. Време е да си обираме крушите.

Всеки пое функциите си в командната зала. Кейн и мъртвия пришълец бяха забравени. Всичко беше забравено, освен подготовката за излитане. Сега всички представляваха едно цяло. Личната враждебност и възгледи бяха потопени в желанието да откъснат влекача от земята и да се върнат обратно в чистия открит космос.

— Първичният двигател е включен — докладва Аш, върнал се от амбулаторията и отново заел мястото си.

— Вторичните все още не функционират, сър. — Рипли се мръщеше на червената сигнална лампа на пулта пред нея.

— Да, знам. Навигатор, готови ли сме?

Ламберт огледа приборите.

— Връщането на орбита е изчислено и въведено. Сега съгласувам позицията ни с рафинерията. Ей сега ще свърша. Ето. — Тя натисна последователно поредица бутони. Над главата на Далас светнаха числа.

— Това е достатъчно. Ще направим корекции горе, ако се наложи. Готови за излитане.

Обвит в досадния прах, „Ностромо“ започна да трепти. Над воя на бурята се извиси тътен, над хълмовете от лава се разнесе изкуствена гръмотевица, която разтrese шестоъгълните базалтови колонии.

— Готови — каза Рипли.

Далас погледна към Аш.

— Как се държи корабът?

Научният ръководител прегледа показанията на уредите.

— Всичко работи нормално. За колко дълго, не мога да кажа.

— Достатъчно дълго, за да ни издигне. — Далас включи интеркома. — Паркър, как изглеждат нещата там долу? Ще успеем ли без включване на хипердвигателя?

Далас знаеше, че ако не преодолеят гравитацията с помощта на първичния двигател, ще трябва да включат хипердвигателя, за да ги измъкне. Но една или две секунди хипертяга ще ги изхвърли изобщо от звездната система. Това означаваше ново определяне на местонахождението и използване на скъпоценно време в будно състояние, за да се скачат с рафинерията. А времето в будно състояние означава въздух. Минутите се равняват на литри. „Ностромо“ не може да рециклира до безкрай оскъдния им запас от кислород за дишане. Когато дробовете им започнат да го отхвърлят, те ще трябва да се върнат в замразителите, независимо дали са намерили рафинерията или не.

Далас се замисли за огромната летяща фабрика, опитвайки се да си представи колко дълго ще трябва да я изплащат със своите почти еднакво скромни заплати.

Отговорът на Паркър беше обнадеждаващ, ако не и насърчителен.

— Добре. Но не забравяй, това са само кръпки. Ще трябва да влезем в оборудван док, за да извършим нужния ремонт.

— Има ли опасност от нов пробив?

— Едва ли, освен ако не попаднем на твърде голяма турбулентност при издигането. Това може да избие новите клетки... и това ще бъде краят. Няма да успеем да ги закрепим още веднъж.

— Така че по-полека — добави Брет от мястото си в кабината на инженерния отсек.

— Разбрано. Ще внимаваме. Единственото, което се иска от нас, е да излезем от зоната на привличане на планетата, а после бихме изкарали на хипердвигател чак до Слънчевата система. Тогава проклетите клетки могат да скачат като пуканки, ако искат. Но докато не се издигнем и махнем оттук, ще трябва да ги пазите цели, дори ако се наложи да ги държите с голи ръце.

— Ще направим каквото можем — каза Паркър.

— Ясно. Тук командната зала, край. — Далас се обърна с лице към административния офицер на „Ностромо“. Сега Рипли изпълняваше задълженията и на извадения от строя Кейн. — Издигни ни на сто метра и прибири подпорите. — Той насочи вниманието си към своя пулт. — Аз ще държа кораба изправен.

— Издигане сто. — Рипли натисна бутоните.

Бученето навън се засили, когато влекачът се отлепи и издигна от изсушената, обвеяна с прах повърхност. Корабът увисна на сто метра над земята, като завихри праха под себе си. Масивните, подобни на крака опори, които бяха поддържали „Ностромо“, се прибраха гладко в металния му търбух.

До командната зала достигна лек трясък, потвърждавайки предупредителните сигнали на компютрите.

— Подпорите са прибрани — обяви Рипли. — Спускам щитовете. — Металните плоскости се плъзнаха и затвориха плътно гнездата на подпорите, като ги изолираха от прашинките и чуждата атмосфера навън.

— Готови — докладва Аш.

— Добре. Тъй като Кейн го няма, всичко е в твоите ръце, Рипли. Издигни ни.

Тя дръпна един двоен лост върху пулта на втория офицер. Шумът отвън вече бе станал оглушителен, въпреки че нямаше кой да го чуе и да се впечатли от способностите на човешкия род. Наклонен леко нагоре, „Ностромо“ потегли напред.

— Увеличавам ускорението — предупреди Рипли, като натисна още няколко бутона. — На път сме!

Понесен право към небето и непрекъснато увеличавайки скоростта си, влекачът внезапно отскочи напред. Мощните въздушни течения, които стискаха здраво жилавата метална кожа, нито забавиха космическия кораб, нито промениха курса му.

Вниманието на Ламберт беше насочено най-вече към един уред.

— Един километър. Продължаваме да се издигаме. Следваме курса. Излизане на орбита след пет минути и трийсет и две стотни. — Ако, рече тя на себе си, не се разпаднем дотогава.

— Изглежда добре — измърмори Далас, като следеше припокриването на две линии на екрана си. — Включи изкуствената гравитация.

Ламберт натисна превключвателя. Корабът сякаш се препъна. Стомахът на Далас запротестира, когато отслабващото привличане на малкия, отдалечаващ се зад тях свят беше заместено от силно и безмилостно притегляне.

— Включено — докладва Ламберт, когато вътрешностите й престанаха да се пренаместват.

Погледът на Рипли подскочаше от един екран на друг. Появи се леко отклонение и тя побърза да го коригира.

— Уредите показват неравномерно разпределение на тягата. Ще променя вектора. — Тя премести един плъзгач, наблюдавайки със задоволство как течната стрелка припълзя обратно на мястото си. — Компенсацията подейства. Задържам така. Стабилизирахме се.

Далас беше започнал да вярва, че ще се справят без излишни неприятности, когато страшен трус премина през залата. Той разпиля личните вещи и обезумелите мисли на екипажа. Трусът продължи само миг и не се повтори.

— Какво, по дяволите, беше това? — учуди се гласно Далас. В отговор се чу писукането на интеркома.

— Ти ли си, Паркър?

— Да. Имахме известни неприятности тук долу.

— Сериозни ли?

— Прегряване в десния квадрант. Направи си сам сметка.

— Можете ли да го оправите?

— Шегуваш ли се? Ще го изключа.

— Отново компенсирам неравномерната тяга — съобщи със сериозен тон Рипли.

— Закрепете ни, колкото да стигнем двойната нула — рече Далас в микрофона.

— А ти какво мислиш, че се опитваме да правим? — Интеркомът щракна и изключи.

В командната зала се долови лека промяна в бученето на двигателите. Никой не поглеждаше към съседите си от страх да не види отразени в тях собствените си тревоги.

Движейки се малко по-бавно, но все още прорязвайки без усилие кипящите облаци, „Ностромо“ продължи нагоре към космоса по курса за среща с дрейфувашата рафинерия.

За разлика от сравнително спокойната командна зала, инженерният отсек беше сцена на бясна дейност. Брет се бе пхнал отново в една тръба, където се потеше и съжаляваше, че не е другаде.

— Откри ли го? — попита Паркър, стоящ отвън.

— Да. Така смятам. Прахът пак е задръстил проклетите смукатели. Сега прегрява номер две.

— Мисля да изключим тази браква.

— И аз също. Отново трябва да се е откачил някой щит. Проклетите двигатели са твърде чувствителни.

— Не са проектирани да летят през подобни урагани — напомни Паркър на приятеля си. — Плюй върху него още две минути и ще се измъкнем.

Втори трус разклати залата. Вниманието на всеки беше приковано към уредите пред него. Далас помисли дали да не се обади в инженерния отсек, но после размисли и се отказа. Ако Паркър имаше да докладва нещо, щеше сам да го направи.

Хайде, хайде, подканяше безмълвно той. Давай, издигни се. Той си обеща, че ако Паркър и Брет задържат работещи първичните двигатели за още няколко минути, ще ги впише за премиите, за които постоянно мърмореха. Един уред на неговия пулт показваше, че изкуствената гравитация бързо спада. Още една минута, молеше се той, галейки несъзнателно с ръка близката стена. Само една минута още.

Като изскочи от короната от облаци, „Ностромо“ се втурна в открития космос. Минута и петдесет секунди по-късно индикаторът за гравитацията върху пулта на Далас стигна до нулата.

Това беше сигнал за малко непрофесионално, но сърдечно ликуване в залата.

— Успяхме. — Рипли се отпусна изтощена върху тапицираната облегалка на пилотското си кресло. — По дяволите. Успяхме.

— Когато усетихме първия трус и скоростта започна да намалява, не вярвах, че ще успеем — рече Далас с дрезгав глас. — Представих си как се разбиваме и разпръскваме на парчета по хълмовете из цялата околност. Можеше да стане същото, ако се бе наложило да включим хипердвигателя и да загубим рафинерията.

— Излишно безпокойство — каза Ламберт без усмивка. — Можехме отново да се приземим и останем там. Тогава щяхме да включим автоматичния сигнал за помощ на *нашия* маяк. Щяхме да си

почиваме в хиперсън, докато някой друг екипаж щеше да има късмета да го извадят от замразителите, за да дойде нас да ни спасява.

Не споменавай още нищо за премии, каза си Далас. Изненадай ги с това, когато се събудят в околоземна орбита. Но за момента инженерният екип заслужаваше най-малкото да му се изкаже похвала. Той включи интеркома.

— Добра работа свършихте двамата. Как се държи корабът?

— Сега, след като се измъкнахме от праха, мърка като Джонс. — От високоговорителя долетя остро изпукване. Далас се намръщи за секунда, без да може да разбере откъде идва. Тогава се сети, че Паркър навярно е отворил някоя бира, държейки я небрежно в обхвата на микрофона.

— Поизпотихме се малко — гордо продължи инженерът. — Но оправим ли нещо, то държи. — Бълбукащ звук изпълни микрофона, сякаш Паркър се гмуркаше във вода.

— Така си е. Добра работа — увери го Далас. — Починете малко. И двамата сте го заслужили. Паркър?

— Да?

— Когато наближим Земята и координирате действията си с инженерния контрол, дръжте бирата по-далече от микрофона. — Къркорещият звук изчезна.

Доволен, Далас изключи интеркома и каза, без да се обръща към някого специално.

— Да си прибираме парите и да си вървим у дома. Вкарай ни в гаража, Ламберт.

Тгълът на изкачване на „Ностромо“ се намали. Изминаха няколко минути, преди един уред над пулта на навигатора да сигнализира приближаването.

— Ето я, идва — информира тя спътниците си. — Точно там, където трябва да бъде.

— Добре — проверяваше управлението Далас. — Изравни ни за скачване. — Апаратите забръмчаха усилено, докато влекачът се подравняваше с планината от метал и пластмаса. Рипли щракна един ключ и влекачът остана в това положение, обърнат със задната си част към тъмната грамада на рафинерията.

— Позиционирани сме — обяви тя.

— Приближи ни до нея. — Далас наблюдаваше внимателно един екран, с пръсти върху редица от червени бутони.

— Приближаваме се. — Рипли следеше внимателно два екрана едновременно. — Разстоянието намалява. Двайсет... петнайсет... на място сме. — Тя натисна един ключ.

Далас дръпна ръката си от червените бутони.

— Изключи първичните двигатели и компенсирай тягата. Имаме инерционна устойчивост. Включи полето на хипердвигателя.

— Включен — информира го Рипли. — Скачихме се. — При активирането на хипердвигателя сега „Ностромо“ щеше да генерира достатъчно голямо поле, за да обхване и рафинерията. Тя щеше да полети с тях, обвита в тази мистериозна проява на нереалност, която дава възможност на корабите и хората да пътуват по-бързо от светлината.

— Задай курс към Земята — нареди бодро Далас. — След това включи хипердвигателя и ускори до светлинна плюс четири, Рипли.

— С удоволствие.

— Курсът е изчислен и въведен — съобщи Ламберт след малко. — Време е да се връщаме у дома. — После добави на себе си — Крачета, отведете ме оттук.

Рипли включи главното управление. Малкият свят и плененият от него извънземен кораб изчезнаха, сякаш никога не бяха съществували. „Ностромо“ достигна и превиши скоростта на светлината. Около кораба и рафинерията се появи ефекта корона. Звездите пред тях станаха сини, а цветът на тези отзад се измести към червеното.

Шест души от екипажа се понесоха с облекчение към къщи... Шест души от екипажа и още нещо на име Кейн...

Седяха около масата в трапезарията и сърбаха кафе, чай и други топли подсилващи напитки според вкусовете и навиците си. Отпуснатите им пози отразяваха сегашното им умствено състояние, което доскоро беше твърдо като стъкло и двойно по-крехко. Сега краката бяха преметнати равнодушно през страничните облегалки на креслата, а гърбовете почиваха върху възглавници.

Ламберт се намираше все още в командната зала и правеше последни проверки на курса, преди да си позволи лукса да се отпусне. Аш беше долу в амбулаторията и наблюдаваше Кейн. Вторият офицер и състоянието му бяха основната тема за разговор.

Паркър отпи от димящия чай, премлясна грубо и предложи с обичайната си увереност:

— Най-добре ще е да го замразим. Да спрем развитието на проклетата болест.

— Не знаем дали замразяването ще промени по някакъв начин състоянието му — възрази Далас. — Може и да се влоши. Това, което забавя земните болести, може само да засили тази, която го е хванала.

— Все пак ще е къде-къде по-добре, отколкото ако не сторим нищо. — Паркър размахваше чашата като жезъл. — И какво направи автодокторът за него досега: нищо. Това е над възможностите му, точно както каза Аш. Нашият медицински компютър е предназначен да се справя с неща като призляване от безтегловността и счупени кости, а не с такова нещо. На всички ни е ясно, че Кейн има нужда от специализирана помощ.

— Каквато, както ти току-що призна, не можем да му предложим.

— Така е. — Паркър се облегна назад в креслото си. — Точно така. Затова предлагам да го замразим, докато не се върнем у дома, където да го прегледа някой специалист по извънземни болести.

— Правилно — прибави Брет.

Рипли поклати глава, като изглеждаше потисната.

— Каквото и да каже Паркър, коментарът ти е „правилно“. Даваш ли си сметка това, Брет?

Той се усмихна.

— Правилно.

Тя се обърна към инженера.

— Какво мислиш за това, Паркър? Персоналът ти се води по теб и само казва „правилно“. Като истински папагал.

Паркър погледна колегата си:

— Да. Обясни им го. Какво си ти, някакъв вид папагал ли?

— Правилно.

— Ох, престанете. — Далас съжали за необмислената забележка. Малко несериозност щеше да им е от полза, а той развали играта. Защо

трябваше да се държи така? Взаимоотношенията между членовете на екипажа на влекача бяха по-скоро съвсем свободни като между равни, отколкото на подчинение в командна йерархия. Защо изведнъж почувства обаче нужда да играе ролята на капитан?

Може би защото се намираха в критична ситуация и някой трябваше да е официално „отговорен“. Той беше затрупан с отговорности. Отвратителна работа. Точно сега би предпочел да е на мястото на Рипли или на Паркър. Особено на Паркър. Двамата механици можеха да се скрият обратно в кабината си и безгрижно да не обръщат внимание на нищо, което не ги засяга пряко. Докато поддържаха работата на двигателите и корабните системи, отговаряха единствено един пред друг.

Изведнъж си даде сметка, че на практика не обича да взема решения. Може би заради това командваше стар влекач, а не пътнически кораб. Може би още по-показателен беше фактът, че никога не се бе оплаквал от това. Като капитан на влекач можеше да прекарва повечето от времето на кораба в хиперсън, без да прави нищо, а само да сънува и получава заплатата си. Нямаше нужда да взима решения по време на хиперсън.

Скоро, успокои се той. Скоро всички щяха да се върнат към интимния уют на ковчезите си. Иглите щяха да се насочат надолу, приспивателното да навлезе във вените им и приспи мозъците им и те щяха да се понесат удобно надалеч, обратно към Земята, където няма да взимат решения и няма да им се натрапват неприятните изненади на враждебната вселена.

Веднага, след като си изпият кафето.

— Кейн ще трябва да бъде поставен под карантина — рече той отнесено, сърбайки от чашата си.

— Да, както и ние. — Рипли изглеждаше ужасена от тази мисъл. Разбираемо беше. Щяха да се върнат на Земята, само за да прекарат няколко седмици в изолация, докато медиците се уверят, че никой от тях не е приютил нещо подобно на това, което повали Кейн. Видения за синьо небе и зелена трева под краката изпълниха съзнанието й. Видя бряг и малък град, блажено разпрострян върху крайбрежието на Ел Салвадор. С болка трябваше да ги пропъди.

Погледите на всички се извърнаха, когато към тях се присъедини нова фигура. Ламберт изглеждаше уморена и потисната.

— Какво ще кажете за нещо, което да понижи настроението ви?
— запита ги тя.

— Нека го чуем. — Далас се опита да се настрои психически за това, което подозираше, че ще му съобщи. Знаеше върху какво бе останал да работи навигаторът в командната зала.

— Според моите изчисления, базиращи се на времето, изразходвано за кацане и излитане при това извънредно спиране, което направихме, общото време за извършване на отклонението от курса...

— Давай по-накратко — прекъсна я Далас. — Известно ни е, че се отклонихме от курса, за да проследим сигнала. За колко време ще стигнем до Земята?

Тя си наля чаша кафе, тръшна се на един стол и каза тъжно:

— Десет месеца.

— Господи. — Рипли се взря в дъното на чашата си. Облаците, тревата и брегът избледняха още повече в съзнанието ѝ, сляха се в недостижима, бледа синьо-зелена омара. На практика десет месеца хиперсън малко се различаваха от един месец. Но мозъците им възприемаха реалното време. Рипли би предпочела да чуе шест месеца, а не предвижданите десет.

Сигналът на интеркома привлече вниманието им и Далас се обади.

— Какво ново, Аш?

— Ела веднага да видиш Кейн. — Молбата звучеше настоятелно и все пак със странно колебание.

Далас се изправи, както и останалите на масата.

— Има ли някаква промяна в състоянието му? Нещо сериозно ли е?

— Ще е по-лесно за обяснение, ако просто дойдеш да го видиш.

Всички се втурнаха като един към коридора. Кафето остана да дими на изоставената маса.

Ужасни видения изпълваха мислите на Далас, докато вървеше надолу към амбулаторията, следван от останалите. Какви страшни последствия за втория офицер бе донесла извънземната болест? Далас си представяше рояк малки сиви ръце с влажно светещи единични очи, които пълзят завоевателно по стените на амбулаторията, или някакъв прокажен гъбен израстък, който обгръща гниещото тяло на нещастния Кейн.

Стигнаха до амбулаторията, задъхани от усилията при тичането по коридора и стълбите. Нямаше куп от сгърчени извънземни ръце, които да лазят по стената. Нямаше неземеен израстък, гъбовиден или какъвто и да е друг, по тялото на втория офицер. Аш съвсем не бе представил нещата в истинския им вид, когато съобщаваше за промяна в състоянието на Кейн.

Вторият офицер седеше върху медицинската установка. Очите му бяха отворени и ясни и се движеха в нормално съответствие с мислите му. Тези очи се обърнаха да обхванат пристигналата група зяпащи.

— Кейн? — не можеше да повярва Ламберт. — Добре ли си? — Той изглежда чудесно, помисли тя. Като че нищо не се е случило.

— Искаш ли нещо? — попита Рипли, когато той не отговори на въпроса на Ламберт.

— Устата ми е пресъхнала. — Далас внезапно си спомни на какво му прилича Кейн — на човек, който току-що е излязъл от амнезия. Вторият офицер изглеждаше бодър и във форма, но в недоумение по неизвестна причина, сякаш още се опитваше да подреди мислите си. — Може ли да пийна малко вода?

Аш отиде бързо до един автомат, напълни една пластмасова чаша и я подаде на Кейн. Вторият офицер я изпи на един дъх. Далас отбеляза разсеяно, че координацията на мускулите му изглежда нормална. Движението от ръката до устата бе извършено инстинктивно, без предварителна мисъл.

Макар и безкрайно задоволителна, ситуацията беше абсурдна. Трябваше да му има *все нещо*.

— Още — беше всичко, което каза Кейн, продължавайки да действа сякаш изцяло се владееше. Рипли намери по-голям съд, напълни го догоре и му го подаде. Той изпразни съдържанието му като човек, който след десет години в бродене из пустините на Пиолин току-що се е домъкнал задъхан до медицинската установка.

— Как се чувстваш? — попита Далас.

— Ужасно. Какво се случи с мен?

— Ти не помниш ли? — попита Аш.

Значи, каза си Далас с удовлетворение, аналогията за амнезия е по-близо до целта, отколкото предполагах.

Кейн потръпна леко, повече от схващане на неизползваните мускули, отколкото от нещо друго, и пое дълбоко въздух.

— Нищо не помня. Едва си спомням името.

— Само за дневника... и за медицинския доклад — попита Аш професионално — как се казваш?

— Кейн. Томас Кейн.

— Това ли е всичко, което помниш?

— Засега. — Погледът му се разхождаше по групата от разтревожени лица. — Познавам ви всичките, само не мога още да си спомня имената ви.

— Ще можеш — увери го Аш. — Помниш собственото си име и разпознаваш лица. Това е добро като начало. Както и знак, че не си загубил съвсем паметта си.

— Боли ли те? — Изненадващо беше, че стойкът Паркър зададе първия въпрос за усещанията му.

— Навсякъде. Чувствам се така, сякаш някой ме е бил с палка в продължение на няколко години. — Той се поизправи още, спусна краката си от установката и се усмихна. — Господи, колко съм гладен! Дълго ли бях така?

Далас продължи невярващо да се взира в очевидно невредимия мъж.

— Няколко дни. Сигурен ли си, че нямаш никакъв спомен за това, което се е случило с теб?

— Не. Абсолютно нищо.

— Какво е последното нещо, което помниш? — попита го Рипли.

— Не знам.

— Ти беше с Далас и мен на една странна планета, която изследвахме. Помниш ли какво стана там?

Челото на Кейн се смръщи, докато той се опитваше да се пребори с мъглата, която обвиваше спомените му. Паметта му продължаваше да е мъчително недостижима, а възвръщането ѝ болезнен, незавършен процес.

— Само някакъв ужасен сън за удушаване. Къде сме сега? Още ли сме на планетата?

Рипли поклати глава.

— Не, радвам се да го кажа. В хиперпространството сме, на път към къщи.

— Готови да се върнем в замразителите — рече Брет радостно. Както и всички останали, той горещо желаше да прибегне до защита на хиперсъня от мислене. Искаше кошмарите, които ги бяха върхлетели, да изпаднат в летаргия заедно с телата им.

Въпреки че гледайки върналия се към живота Кейн им беше трудно да повярват на спомените си с образа на ужасния пришълец, донесен от него на борда, вкамененото същество беше тук пред очите на всички, лежащо безчувствено в стазисната тръба.

— Аз съм „за“ — каза с готовност Кейн. — Чувствам се достатъчно замаян и уморен, за да заспя дълбоко и без замразителите. — Той огледа неспокойно амбулаторията. — В момента обаче умирам от глад. Искам да хапна малко, преди да слезем долу.

— И аз съм доста гладен. — Стомахът на Паркър изръмжа безсрамно. — Доста трудно се излиза от хиперсъня, когато коремът ти къркори. По-добре е да заспиш с пълен стомах. Тогава събуждането е по-лесно.

— Няма да споря за това. — Далас почувства, че се оформя нещо като тържество. При липсата на други условия за празника трябваше да се задоволят с последно угощение преди спането. — Можем всички да похапнем. Едно ядене преди лягане...

ДЕВЕТА ГЛАВА

Към кафето и чая на масата в трапезарията се прибавиха и индивидуалните порции храна. Всички ядяха бавно, като възторгът им идваше от факта, че отново са в пълен състав, а не от скромните гозби, предлагани от автоготвача.

Кейн са хранеше по-бързо от всички, поглъщайки лакомо огромни порции от изкуствените меса и зеленчуци. Вече бе изял две нормални порции и започваше трета, като не показваше никакви признаци за намаляване на скоростта. Без да обръща внимание на този израз на човешка лакомия, котаракът Джонс спокойно си хапваше от една чиния в центъра на масата.

Кейн вдигна глава и като размаха лъжица към останалите, проговори с пълна уста:

— Първото нещо, което ще направя, щом се приберем, е да се нахраня със сваятна храна. Призлява ми от тези синтетични храни. Не ме интересува какво казват наръчниците на Компанията, но вкусът на рециклирани продукти си остава. Независимо колко подправки ще се добавят, дъхът на синтетиката не може да изчезне.

— Виждал съм и по-лошо — изкоментира Паркър замислено, — но също и по-добро.

Ламберт погледна намръщено инженера, а забоденото на вилницата й парче непържола увисна между чинията и устата.

— Като за човек, на когото не му харесва, ти набиваш така, сякаш светът ще свърши утре.

— Имах предвид, че ми харесва — обясни Паркър, като натъпка още една лъжица в устата си.

— Не се ли будалкаш? — Кейн не спря да яде, но хвърли подозрителен поглед към Паркър, като че ли инженерът не беше с всички си.

Паркър се опита отговорът му да не звучи като оправдание:

— Харесва ми. Човек свиква някак си.

— Така и трябва — отвърна Кейн. — Знаеш от какво го правят.

— Знам от какво го правят — съгласи се Паркър. — Е, и какво? Сега е храна. Така както гълташ, най-малкото от теб може да се очаква да го кажеш.

— Аз си имам извинение. — Кейн натика друга огромна хапка с вилицата си в устата. — Изгладнял съм. — Той огледа масата. — Някой знае ли дали амнезията не засилва апетита?

— Апетит ли? И още как! — Далас набучи остатъците от единичната си порция. — Докато се намираше в автодоктора, през цялото време не си приемал нищо друго, освен течности. Захароза, глюкоза и други подобни те поддържаха жив, но не и сит. Не е чудно, че си гладен.

— Аха. — Кейн преглътна още една двойна хапка. — Това е почти сякаш... сякаш... — Той млъкна, намръщи се, след което доби смутен и малко уплашен вид.

Рипли се наведе към него.

— Какво има? Какво ти става? Нещо от храната ли?

— Не... Едва ли. Вкусът ѝ бе нормален. Не мисля, че... — Отново спря по средата на изречението. Изражението му беше напрегнато и той непрекъснато хриптеше.

— Тогава какво ти е? — запита разтревожената Рипли.

— Не знам. — Изкриви пак лице и заприлича на боксьор, който току-що е получил силен удар в корема. — Свива ме стомахът... Става ми все по-лошо.

Угрижени лица наблюдаваха гърчовете от болка и смущение на втория офицер. Изведнъж той издаде силен, дълбок стон и се хвана с две ръце за ръба на масата. Кокалчетата на пръстите му побеляха, а сухожилията се откриха върху ръцете. Цялото му тяло трепереше неудържимо, като че ли замръзваше, въпреки че в трапезарията беше приятно топло.

— Дишай дълбоко, отпусни се — посъветва го Аш, когато никой от другите не предложи нищо.

Кейн опита. Дълбокото дишане се превърна в писък.

— О, Господи, страшно боли. Боли! Боли! — Той се изправи несигурно, все още треперещ, с вкопчени в масата ръце, сякаш се страхуваше да се пусне. — О-о-ох!

— Какво има? — попита безпомощно Брет. — Какво те боли? Нещо в...?

Изразът на агония, който се изписа по лицето на Кейн в същия момент, прекъсна въпроса на Брет по-успешно от какъвто и да е вик. Вторият офицер се опита да стане от масата, но не успя и падна назад. Вече не можеше да контролира тялото си. Очите му се разшириха и той нададе продължителен, смразяващ нервите вой, който проехтя в трапезарията с неотслабваща сила, без да пощади никого от зрителите.

— Ризата му... — прошепна Рипли, напълно парализирана като Кейн, макар и по друга причина. Тя посочи хлътналия гръден кош на втория офицер.

Върху туниката на Кейн се бе появила червена точка. Тя бързо се разрасна и се превърна в обширно, неравно кърваво петно в долната част на гърдите му. Последва звук от раздиране на тъкан, грозен и неуместен в тясното помещение. Ризата му се разцепи като динена кора и увисна от двете страни, а под нея изби една малка глава с размерите на човешки юмрук. Тя се въртеше и гърчеше като змийска. Малкият череп беше почти целия в зъби, остри и оцапани с кръв. Кожата беше бледа, мъртвешки бяла, но сега потъмня от алената слюз. Не се забелязваха никакви външни органи, нито дори очи. Отвратителна миризма, смрадлива и зловонна, достигна до ноздрите на екипажа.

Освен Кейн запищяха вече и други, разнесоха се викове на паника и ужас, докато екипажът инстинктивно се отдръпна от масата. Реакцията на котарака обаче изпревари всички останали. С подвита опашка и настръхнала козина, той изфуча свиреп и с два скока изчезна от стаята.

Зъбатият череп конвулсивно се протегна нагоре. Сякаш ненадейно избликна от гърдите на Кейн. Главата и вратът бяха закрепени за дебело, плътно тяло, покрито със същата бяла плът. Ръце и крака с яки нокти го изтласкаха навън с неочаквана бързина. То се приземи върху чиниите и храната на масата, влачейки части от вътрешностите на Кейн след себе си. Течността и кръвта образуваха мръсна следа зад него. На Далас му заприлича на заклана пуйка със стърчащи от прерязания ѝ врат зъби.

Преди някой да успее да дойде на себе си и да реагира, пришелецът изпълзя от масата със скоростта на гущер и изчезна през отворената врата в коридора.

Трапезарията се изпълни с тежко дишане, но не и с движение все още. Кейн се бе свлякъл на стола си, с отметната назад глава и зинала уста. Далас беше благодарен за това, защото така нито на него, нито на някой друг щеше да се наложи да погледне отворените очи на Кейн.

В експлодиралия гръден кош на Втория офицер зееше огромна дупка с разкъсани краища. Даже от разстояние Далас можеше да види как вътрешните органи са били избутани встрани, без да са увредени, за да се осигури кухня, която да е достатъчно голяма за съществото. По масата и пода лежаха разхвърляни чинии. Много от недоядената храна беше покрита с тънък слой кръв.

— Не, не, не, не...! — не преставаше да повтаря Ламберт, отправил празен поглед към масата.

— Какво беше това? — прошепна Брет, без да може да откъсне очи от трупа на Кейн. — Какво, за Бога, беше това?

На Паркър му се повдигаше и дори не помисли да се подиграе на Рипли, когато тя се обърна с гръб към тях, за да повърне.

— През цялото време това е растяло в него, а той дори не го е знаел.

— Използвало го е за инкубатор — разсъждаваше тихо Аш. — Както някои оси правят с паяците на Земята. Първо парализират паяка, след това снасят яйцата си върху тялото му. Когато ларвите се излюпят, те започват да се хранят с...

— За Бога! — извика Ламберт, излязла от вцепенението си. — Няма ли да млъкнеш най-сетне?

Аш изглеждаше обиден.

— Аз само... Но тогава забеляза погледа на Далас, кимна едва забележимо и смени темата. — Очевидно е какво стана.

— Онова тъмно петно върху медицинските монитори. — Далас също не се чувстваше добре. Питаше се дали изглежда толкова покрусен, колкото и останалите. — Не е било от лещите в края на краищата. То е било вътре в него. Защо скенерите не ни го показаха?

— Нямаше причина, нямаше абсолютно никаква причина да подозираме подобно нещо — бързо изтъкна Аш. — Когато го разглеждахме отвътре, петното беше твърде малко, за да му обърнем сериозно внимание. И *приличаше* на дефект в лещите. На практика можеше наистина да е петно от лещите.

— Не те разбирам.

— Възможно е на този етап съществото да произвежда естествено поле, способно да улови и блокира сканиращото лъчение. За разлика от първото същество с форма на ръка, в чийто вътрешности беше лесно да погледнем. Известни са и други същества, които създават подобни полета. Това свидетелства за биологични условия, каквито изобщо не можем да си представим засега, или от друга страна за съзнателна защита, предназначена за такива условия на живот, каквито предпочитам да не си представям.

— Казано накратко — отбеляза Рипли, като избърса устата си с чиста салфетка, — имаме още един пришълец. Вероятно също толкова враждебен и два пъти по-опасен. — Тя погледна предизвикателно Аш, но този път научният ръководител не можеше или не желаше да спори с нея.

— Да. И то на свобода в кораба. — Далас се приближи въпреки нежеланието си до тялото на Кейн. Останалите го последваха бавно. Огледът беше задължителен, колкото и да им беше неприятен. Красноречиви погледи преминаха от Паркър към Ламберт, от Ламберт към Аш и така по малкия кръг. Навън вселената, огромна и заплашителна, здраво обгръщаше „Ностромо“, а силният, узрял мирис на смъртта изпълни коридорите, водещи в препълнената трапезария...

Паркър и Брет се спуснаха по стълбите, започващи от сервизната палуба горе, и се присъединиха към останалите уморени и обезсърчени търсачи.

— Някакви следи? — попита Далас групата. — Някакви странни миризми, кръв или — той се поколеба за миг, преди да каже — парчета от Кейн?

— Нищо — отвърна Ламберт.

— Нищо — повтори като ехо Аш с видимо разочарование.

Паркър изтърси праха от ръцете си.

— Не забелязахме ни следа от проклетото нещо. Знае как да се крие.

— Нищо не видяхме — потвърди Брет. — Не мога да си представя къде се е пъхнало. Въпреки че има места на кораба, които то може да достигне, но не и ние. Обаче не мисля, че нещо би могло да оцелее в някоя от онези прегрети тръби.

— Не забравяй средата, в която ъ-ъ... — Далас погледна към Аш — Как ще наречеш първия му стадий?

— Предлавров. Просто му давам име. Не мога да си представя стадиите му на развитие.

— Да. Е, нека не забравяме какво обитаваше то през първото си прераждане. Знаем, че е много жилаво и приспособимо като дявол. Няма да се учудя, ако го намерим кацнало върху реакторните камери.

— Ако се намира там, няма да можем да се приближим — изтъкна Паркър.

— Тогава нека се надяваме, че е поело в друга посока. Някъде, където можем да го последваме.

— Трябва да го намерим. — Фразата на Рипли отразяваше общата загриженост.

— Защо просто не влезем в хиперсън? — предложи Брет. — Да изтеглим въздуха обратно в резервоарите и да го задушим?

— Първо, не знаем колко дълго може да издържи без въздух това същество — възрази възбудено административният офицер. — Възможно е изобщо да няма нужда от въздух. Ние видяхме само уста, не и ноздри.

— Нищо не може да съществува без някакъв вид атмосфера. — Брет все още изглеждаше уверен, но вече не чак толкова.

Тя впери поглед в него.

— Би ли се обзаложил срещу живота си, че е така? — Той не отговори. — Освен това то ще трябва да преживее без въздух съвсем за кратко. Навярно извлича необходимите си газове от... храната си. Ние ще седим... не, ще спим като вързани патици в замразителите. Не забравяйте колко лесно разтопи първото същество лицевата част на шлема на Кейн. Кой може да гарантира, че тази разновидност няма да направи същото със замразителите ни? — Тя поклати глава примирено. — И дума да не става за спане, преди да сме го намерили и убили.

— Но ние не можем да го убием. — Ламберт ритна палубата от безсилие. — Що се отнася до вътрешния му строеж, той вероятно е същия като при първия пришълец. Ако е така и се опитаме да го унищожим с лазера, възможно е да разлее или пръсне киселинни телесни течности навсякъде наоколо. То е доста по-едро от онази „ръка“. Ако изпуска същото вещество, може да прояде по-голяма дупка, отколкото можем да закърпим. Всички знаете колко е важна

целостта на корпуса при движение със скорост, по-голяма от тази на светлината, а да не споменавам колко са деликатни връзките, които минават през основния корпус.

— Да му се не види — промърмори Брет. — Ако не може да го убием, какво ще правим с него, когато го намерим?

— Трябва някак си — каза Рипли — да го открием, да го хванем и да го изхвърлим от кораба. — Тя погледна към Далас за одобрение на предложението си.

Той размисли за момент.

— Не виждам друго разрешение, освен да се опитаме да направим така.

— Ако продължим да приказваме, и не да търсим, скоро няма да има значение какво ще решим да правим — осведоми ги Аш. — Нашите запаси са основани на това, че прекарваме съвсем ограничено време извън хиперсъня. Строго ограничено. Настоятелно предлагам да започнем някакъв вид организирано издирване.

— Прав си — съгласи се бързо Рипли. — Първото нещо, което трябва да направим, е да го намерим.

— Не — каза Далас със странен глас. Всички погледнаха към него. — Най-напред трябва да направим нещо друго. — Той погледна назад по коридора, където тялото на Кейн още можеше да се види през вратата на трапезарията.

От разнообразните запаси събраха материал, едва стигащ за скалпването на груб саван, който Паркър запои с лазера поради липса на конец. Беше недодялан и неугледността му подразни всички, докато се отстраниха от главния шлюз. Но се утешиха с мисълта, че правят всичко, каквото могат.

Можеха да замразят тялото за по-късно погребение на Земята, но прозрачният капак на замразителя щеше да изложи разкъсаното тяло на Кейн пред погледа на всички, веднага след като се събудят. По-добре беше да го изхвърлят бързо и чисто навън в космическото пространство, където щеше да бъде забравено възможно най-скоро.

Върнали се отново в командната зала, те заеха местата си, а унинието правеше въздуха да изглежда плътен като вазелин. Далас провери показанията на уредите и каза мрачно:

— Вътрешният люк е затворен.

Рипли потвърди с кимване.

— Шлюзът още ли е под налягане? — Още едно кимване. Той се поколеба, като местеше погледа си от едно лице към друго. Никой не му отвърна. — Някой да иска да каже нещо?

Естествено, нямаше нищо за казване. Кейн беше мъртъв. Едно време е бил жив, но вече не беше. Никой от екипажа не беше особено силен в словото.

Само Ламберт се обади.

— Да свършваме с това.

Далас си помисли, че това не бе съвсем подходящо за епитафия, но не можеше да измисли нищо друго, а само губеха време. Даде знак на наблюдаващата Рипли.

Тя натисна един бутон. Външният люк на шлюза се отвори. Останалият в шлюза въздух изтласка тялото на Кейн навън в пръстта на нищото.

Погребението беше бързо и милостиво. (Далас не можеше да мисли за него като за „изхвърляне“.) Изпращането на Кейн беше достойно от смъртта му. Неговият последен, измъчен вик все още не излизаше от главата на Далас, подобно на камъче, попаднало в обувка.

Събраха се отново в трапезарията. Нещата се обсъждаха полесно, когато всеки можеше да види всички останали, без да се напруга. Това даде също възможност да се обединят усилията на всички за почистването на ужасната цапаница.

— Проверих запасите — съобщи Рипли. — Със стимулатори ще издържим около седмица. Може би ден по-дълго, но не повече от това.

— А после какво? — попипа брадичката си Брет.

— Ще свършим храната и кислорода. Без храна ще издържим, но без кислород не можем. Последният фактор оставя спорен интересния въпрос дали бихме могли да преживеем само с нерециклирана изкуствена храна.

Ламберт се намръщи от непривлекателната перспектива.

— Благодаря, мисля, че бих предпочела да умра.

— Добре. — Далас се опита да изглежда уверен. — Ето с какво разполагаме значи. Цяла седмица за действие. Това е доста време. Повече от достатъчно, за да намерим един дребен пришествец.

Брет погледна към пода.

— Продължавам да мисля, че трябва да опитаме с изтегляне на въздуха. Това може да го убие. Поне на мен ми изглежда най-сигурния

начин. Изключва нуждата да се срещнем очи в очи с него. Не знаем какви точно мръсотии може да ни сервира тази разновидност.

— Минахме през това, забрави ли? — припомни му Рипли.

— Това предполагаше, че ще прекараме времето без въздух в хладилните камери. Да допуснем, че вместо това си сложим скафандрите и изтеглим въздуха. То не може да ни издебне, ако сме будни в скафандрите си.

— Каква чудесна идея. — Тонът на Ламберт показваше, че това беше последното, което си мислеше.

— Какво й е лошото?

— В скафандрите имаме въздух за четирийсет и осем часа, а ни трябва десет месеца, за да стигнем у дома — обясни Аш. — Ако съществото може да издържи четирийсет и девет часа без въздух, ще се озовем точно там, откъдето започнахме, само че ще сме изгубили два дена от времето на скафандрите.

— Иначе е чудесна идея — каза Ламберт. — Хайде, Паркър, измислете нещо друго, вие двамата.

Инженерите нямаха намерение да изоставят идеята толкова лесно.

— Може би ще съумеем да прокараме някакви специални връзки от резервоарите на скафандрите до главните резервоари. Брет и аз сме доста добри за практически инженерни задачи. Вентилните свързки ще ни създадат трудности, но съм сигурен, че ще се справим. Излетяхме, както знаете, благодарение на нашата работа.

— Всичко ще направят сами добрите ни стари инженери. — Рипли не се опита да смекчи сарказма си.

— Пак няма да е практично — рече Аш съчувствено на двамата мъже. — Спомнете си, че обсъдихме евентуалната възможност съществото да е в състояние да оцелее без въздух. И не само там е проблемът. Не можем да останем прикрепени към основните резервоари с нещо като пъпна връв и едновременно с това да преследваме пришълеца. Дори идеята ви да е осъществима, ще изразходваме толкова много въздух в скафандрите, че няма да ни остане за след излизането от хиперсъня. Замразителите ще се отворят автоматично... във вакуум.

— Какво ще кажете да оставим някакво съобщение или излъчим предаване по радиото, така че да ни посрещнат и заредят с пресен

въздух, веднага след като пристигнем? — попита Паркър.

Аш изрази съмнение.

— Твърде е рисковано. Първо, съобщението по радиото ще пристигне само една-две минути преди нас, колкото до това да ни посрещне спасителен екип в момента, в който излизаме от хиперпространството, да се скачи с нас и да ни пусне въздух, без да повреди целостта на кораба... не мисля, че това е възможно. Дори и да е възможно, аз съм съгласен с Рипли по един критичен въпрос. Не можем да рискуваме да се върнем в хладилните камери, докато не сме сигурни, че съществото е умряло или е под контрол. А надали ще можем да сме сигурни, че е умряло, ако прекараме ден-два дни в скафандрите и после хукнем към замразителите.

Паркър изсумтя.

— Все още мисля, че идеята е добра.

— Нека се заемем с истинския проблем — намеси се нетърпеливо Рипли. — Как да го открием? Можем да опитаме дузина начини да го убием, но само след като знаем къде е. Няма видеовръзка с палуби Б и В. Всички скенери са излезли от строя, нали помните?

— Значи ще трябва да го изкараме от скривалището му. — Далас се изненада колко лесно беше да се направи ужасния, но ясен избор. Веднъж определен, той се бе примирил с него.

— Звучи разумно — съгласи се Аш. — По-лесно е да се каже, отколкото да се изпълни обаче. Как предлагаш да действаме?

Далас разбра, че на останалите не им се искаше той да стигне неизбежния край. Но това беше единственият начин.

— Никой по-лесен начин не е приложим. Има само един начин, по който можем да сме сигурни, че няма да го изпуснем, като използваме максимално времето си за дишане. Трябва да го преследваме помещение след помещение, коридор след коридор.

— Навярно можем да стъквим някакъв преносим замразител — предложи без особен ентусиазъм Рипли. — С който да замразяваме помещението или коридора от дал... — Тя млъкна, като забеляза Далас да клати тъжно глава. После извърна поглед встрани. — Не че съм толкова уплашена, не ме разбирайте погрешно. Просто се опитвам да мисля практически... И аз като Паркър смятам, че ще е по-добре да избягваме директна среща.

— Забрави това, Рипли. — Далас докосна гърдите си с пръст. — Аз също съм страшно изплашен. Всички се чувстваме така. Нямаме време за правенето на такива сложни неща. Мотахме се прекалено дълго, като оставихме машината да помага на Кейн. Време е да си помогнем сами. Нали това е основното ни занимание на борда на тази голяма машина, ако не сте забравили. Когато машините не могат да се справят с един проблем, той става наша работа. А от друга страна с удоволствие бих наблюдавал как малкото чудовище ще се пръсне, когато го изхвърлим през шлюза.

Словото му не беше особено вдъхновяващо. Навярно Далас изобщо нямаше за цел да е такова. Но то оказа съживяващо въздействие върху екипажа. Членовете му разбраха, че могат да се гледат отново в очите, вместо да ги обръщат към стените или пода, и се чу шепот, изпълнен с решителност.

— Хубаво — каза Ламберт. — Измъкваме го от дупката му, където и да се е скрило, и после го изхвърляме през шлюза. Това, което искам да зная, е следното: как ще стигнем от точка А до точка Б?

— Ще го хванем в някакъв капан. — Рипли прехвърляше различни идеи в главата си. Способността на пришълеца да изпуска киселина ги правеше абсолютно безсмислени.

— Трябва да има неметални вещества, които то да не може да прояжда толкова бързо — мислеше на глас Брет, показвайки, че и неговите идеи се въртят около същото като тези на Рипли. — Например трилоново въже. Ако изплетем мрежа от него, бихме могли да го хванем, без да го повредим. То може и да не се изплаши ужасно от тънката мрежа, както, да кажем, би се изплашило от солиден метален кафез. — Той изгледа един по един останалите. — Мога да скроя нещо подобно и да го запоя набързо.

— Той смята, че ще ловим пеперуди — подигра се Ламберт.

— Как ще го вкараме в мрежата? — попита Далас спокойно.

Брет се замисли.

— Трябва да използваме нещо, което няма да го накара да изпусне киселината си, разбира се. Ножове и всякакъв вид остри предмети отпадат. Същото се отнася и за пистолетите. Мога да сглобя няколко електрически пръта за сръгване от дълги метални тръби с батерии в тях. Имаме достатъчно и от двете някъде долу в складовете. Ще ми отнеме само няколко часа.

— За прътовете и мрежата ли?

— Разбира се. Ще са съвсем прости.

Ламберт не можа да се сдържи.

— Първо мрежи за пеперуди, сега пък остени. Защо ли слушаме този умник?

Далас прецени идеята на ум, като си представяше как би сработила. Пришълецът, притиснат в ъгъла, ще заплашва със зъби и нокти. Електрошокът ще е достатъчно силен да го раздразни, но не и да го нарани. Двама го вкарват в мрежата и после отвличат със сръгване вниманието му, докато другите го завлекат до главния шлюз. Навярно пришълецът ще прогори мрежата и ще изскочи, а може и да не успее. Трябва да има готови втора и трета мрежа, в случай че го направи.

Хвърлят омотаното чудовище в шлюза, затварят херметическия люк и натискат аварийния лост. Сбогом, пришълец, тръгнал за Арктур. Сбогом, кошмар. Здравей, Земя и здрав разум.

Припомни си последното презрително изказване на Ламберт и без да се обръща към някого специално, каза:

— Ще се вслушаме в него, защото този път може и да е прав...

Без да обръща внимание на трескавата дейност на някои от пътниците си, и също толкова безразличен към примиреното изчакване на други, „Ностромо“ продължаваше да се носи към Земята със скорост, няколко пъти по-голяма от тази на светлината. Брет бе поискал няколко часа, за да завърши мрежата и електрошовковите тръби, но той и Паркър работеха, сякаш разполагаха само с няколко минути. Паркър си помисли, че би предпочел ръчната работа да е по-сложна на практика. Така нямаше да му остава много време да поглежда нервно зад ръбове, шкафове и тъмни коридори.

Междувременно останалите членове от екипажа можеха само да отклоняват вниманието си към други неща и да чакат завършването на ловните им принадлежности. В нечий мозък основната мисъл „Къде се е скрил пришълецът?“ започваше да отстъпва на бегли въпроси като „Какво ли прави пришълецът?“

Съзнанието само на един член на екипажа беше заето с друга мисъл. Тя го тормозеше от известно време вече, докато не назря за

решение. Сега беше изправен пред две възможности: да обсъди въпроса с целия екипаж или да го обсъди насаме с виновника. Ако избереше първото и се окажеше, че е сгрешил, както отчаяно се надяваше, от това можеха да пострадат непоправимо взаимоотношенията в екипажа. Без да се споменава, че излагаше самия себе си на възможно съдебно преследване.

Ако беше прав в мислите си, другите щяха да разберат това съвсем скоро.

Аш седеше пред централния пулт в амбулаторията, задаваше въпроси на медицинския компютър и от време на време получаваше по някой отговор. При влизането на Далас вдигна очи нагоре и се усмихна любезно, след което се върна към работата си.

Далас постоя тихо отстрани, като погледът му се местеше от непонятните понякога съобщения към научния ръководител. Числата, думите и диаграмите, които се появяваха по екраните, бяха по-лесни за разбиране отколкото човека.

— Работиш или си играеш?

— Нямам време за игра — отвърна Аш с изопнато лице. Натисна един бутон и му бе представен дълъг списък от молекулни вериги на една хипотетична аминокиселина. С друг бутон указа две от избраните вериги да започнат да се въртят бавно в три измерения.

— Изстъргах няколко проби от стените на първата дупка, която приличащият на ръка прищълец прояде през палубата. — Той посочи към малкия кратер от дясната страна на медицинската установка, където съществото бе изпуснало течността. — Мисля, че има достатъчно останала киселина, за да може да се анализира, говоря като химик. Ако успея да разбера състава ѝ, Майка може да намери формула за неутрализиращ реактив. Тогава нашият нов посетител може да изпръска всичко наоколо, ако решим да го застреляме, само че ние ще можем да неутрализираме киселината, която би пушал.

— Звучи чудесно — съгласи се Далас, наблюдавайки отблизо Аш. — Ако някой на борда може да го направи, това си ти.

Аш вдигна рамене с безразличие.

— Това ми е работата.

Минаха няколко минути в мълчание. Аш не виждаше смисъл да подновява разговора. Далас продължи да изучава показанията и накрая рече спокойно:

— Искам да поговорим.

— Ако открия нещо, веднага ще ти съобщя — увери го Аш.

— Не за това искам да поговорим.

Аш го изгледа с любопитство, след което се обърна към апаратурата си, когато на два малки екрана светнаха нови показания.

— Мисля, че разгадаването на състава на тази киселина може да има съдбоносно значение. Надявам се ще се съгласиш с мен. Нека поговорим по-късно. Сега съм много зает.

Далас замълча, преди да отговори, после каза тихо, но настоятелно:

— Не ме интересува. Искам да поговорим сега.

Аш завъртя няколко превключвателя, видя как уредите замряха и погледна към капитана.

— Опитвам се да спася и твоята кожа. Но ако е толкова важно, казвай.

— Защо остави пришълеца да расте вътре в Кейн?

Научният ръководител се намръщи.

— Не съм сигурен, че те разбирам. Никой не е „допуснал“ нищо да расте вътре в някого. Това просто се случи.

— Глупости.

Аш добави сухо, без да се засегне:

— Това едва ли е рационална оценка на ситуацията, както и да погледнем на нея.

— Ти знаеш за какво говоря. Майка наблюдаваше тялото му. Ти контролираше Майка. Така и трябваше, след като ти си най-добре квалифициран да го направиш. Трябва да си имал представа какво става.

— Ти самият забеляза черното петно на екрана на монитора едновременно с мен.

— Очакваш да ти повярвам, че автодокторът не е достатъчно мощен, за да проникне през това?

— Не е въпрос на мощност, а на дължина на вълните. Пришълецът съумя да екранира тези, които се използват от скенерите на автодоктора. Вече дискутирахме как и защо би могъл да го направи.

— Да предположим, че повярвам на тази работа за способността извънземното да създава защитно поле, което може да блокира сканирането... а не казвам, че вярвам... Майка щеше да намери други

симптоми за това какво става. Преди да бъде убит, Кейн се оплакваше, че е изгладнял. Той го доказа на масата в трапезарията. Не е ли очевидна причината за неговия невероятен апетит?

— Очевидна ли е?

— Новият пришълец е използвал запасите на Кейн от протеин, хранителни вещества и телесна мазнина, за да изгради собственото си тяло. То не е пораснало до такива размери, преработвайки само въздух.

— Съгласен съм. Това е очевидно.

— Подобен вид метаболична дейност щеше да се отрази в съответни показания на уредите на автодоктора, като се започне с намаляване на теглото на Кейн и се стигне до други неща.

— Колкото до възможната загуба на тегло — отговори спокойно Аш, — такава информация нямаше да се появи. То просто е било прехвърлено върху пришълеца. Автодокторът би регистрирал всичко като тегло на Кейн. Какви „други неща“ имаш предвид?

Далас се опита да прикрие разочарованието си, но успя само отчасти.

— Не знам, не мога да ти кажа подробностите. Аз съм само пилот. Медицинските анализи не са по моята част.

— Не — каза многозначително Аш, — те са по моята част.

— Все пак не съм пълен идиот — отвърна грубо Далас. — Може да не знам точните думи, за да изразя това, което искам, но не съм сляп. Мога да видя какво става.

Аш скръсти ръце, отблъсна се от конзолата и изглежда изпитателно Далас.

— Какво точно се опитваш да кажеш?

Далас се наведе напред.

— Ти искаш да съхраниш живота на пришълеца. Толкова много, че го остави да убие Кейн. Предполагам, че имаш причина. Аз те познавам отскоро, но досега никога не си правил нещо без причина. Не вярвам сега да си започнал.

— Ти каза, че имам причини за тази предполагаема лудост, в която ме обвиняваш. Назови една.

— Виж, и двамата работим за една и съща Компания. — Той промени тактиката си. След като обвиненията не подействаха, щеше да опита да събуди чувството за състрадание на Аш. Изведнъж на Далас му хрумна, че това може да се окаже някаква лека параноя, тук в

амбулаторията. По-лесно беше да прехвърли проблема върху някой, с когото можеше да се разправя, като например Аш, вместо да го търси там, откъдето произтичаше — в пришълец.

Аш бе странен човек, но той не действаше като убиец.

— Само искам да знам — заключи той умопително — какво става.

Научният ръководител разпери ръце, погледна за миг назад към пулта, след което отговори.

— Не разбирам, по дяволите, за какво говориш. Не ме е грижа за никакви намеци. Пришълецът представлява опасна форма на живот. И наистина тя е забележителна по много причини. Не отричам това. Като учен смятам това за много интересно. Но след всичко, което направи, искам също колкото и ти той да не остане жив.

— Сигурен ли си?

— Да. Сигурен съм. — Изглеждаше напълно отвратен. — Ако не беше толкова натоварен в последно време, ти също щеше да си сигурен. Забрави това. И аз ще го забравя.

— Хубаво. — Далас се обърна рязко, излезе през отворената врата и се насочи по коридора към инженерния отсек. Аш го проследи как си отива и изчака доста време, зает със собствените си мисли. След това насочи вниманието си към търпеливата, по-лесно разбираема апаратура.

Много работя, твърде много, каза си Далас, а главата го цепеше. Аш сигурно беше прав, че работи под голямо напрежение. Истина беше също, че се безпокоеше и за всичко друго, в допълнение към проблема с пришълеца. Колко дълго щеше да влачи това психическо бреме? Колко още щеше да може? Та той беше само един пилот.

От Кейн би станало по-добър капитан, помисли той. Кейн овладяваше неприятностите по-леко, никога не допускаше да го засегнат дълбоко. Но Кейн го нямаше, за да му помогне.

Включи интеркома в коридора. Един глас отговори бързо.

— Тук инженерния.

— Тук Далас. Как върви, момчета?

Паркър отговори уклончиво.

— Върви.

— По дяволите, не се занасяй! Бъди конкретен.

— Хей, по-полека, Далас. Сър. Работим колкото можем по-бързо. Дотук Брет успя само да подготви електрическите схеми. Ти как би искал да притиснеш онова нещо — с обикновена метална тръба или с неколкостотин волта?

— Извинявайте — рече той искрено. — Направете всичко възможно.

— Правим го за всички. Тук инженерния, край. — Интеркомът замлъкна.

Това беше абсолютно ненужно, каза си той ядосано. Ако той не издържа, как можеше да го очаква от другите?

Точно сега нямаше желание да се среща с никого, не и след този обезпокоителен и неубедителен сблъсък с Аш. Все още му предстоеше да реши сам дали беше прав за научния ръководител или беше пълен глупак. Ако нямаше мотив, можеше да подозира последното. Ако Аш лъжеше, правеше го чудесно. Далас не бе виждал човек така да контролира чувствата си.

Имаше едно място на „Ностромо“ където Далас можеше понякога да прекара известно време сам със себе си и едновременно с това да се чувства относително сигурен. Нещо като заместител на утроба. Той сви в коридор Б, зает не чак толкова с мислите си, че да не се оглежда непрекъснато за бързо и леко шаване в тъмните ъгли. Но нищо не се показва.

Накрая стигна до място, където корпусът се издаваше леко навън. Там имаше малък люк. Той натисна близкия ключ и изчака, докато люкът се плъзна встрани. Вътрешният люк на совалката бе отворен. Беше твърде малък, за да има ключалка. Той се покатери вътре и седна.

Ръката му посегна към друг червен бутон върху таблото за управление на совалката, но се отдръпна, без да го докосне. Задействането на люка откъм коридора сигурно бе регистрирано вече в командната зала. Това нямаше да разтревожи никого, ако го забележеше, но затварянето на люка на совалката щеше да вдигне тревога. Така че той го остави отворен към коридора, чувствайки се малко, но достатъчно отделен от „Ностромо“ и царящите там ужас и несигурност...

ДЕСЕТА ГЛАВА

Далас разглеждаше за последен път показанията за останалия кислород, надявайки се някое непредвидено чудо да прибави още една нула към безпощадното число на уреда. Докато наблюдаваше работата на брояча, последната цифра на реда присветна от девет на осем. Откъм входа се чу трополене и той се извърна, но си отдъхна, когато видя, че бяха Паркър и Брет.

Паркър стовари един наръч метални тръби на пода. Всяка от тях беше с диаметър около два човешки палеца. Те издрънчаха на кухо, съвсем не звучейки и не приличайки на оръжия. Брет отмота от себе си няколко метра мрежа. Имаше вид на човек, доволен от себе си.

— Ето нещата. Всичко е изпитано и готово за работа.

Далас кимна.

— Ще извикам и другите. — Той даде сигнал за общ сбор в командната зала и докато очакваше останалите от екипажа да пристигнат, разглеждаше колекцията от тръби с леко съмнение. Аш дойде последен, понеже идваше от най-далече.

— С тези ли ще се опитваме да обуздаем онова нещо? — Ламберт посочи тръбите, като тонът ѝ оставяше малко съмнение относно мнението ѝ за тяхната ефективност.

— Нека ги изпробваме — рече Далас. — Всеки да вземе по едно. — Те застанаха в редица и Брет им подаде приспособленията. Всяко от тях беше дълго около метър и половина. Единият край беше натъпкан с апаратура и образуваше груба дръжка. Далас размахна тръбата като сабя, за да я усети по-добре. Не беше тежка, което го накара да се почувства по-спокоен. Имаше нужда от нещо, което бързо да постави между себе си и пришълеца, независимо от киселинните плюнки или други непредвидими начини за защита. В чувството, че държи тояга, имаше нещо нелогично и примитивно, но все пак доста успокояващо.

— Поставил съм портативни импулсни устройства във всеки прът — каза Брет. — Акумулаторите ще произведат доста силен електрически шок. Няма да се нуждаят от презареждане, освен ако не

държите спусъка натиснат дълго време. — Той посочи дръжката на собствената си тръба. — Имам предвид наистина *доста* дълго време. Така че не ги пестете. Дръжката и част от тръбата в горния край са покрити с плътна изолация. Докосването на тръбата, когато е включена, ще те накара да я пуснеш бързо. Вътре обаче има друга тръба, която е свръхпроводима. Именно тя пренася по-голямата част от заряда, като запазва почти сто процента от капацитета на заряда при освобождаването му на другия край на тръбата. Така че много внимавайте да не пипнете другия край.

— Няма ли да направиш демонстрация? — попита Рипли.

— Да, разбира се. — Машинният техник допря края на пръта до един тръбопровод, минаващ по близката стена. Между пръта и тръбопровода прескочи синя искра, чу се силно пукане и се разнесе лека миризма на озон. Брет се усмихна. — Вашите вече са изпробвани. Всичките работят и са добре заредени.

— Има ли някакъв начин за промяна на напрежението? — поинтересува се Далас.

Паркър поклати глава.

— Опитавме се да създадем нещо за защита, а не смъртоносно оръжие. Не знаем нищо за способностите на съществото, пък и без това нямахме време да инсталираме такива дребни луксове като потенциометри и други. Всяка тръба генерира единичен, непроменлив заряд. Не правим чудеса, както знаеш.

— За пръв път те чувам да го признаваш — каза Рипли. Паркър й хвърли кисел поглед.

— Няма да нарани онова малко копеле, освен ако нервната му система не е много по-чувствителна от нашата — обясни Брет. — Поне така вярваме. Неговият родител беше по-дребен и доста жилав. — Той хвана пръта и заприлича на древен гладиатор, готов за излизане на арената. — Това само ще го поукроти леко. Разбира се, няма да ме заболи сърцето, ако електрошокът успее да убие мъничкия ни любимец.

— Може и да свърши работа — отстъпи Ламберт. — Ето значи решението ни на проблем номер едно. Какво ще кажете обаче за проблем номер две: да го намерим?

— Вече се погрижих за това. — Всички се обърнаха изненадани и видяха Аш да държи малко приспособление с големината на

комуникатор. Аш обаче наблюдаваше само Далас. Безсилен да погледне научния ръководител в очите, Далас задържа вниманието си концентрирано единствено върху малкия уред.

— След като очевидно е наложително да се открие местонахождението на съществото колкото се може по-бързо, реших и аз да се поразчовъркам. Брет и Паркър свършиха превъзходна работа, като измислиха начин за въздействие върху съществото. А това е средството да го намерим.

— Портативен следотърсач? — Рипли се любуваше на малкия апарат. Приличаше на сглобен в завод, а не на нещо скалъпено набързо в научната лаборатория на търговски влекач.

Аш кимна.

— Настройваш го да търси движещи се предмети. Няма много голям обхват, но като се приближиш на определено разстояние, започва да сигнализира и силата на сигнала се повишава пропорционално на намаляването на разстоянието до целта.

Рипли взе следящото устройство от ръката на научния ръководител, обърна го и го разгледа с окоето на професионалист.

— Как се настройва? Как ще различим пришълеца от някой член на екипажа?

— По два начина — обясни гордо Аш. — Както споменах, обхватът му не е голям. Това може да се разглежда като недостатък, но в случая е в наша полза, понеже позволява на две групи да търсят близо една до друга, без следящото устройство на първата да засича втората. По-важното е, че съдържа доста чувствителен индикатор за плътността на въздуха. Всеки движещ се предмет ще му въздейства. От показанията можеш да разбереш в каква посока се движи предметът. Просто трябва да го държиш насочен напред. Не е толкова интелигентно устройство, с каквото би ми се искало да разполагам, но е най-доброто, което успях да измайсторя за това ограничено време.

— Справил си се чудесно, Аш — трябваше да признае Далас. Взе следотърсача от Рипли. — Трябва да е повече от достатъчно. Колко такива си направил? — Вместо отговор Аш извади още едно копие на устройството в ръката на капитана. — Това означава, че можем да се разделим на две групи. Хубаво. Нямам какво да ви кажа за инструктаж. Всички като мен знаете какво да правите. Който го намери пръв, го хваща в мрежата, вкарва го в шлюза и го издухва толкова бързо,

колкото могат да действат люковете. Няма да се сърдя, ако решите, че се налага да взривите външния люк за по-бързо. По-късно ще излизаме в предварително облечени скафандри, ако е необходимо.

Той тръгна към коридора, но се спря да огледа тясното, натъпкано с апаратура помещение. Изглеждаше невъзможно нещо да се е промъкнало вътре, без да бъде забелязано, но ако искаха да извършат старателно претърсване, не трябваше да правят изключения.

— За начало нека се уверим, че командната зала е чиста.

Паркър взе единия от търсачите. Включи го и обиколи с него залата, като наблюдаваше внимателно грубо разграфената скала върху лицевата част на устройството.

— Шест сигнала за движение — съобщи той, когато завърши обиколката. — Всеки от тях приблизително там, където стои по един от нас. Изглежда тук е чисто... ако това проклето нещо работи добре.

— Работи. Ти току-що го демонстрира — отговори Аш, без да се обижда.

Разпределиха допълнителното снаряжение. Далас огледа чакащите мъже и жени.

— Готови ли сте всички? — Чува се два тихи отговора „не“ и всички се усмигнаха. Ужасната смърт на Кейн вече бе избледняла някак си от спомените им. Този път бяха подготвени за среща с пришълеца и се надяваха, че са въоръжени подходящо за целта.

— Комуникационните канали на всички палуби са отворени. — Далас се насочи към коридора. — Ще поддържа постоянна връзка. Аш и аз тръгваме с Ламберт и единия търсач. Брет и Паркър ще образуват втория екип. Рипли, ти го поемаш заедно с другия търсач. Веднага, щом засечете съществото, ваше задължение е да го хванете и закарате до шлюза. Известяването на другия екип е от второстепенно значение. Да вървим.

Те се изнизаха един по един.

Никога по-рано коридорите на ниво А не бяха изглеждали толкова дълги и толкова тъмни. Далас ги познаваше като собствената си ръка и все пак мисълта за това, че нещо смъртоносно може да се крие в ъглите и складовите камери, го караше да се промъква внимателно там, където иначе би минал уверено със затворени очи.

Всички светлини бяха включени. Но коридорът не стана по-светъл. Сервизните лампи не се използваха често. Защо да се хаби

енергия за осветяване на всеки ъгъл на товарен кораб като „Ностромо“, когато екипажът прекарва толкова малко време в будно състояние? Беше достатъчно светло, за да се вижда при заминаване и пристигане или при редките аварии по време на полет. Далас беше благодарен дори на оскъдното осветление, но това не му пречеше да съжалява, че няма прожектори.

Ламберт държеше другия край на мрежата, вървейки успоредно с Далас. Мрежата се простираше от едната до другата стена на коридора. Далас стисна своя край малко по-здраво и го дръпна рязко. Тя извърна глава към него с широко отворени очи. После се отпусна, кимна му и започна отново да следи коридора. Беше се замислила и потънала в нещо като самохипноза. Умът ѝ беше завладян дотолкова от ужасяващи представи, че бе забравила какво държи в ръцете си. От нея се искаше да търси из ъглите и нишите на кораба, а не във въображението си. Зоркият ѝ поглед се върна на лицето ѝ и Далас насочи цялото си внимание към близкия завой на коридора.

Аш ги следваше непосредствено, вперил очи в екрана на търсача. В ръцете му го насочваха бавно от една страна на друга, сканирайки от стена до стена. Апаратът мълчеше, освен когато научният ръководител го завърташе прекалено наляво или надясно и той засичаше Ламберт или Далас. Тогава сигнализираше раздразнено, докато Аш не натиснеше бутона, за да млъкне.

Спряха до една виеща се надолу стълба. Ламберт се наведе и викна:

— Има ли нещо там долу? Ние тук горе сме чисти като репутацията на майка ви.

Брет и Паркър прихванаха по-добре мрежата, когато Рипли спря пред тях, вдигна поглед от търсача и извика нагоре:

— И тук няма нищо.

Горе Ламберт и Далас продължиха, следвани от Аш. Вниманието им беше погълнато от следващия завой на коридора. Тези извивки не им харесваха, тъй като предлагаха места за укриване. Когато подминеше някоя от тях и видеше, че отатък се простира само един празен коридор, Ламберт се чувстваше, сякаш бе намерила Светия Граал.

Търсачът натежа в ръцете на Рипли, когато под основния екран изведнъж замига малка червена лампичка. Тя видя стрелката на

апарата да трепва. Не беше сигурна дали трепването беше на самата стрелка, а не на ръцете ѝ. След това стрелката помръдна ясно и се отдели на косъм от нулата на индикаторната скала.

Преди да каже каквото и да е, тя се увери, че търсачът не е хванал нито Паркър, нито Брет.

— Спрете. Засякох нещо. — Тя отиде няколко стъпки напред.

Стрелката скочи ясно по скалата, а червената лампичка се включи и остана да свети. Рипли стоеше и я наблюдаваше, но не се забелязваха никакви признаци на движение, освен съвсем лека промяна на мястото. Червената лампичка светеше все тъй силно.

Брет и Паркър се взираха в коридора, като оглеждаха стените, тавана и пода. Всеки помнеше как първото извънземно, макар и умряло, бе паднало върху Рипли. Никой не искаше да поеме риска, че тази разновидност няма да се покатери. Така че те оглеждаха постоянно както пода, така и тавана.

— Откъде идва? — тихо попита Брет.

Рипли се намръщи, когато стрелката на индикатора започна внезапно да се мята по цялата скала. Освен ако това същество не се движеше през стените, поведението на стрелката не можеше да се обясни с движенията на нищо живо. Тя разтърси здраво търсача, но това не промени странното му поведение. Червената лампичка продължаваше да гори.

— Не знам. Апаратът се е побъркал. Стрелката се върти по цялата скала.

Брет ритна мрежата и изруга.

— Да го вземат дяволите! Не можем да си позволим такива повреди. На този Аш ще му извия...

— Чакай — прекъсна го тя. Обърна апарата надолу. Стрелката се стабилизира веднага. — Работи добре. Беше се объркал. Или по-точно аз се бях объркала. Сигналът идва отдолу. — Те погледнаха надолу към краката си. Нищо не изригна през палубата, за да ги нападне.

— Това е ниво В — измърмори Паркър. — Само за работа по поддръжката. Ще е доста мръсно място за претърсване.

— Искаш да го оставим ли?

Той я погледна, но този път без да ѝ се ядосва.

— Никак не е смешно.

— Не. Не е — продума тя разкаяно. — Водете. Вие двамата познавате това ниво по-добре от мен.

Паркър и Брет, държейки внимателно мрежата помежду си, вървяха пред нея надолу по малко използваната стълба. Ниво В беше слабо осветено, даже и по оскъдните стандарти на „Ностромо“. Спряха в основата на стълбите, за да привикнат очите им към тъмнината.

Рипли докосна без да иска една стена и отдръпна ръката си с отвращение. Стената беше покрита с дебел слой лепкава смазка. Явно пропуска, помисли си тя. Всеки пътнически кораб би бил спрял, ако някой инспектор забележи места с подобни условия на него. Но никой не се занимаваше с такива течове на кораб като „Ностромо“. Тук смазката нямаше да подразни някоя важна клечка. А малко, макар и рядко срещана мръсотия надали би учудила екипажа на един влекач.

Тя си обеща, че когато завършат това пътуване, ще поиска и ще настоява да се прехвърли на пътнически кораб или, в противен случай, ще напусне службата. Знаеше, че вече си е давала същото обещание над двайсет пъти. Този път Рипли щеше да го изпълни.

Насочи търсача към единия край на коридора. Нищо. Когато го обърна да сочи към другия, червената лампичка светна отново. Светещата стрелка даваше ясно показание.

— Добре, да вървим. — Тя тръгна, доверявайки се на малката стрелка, защото знаеше, че Аш изпипваше нещата, защото досега устройството работеше добре и защото нямаше избор.

— Скоро ще стигнем до едно разклонение — предупреди я Брет.

Минаха няколко минути. Коридорът се раздвои. Тя използва търсача, започна от дясното разклонение. Червената лампичка започна да гасне. Тя се обърна и тръгна по другия коридор.

— Оттук.

В тази секция на кораба лампите бяха още по-оскъдни. Около тях се притискаха големи сенки, задушавайки ги, въпреки че никой, който е бил трениран да пътува с кораб в далечния космос не страда от клаустрофобия. Стъпките им отекваха върху металния под и заглъхваха, само когато нагазваха мазни локви от насъбрала се течност.

— Далас трябва да изиска инспекция — измърмори Паркър, отвратен. — Ще съставят акт поне за четирийсет процента от кораба и тогава Компанията ще трябва да плати, за да го изчистят.

Рипли поклати глава и хвърли скептичен поглед към инженера.

— Искаш ли да се обзаложим? За Компанията ще е по-евтино и по-лесно да подкупи инспектора.

Паркър се опита да скрие разочарованието си. Още една от неговите блестящи идеи пропадна. Най-лошото беше, че логиката на Рипли, както обикновено, беше непоклатима. Неговото негодувание и възхищение от нея растяха пропорционално едно на друго.

— Като говорим за екипировка и почистване — продължи тя, — какво им има на лампите? Казах, че не съм запозната с тази част на кораба, но и вие едва ли можете да видите собствените си носове тук. Мислех, че вие, момчета, сте поправили дванайсети модул. Осветлението би трябвало да е по-добро от това, дори тук долу.

— Ние наистина го поправихме — запротестира Брет.

Паркър отиде да огледа едно близко контролно табло.

— Със захранващата система е нужно да се действа предпазливо. Знаеш ли, че някои от веригите не се захранваха както трябва. Доста трудно бе да възстановим мощността, без да изгорят всички проводници на кораба. Когато нещата се усложнят, засегнатите системи ограничават използваната мощност, за да се предпазят от свръхнатоварване. Тази тук обаче прекалява. Можем да я поправим.

Той натисна един превключвател в разпределителното табло и включи една верига. Светлината в коридора се усили.

Продължиха напред, докато Рипли внезапно спря и вдигна предупредително ръка.

— Чакайте.

Паркър за малко не падна, бързайки да я послуша, а Брет почти се препъна в мрежата. Никой не се засмя или помисли за това.

— Близко ли сме? — попита шепнешком Паркър, като се напругаше да проникне с невиждащи очи в тъмнината отпред.

Рипли провери стрелката, сравни я с ръчно гравиранията от Аш скала в металния корпус отстрани на светещия екран.

— Според апарата то е на около петнайсет метра.

Паркър и Брет стиснаха по-здраво мрежата, без някой да ги подканя. Рипли повдигна тръбата в дясната си ръка и търсача в другата. Трудно, невъзможно трудно е да си представи човек трима души, които да вдигат по-малко шум, отколкото Рипли, Паркър и Брет по този коридор. Дори предишното равномерно дишане на дробовете им беше приглушено.

Изминаха пет метра, после десет. Един мускул на левия прасец на Рипли подскочи като скакалец и изтръпна. Тя не обърна внимание на това. Продължиха, а изчисленото от търсача разстояние се стопяваше безвъзвратно.

Рипли ходеше вече прегърбена, готова да отскочи назад, ако нещо в тъмното се раздвижи внезапно. Търсачът, сега с умишлено изключен сигнализатор, я накара да спре след петнайсет метра и две десети. Светлината все още беше мътна, но достатъчна, за да им покаже, че нищо не се крие в зловонния коридор.

Като завъртя бавно търсача, тя се опита да следи едновременно показанията му и далечния край на коридора. Стрелката леко се премести по скалата. Рипли повдигна очи и различи малък отвор в стената на коридора. Той беше леко притворен.

Паркър и Брет забелязаха накъде е насочено вниманието ѝ. Те застанаха така, че да покрият колкото се може по-голямо пространство пред отвора. Рипли им кимна, когато бяха готови, опитвайки се да изтръска част от избилите капки пот от лицето си. Пое дълбоко въздух и остави търсача на пода. Със свободната си ръка хвана дръжката на люка. Почувства я студена и влажна върху вече изпотената ѝ длан.

Като вдигна пръта, тя натисна бутона в края на дръжката, прилепи се към стената на коридора и пъкна металната тръба в шкафчето. В коридора проехтя ужасен вой. Едно малко същество, покрито сякаш цялото с изпъкнали очи и бесни нокти, изскочи от шкафчето. То се приземи точно в средата на мрежата, докато двамата обезумели механици се бореха да го омотаят в колкото се може повече слоеве от здрави нишки.

— Хванахме го! Хванахме го! — закрещя победоносно Паркър. — Хванахме малкото чудовище, ние...!

Рипли се вгледа в мрежата. Голяма вълна на разочарование премина през нея. Тя изключи тръбата и вдигна отново търсача.

— Да го вземат дяволите! — промълви тя уморено. — Успокойте се малко и го вижте.

Паркър пусна мрежата едновременно с Брет. И двамата видяха какво са хванали и мърмореха ядосано. От оплелата го мрежа изскочи безкрайно раздразнен котарак и побягна, съскайки и фучейки нагоре по коридора, преди Рипли да успее да възрази.

— Не, не — опита се да им каже тя, но беше твърде късно. — Не го пускайте да си отиде.

Едва забележимото петно от оранжева козина изчезна в далечината.

— Да, права си — съгласи се Паркър. — Трябваше да го убием. Сега пак може да го засечем с търсача.

Рипли го изгледа остро, но не каза нищо. После насочи вниманието си към по-малко склонния към убийство Брет.

— Върви да го хванеш. После ще обсъждаме какво да правим с него, но ще бъде добре да го държим наблизко или да го затворим в кутията му, така че да не обърква машината... или нас.

Брет кимна.

— Правилно.

Обърна се и се затътри обратно нагоре по коридора след котарака. Рипли и Паркър продължиха бавно в другата посока, като Рипли се опитваше да работи с търсача и едновременно с това да помага на Паркър с мрежата.

Една отворена врата водеше в голямо помещение, пълно с оборудване по поддръжката. Брет хвърли последен поглед нагоре и надолу по коридора, но не забеляза следа от котарака. От друга страна, полупразното помещение беше идеално място за котешки скривалища. Той реши да се присъедини отново към другите, ако котаракът не е вътре. Вече можеше да е стигнал навсякъде из кораба. Но отделението по поддръжката беше логично място за убежище.

Вътре осветлението не беше по-силно отколкото в коридора. Брет не обърна никакво внимание на редиците от складирано оборудване, небрежно нахвърляните контейнери с модули за смяна и мръсни инструменти. Луминесцентни табелки указваха съдържанието им.

Хрумна му, че двамата му спътници сигурно вече бяха твърде далеч, за да могат да го чуят. Колкото по-бързо спипа котарака, толкова по-добре.

— Джонс... ела тук, пис-пис. Котарако Джонс. Ела при Брет, пис-пис. — Той се наведе, за да надникне в тъмния процеп между два грамадни кафеза. Процепът беше празен. Изправяйки се, той избърса

потта от очите си, първо от лявото, после от дясното. — По дяволите, Джонс — тихо измърмори той, — къде се криеш, да те вземат мътните?

От дълбините на помещението се чува звуци от драскане. Те бяха последвани от неопределен, но успокояващ вой, който несъмнено беше от котешки произход. Той въздъхна облекчено и тръгна към източника на писъка.

Рипли спря и погледна уморено към екрана на търсача. Червената лампичка беше изгаснала, стрелката отново стоеше на нулата, а сигналът не се чуваше от доста време. Както се взираше, стрелката трепна веднъж и замря.

— Тук няма нищо — каза тя на останалия с нея гладиатор. — Ако изобщо тук е имало нещо, освен нас и Джонс. — Тя погледна към Паркър. — Чакам предложения.

— Нека се върнем. Поне можем да помогнем на Брет да догони този шантав котарак.

— Не си го изкарвай на Джонс — защити веднага животното Рипли. — И той е уплашен като всички нас.

Обърнаха се и се върнаха нагоре по смърдящия коридор. Рипли остави търсача включен за всеки случай.

Брет си бе пробил път зад купчините оборудване. Не можеше да мине много по-напред. Подпори и колони за горната конструкция на „Ностромо“ образуваха заплетен лабиринт от метал около него.

Отново бе почнал да губи надежда, когато още един познат писък стигна до него. Като подмина един метален пилон, видя две малки жълти очи да светят в тъмното. Поколеба се за миг. Джонс беше почти толкова голям, колкото нещото, което избухна от гърдите на Кейн. Още едно измяукване го накара да се почувства по-добре. Само обикновена домашна котка можеше да издаде такъв звук.

Като се приближи още, той се наведе да мине под една греда и съзря козина и мустаци: Джонс.

— Тук, пис-пис... радвам се да те видя, косматото малко копеле.

Той посегна към котарака, който изсъска заплашително към него и се отдръпна по-назад в ъгъла си.

— Хайде, Джонс. Ела при Брет. Сега нямаме време за глупости.

Нещо не толкова дебело, колкото гредата, под която машинният техник бе минал току-що, изведнъж се протегна надолу. То се спусна в пълна тишина, като излъчваше усещането за страхотна сила, която държи под контрол. Пръстите му се разтвориха, посегнаха, обгърнаха изцяло врата на инженера и се пресрещнаха. Брет изпищя и инстинктивно вдигна двете си ръце към врата. Колкото и да се мъчеше, стискащите го пръсти сякаш бяха заварени едни за други. Огромната ръка го повдигна и краката му се разлюляха във въздуха. Под него се стрелна Джонс.

Котаракът профуча покрай Рипли и Паркър, които тъкмо пристигаха. Те влязоха в помещението за оборудване, без да се замислят. Скоро се озоваха там, където допреди малко бяха висели краката на Брет. Вглеждайки се в тъмнината, те съзряха за миг как клатещите се крака и усуканото му тяло се отдалечаваха нагоре. Над безпомощното тяло на инженера се забелязваше неясен силует, нещо като човешка фигура, но което със сигурност не беше човек. Нещо огромно и злобно. За части от секундата те зърнаха отразяващи светлината очи, твърде големи дори за грамадна глава. След това пришълецът и инженерът изчезнаха към горните сектори на „Ностромо“.

— Господи — прошепна Паркър.

— То е пораснало. — Рипли погледна безизразно към шоковата тръба, съпоставяйки я с исполина високо над тях. — *Бързо* е пораснало. Докато търсехме нещо с големината на Джонс, то се е превърнало в *това*. — Тя изведнъж си даде сметка за ограниченото пространство около тях, за тъмнината и масивните контейнери, които ги притискаха отвсякъде, за безбройните проходи между кашоните и дебелиите метални подпори.

— Защо стоим тук? То може да се върне. — Тя вдигна подобната на играчка тръба, съзнавайки колко малък ефект може да има върху същество с такива размери.

Бързо напуснаха помещението. Колкото и да се опитваха, споменът за този последен заглъхващ вик остана запечатан в мозъците

им. Паркър познаваше Брет от дълго време, но последният му писък го накара да побегне почти с бързината на Рипли...

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Лицата на събралите се в трапезарията изразяваха по-малка увереност от миналия път. Никой не се опитваше да скрие това, най-малко Рипли и Паркър. След като бяха видели срещу какво са изправени вече, от увереността им не бе останало почти нищо.

Далас изучаваше една току-що разпечатана схема на „Ностромо“. Паркър стоеше до вратата, като от време на време поглеждаше неспокойно към коридора.

— Каквото и да беше — каза инженерът в тишината, — беше грамадно. Надвеси се над него като гигантски шибан прилеп.

Далас вдигна поглед от схемата.

— Абсолютно ли си сигурен, че е измъкнало Брет през отвора на отдушника.

— То изчезна в един от охладителните тръбопроводи. — Рипли почесваше opakото на едната си ръка с другата. — Сигурна съм, че го видях да влиза. Във всеки случай нямаше къде другаде да отиде.

— Това е безспорно — добави Паркър. — То използва въздушните шахти, за да се придвижва. Затова не го засякохме с търсача.

— Въздушните шахти. — Далас изглеждаше убеден. — Това е разбираемо. Джонс прави същото.

Ламберт играеше с кафето си, като разбъркваше тъмната течност с пръст.

— Брет може да е още жив.

— Никакъв шанс. — Рипли не беше фаталистка, просто мислеше логично. — То го грабна като парцалена кукла.

— Както и да е, за какво му е? — попита Ламберт. — Защо ще го взима, вместо да го убие на място?

— Възможно е да търси инкубатор, както първият пришълец използва Кейн — предположи Далас.

— Или храна — отсече Рипли и потрепери.

Ламберт остави кафето си.

— Както и да е, двама са извън строя, остават петима — от гледна точка на пришълеца.

Паркър въртеше непрестанно шоквата тръба в ръцете си. Извърна се и я запрати силно срещу стената. Тръбата се изкриви, падна на пода и изтрака няколко пъти, преди да застине.

— Предлагам да пратим гадното копеле по дяволите с лазера. Това е единственият ни шанс.

Далас се опита да го успокои.

— Знам какво чувстваш, Паркър. Всички обичахме Брет, но трябва да опазим главите си. Ако съществото е толкова едро, колкото казваш, то съдържа достатъчно киселина, за да пробие в кораба дупка, голяма колкото тази зала. Да не споменавам какво ще стане с електрическите схеми и системите за управление, които минават под пода. Няма начин да го спрем. В никакъв случай не трябва да опитваме това. Още не.

— Още не? — Чувството за безсилие на Паркър заличи голяма част от яростта му. — Колко още трябва да умрат, освен Брет, преди да разбереш, че този е начинът да се справим с това нещо?

— Във всеки случай така няма да стане, Паркър.

Инженерът се обърна към Аш и го изгледа намръщено.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че при първия изстрел с лазера трябва да уцелиш жизненоважен орган. Според твоето описание на съществото, то е както неимоверно бързо, така и голямо и силно. Мисля, че е разумно да допуснем, че то има същите възможности за възстановяване като първия пришълец, приличащ на ръка. Това означава, че трябва да го убиеш моментално или то ще те хване. Ще ти е трудно да го направиш, дори ако противникът ти е обикновен човек, а е почти невъзможно с този пришълец, защото нямаме представа къде му е уязвимото място. Дори не знаем има ли такова. Не разбираш ли? — Той се опитваше да е ясен като Далас. Всички знаеха колко близки бяха двамата инженери.

— Не можеш ли да си представиш какво ще се случи? Да предположим, че няколко от нас успеят да се изправят лице в лице със съществото на открито място, така че да стреляме право в него, което съвсем не е сигурно. Стреляме по него... ъ... половин дузина пъти, преди то да ни разкъса на парчета. Всичките шест рани зарастват

достатъчно бързо, за да съхранят живота му, но не и преди да са пръснали достатъчно киселина, която да прояде много дупки в кораба. Възможно е част от веществото да прегори схемите, които управляват запасите ни от кислород или да прекъсне електрозахранването. От онова, което знаем за съществото, не смятам, че това е глупав сценарий. И какъв ще е резултатът? Ще загубим двама или повече от нас и по такъв начин ще сме по-зле, отколкото преди да се изправим срещу него.

Паркър не отговори, само гледаше мрачно. Накрая промърмори:

— Тогава какво да правим, по дяволите?

— Единственият начин, който оставя шансове за успех, е предишният — отговори Далас. — Да открием в коя шахта е, да го подгоним оттам в някой въздушен шлюз и да го издухаме в пространството.

— Да го подгоним? — изсмя се сухо Паркър. — Аз ти казвам, че този кучи син е грамаден. — Той плюна презрително към изкривената шокова тръба. — Никъде не можем да го подгоним с тези тръби.

— Поне веднъж той има право — каза Ламберт. — Трябва да го закараме до някой шлюз. Но как да го сторим?

Погледът на Рипли се плъзна по малката група представители на човечеството.

— Мисля, че е време научният отдел да опресни представите ни за съществото. Имаш ли някакви идеи. Аш?

Научният ръководител се замисли.

— Значи изглежда се е адаптирал добре към богатата на кислород атмосфера. Това може да е свързано с изключително бързия му растеж на този стадий.

— Този „стадий“? — повтори въпросително Ламберт. — Искаш да кажеш, че може да се обърне отново в нещо друго?

Аш разпери ръце.

— Знаем толкова малко за него. Трябва да сме подготвени за всичко. То вече се е видоизменяло три пъти: от яйце във формата на ръка, от ръка до това, което излезе от Кейн, и после в онова доста по-голямо двуного. Нямаме причини да мислим, че тази форма е краен стадий на развитието му. — Той замълча и добави. — Следващата форма може да е дори по-голяма и по-силна.

— Много обнадеждащо — каза Рипли. — Нещо друго?

— Освен към новата атмосфера то сигурно се е приспособило съответно и към средата за препитание. Следователно ние знаем, че то може да преживее с много малко храна, в различна атмосфера или може би без никаква за определен период от време. Не познаваме само възможностите му да устои на драстични промени в температурата. На борда на „Ностромо“ е приятно топло. Като вземем предвид средната температура в света, в който го намерихме, мисля, че е логично да изключим острия студ като потенциална спирачка, въпреки че ранната яйцевидна форма може да е била по-устойчива в това отношение от настоящата. Има прецедент за това.

— Хубаво — рече Рипли, — какво за температурата? Какво ще стане, ако я повишим?

— Нека опитаме — каза Аш. — Не можем да повишим температурата на целия кораб по същата причина, поради която не можем да изхабим всичкия въздух. Недостатъчно време за дишане в скафандрите, ограничена подвижност и безпомощност в хладилните камери и така нататък. Но повечето същества отстъпват пред огъня. Не е нужно да нагриваме целия кораб.

— Можем да опънем жици с високо напрежение през няколко коридора и да го примаим в един от тях. Това добре ще го изпържи — предложи Ламберт.

— Ние си нямаме работа с животно. Или ако е — каза й Аш, — то е невероятно ловко. Няма да се втурне като сляпо към жицата, нито към друго нещо, което блокира пътя му. То вече го демонстрира, като избра за придвижване въздушните шахти, а не коридорите. Освен това някои примитивни организми, като например акулата, са чувствителни към електрически полета. Вземайки предвид всичко това, идеята не е добра.

— Може би усеща и електрическите полета, които излъчват собствените ни тела — предположи мрачно Рипли. — Може би така ни следи.

Паркър сякаш се колебаеше.

— Не бих се обзаложил, че не разчита най-вече на очите си. Ако онова са очи.

— Не са — каза Рипли.

— Същество с такива изключителни възможности сигурно използва много сетива за следене — добави Аш.

— И без това не харесвам идеята с жицата. — Лицето на Паркър бе пламнало. — Не ми харесва да се мотае наоколо. Когато изхвърчи от шлюза, много бих искал да съм там. Искам да видя как умира. — Той замлъкна за малко, а после добави по-спокойно: — Искам да го чуя да пищи като Брет.

— Колко време ще ни отнеме да сглобим три или четири огнемета? — поинтересува се Далас.

— Дай ми двацет минути. Основните възли са вече налице, тук в склада. Работата е само да ги преправя за ръчна употреба.

— Можеш ли да ги направиш достатъчно мощни? Не желаем да попаднем в положението, което Аш описа, ако употребим лазера. Искаме нещо, което да го свърши на място.

— Не се тревожи. — Гласът на Паркър бе леденостуден. — Такива ще ги направя, че ще опекаят всичко, което се докосне до тях.

— Изглежда това е най-добрият ни шанс. — Капитанът огледа присъстващите на масата. — Някой да има по-добра идея?

Никой нямаше такава.

— Добре. — Далас се отдръпна от масата и се изправи. — Когато Паркър бъде готов с огнеметите си, тръгваме оттук и слизаме внимателно до ниво В и помещението, откъдето то взе Брет. Оттам ще се опитаме да го проследим.

Паркър не беше толкова оптимистичен.

— То се изкачи с него нагоре по подпората на корпуса и влезе във въздушната шахта. Ще бъде дяволски трудно да го последваме там горе. Аз не съм маймуна. — Той погледна предупредително към Рипли, но тя не каза нищо.

— Предпочиташ да стоиш тук и да чакаш, докато то дойде да те потърси? — попита Далас. — Колкото по-дълго го караме да се отбранява, толкова по-добре за нас.

— С изключение на едно нещо — обади бе Рипли.

— Какво е то?

— Не сме сигурни, че пришълецът изобщо се е отбранявал. — Тя посрещна открито втренчения му поглед...

Огнеметите бяха по-обемисти от шоките тръби и изглеждаха по-неефективни. Но тръбите действаха както се очакваше от тях и Паркър ги беше уверил, че и огнеметите ще работят също така добре.

Този път той се отказа да им ги демонстрира, защото, както, обясни, пламъците са достатъчно силни да стопят палубата.

Фактът, че поверяваше живота си на тези устройства, бе достатъчно доказателство за всички, освен за Рипли. Тя беше започнала да подозира всеки и всичко. Винаги бе страдала от слаба параноя. Последните събития влошаваха състоянието ѝ. Започна да се притеснява много повече от това, което ставаше в собствения ѝ мозък, отколкото от пришълеца.

Разбира се, веднага щом хванат и убият пришълеца, психическите проблеми ще изчезнат. Наистина ли беше така?

Стегнатата група от изнервени хора слизаше предпазливо от трапезарията към ниво В. Бяха се насочили към следващата стълба, когато и двата търсача започнаха лудо да сигнализират. Аш и Рипли бързо изключиха звука. Трябваше да проследят движещите се стрелки още около десетина метра, преди да се чуе друг силен звук, като от разкъсване на метал.

— Спокойно. — Далас стисна огнемета си и зави по коридора. Силните звуци от раздиране продължаваха, по-ясни сега. Той знаеше откъде идват. — Складът за хранителни припаси — пошепна той назад към останалите. — То е вътре.

— Чуйте го — промълви Ламберт със страхопочитание. — Господи, трябва да е доста голямо.

— Достатъчно голямо — потвърди тихо Паркър. — Аз го видях, не забравяй. И много силно. Носеше Брет като... — Той спря по средата на изречението, понеже споменът за Брет уби желанието му за разговор.

Далас повдигна дулото на огнемета.

— Има отвор от другата страна на шахтата в дъното на помещението. Така е попаднало вътре. — Той погледна към Паркър. — Сигурен ли си, че тези неща действат?

— Нали аз съм ги направил.

— Точно това ни тревожи — каза Рипли.

Тръгнаха напред. Звуците от раздиране продължиха. Когато застанаха точно пред склада, Далас погледна от Паркър към дръжката на вратата. Инженерът неохотно хвана тежкия лост. Далас отстъпи няколко крачки и приготви огнемета.

— Давай!

Паркър дръпна силно и отвори вратата, като отскочи назад и встрани. Далас натисна спусъка на грубото оръжие. Учудващо широка струя от оранжев огън изпълни входа на склада за храна и накара всички да се отдръпнат от силната горещина. Далас тръгна напред, без да обръща внимание на топлината, която изгаряше гърлото му, и стреля вътре още веднъж. След това за трети път. Вече се намираше върху високия фундамент и трябваше да се свие, за да стреля и встрани.

Прекараха няколко минути в нервно очакване отвън, докато вътрешността на склада се охлади достатъчно, за да влязат. Въпреки изчакването излъчваната топлина от тлеещия вътре боклук беше толкова силна, че трябваше да стъпват внимателно, за да не се блъснат в някой нагорещен като пещ сандък или в стените на склада.

Самият склад беше напълно опустошен. Огнеметът на Далас бе довършил започнатото от пришълеца. По стените личаха дълбоки черни следи, доказателства за мощността на изгарящото устройство. Зловоние от обгорените компоненти за синтетични храни, смесени с овъглени опаковки; изпълваше затвореното пространство.

Въпреки опустошението на огнемета не всичко беше разрушено в хранилището. Наоколо бяха останали доста следи от работата на пришълеца, недокоснати от пламъците. Пакети с всякакви големини и форми бяха разпръснати по пода, отворени по начини, каквито производителите никога не са си представяли.

Метални консервни кутии бяха обелени като плодове. От това, което можеха да видят, пришълецът бе оставил недокоснати малко неща за довършване от огнемета.

Като държаха търсачите и огнеметите под ръка, те подритваха отломките. От тях се издигна остър пушек, който залютя в очите им.

Внимателното оглеждане на всяка подходяща по големина купчина от съсипаните хранителни запаси не доведе до желаното откритие.

Тъй като всичката складирана на борда на „Ностромо“ храна беше изкуствена и хомогенна по състав, единствените кости, които биха намерили, трябваше да принадлежат на пришълеца. Но най-близките до кости неща, които откриха, бяха подсилващите обръчи на няколко големи сандъка.

Рипли и Ламберт понечиха да се облегнат на все още горещите стени, но се усетиха навреме.

— Не го хванахме — промърмори разочаровано административният офицер.

— Тогава къде е, по дяволите? — попита я Ламберт.

— Тук.

Всички се обърнаха и Видяха Далас да стои до задната стена, зад купчина стопена черна пластмаса. Огнеметът му сочеше към стената.

— Отишло си е оттук.

Като се приближиха, Рипли и другите видяха, че тялото на Далас закрива очаквания вентилационен отвор. Предпазната решетка, която нормално го покрива, лежеше на парчета на пода пред него.

Далас откачи от колана фенерчето си и насочи лъча в шахтата. Забеляза само гладък метал, извиващ се в далечината. Когато проговори, гласът му звучеше възбудено:

— Време е вече да починем.

— Какви ги говориш? — попита Ламберт.

Той се обърна да погледне останалите.

— Не разбирате ли? Това може да ни свърши работа. Шахтата води направо към главния въздушен шлюз. На другия ѝ край има само един достатъчно голям отвор, през който съществото да се измъкне и при който можем да го причакаме. Тогава ще го подгоним в шлюза с огнеметите и ще го изхвърлим в пространството.

— Да-а. — Гласът на Ламберт показваше, че тя не споделя ентузиазма на капитана за този проект. — Нищо и никаква работа. Само ще трябва да пропълзиш във вентилационната тръба след него и да намериш пътя си през лабиринта, докато се озовеш лице с лице срещу него. Тогава се моли наистина да се плаши от огъня.

Усмивката на Далас се стопи.

— Допълнителното човешко присъствие го прави твърде сложно, нали така? Но идеята трябва да сработи при условие че се страхува от огън. Това е най-добрият ни шанс. Така няма да се налага да го притиснем в някой ъгъл и да се надяваме, че пламъците ще го убият навреме. Пришълецът може да продължи да отстъпва... право срещу очакващия го шлюз.

— Всичко това е много хубаво — съгласи се Ламберт. — Проблемът е кой ще го преследва?

Далас огледа внимателно групата, като търсеше кого да ангажира в тази смъртоносна игра на гоненица. Аш имаше най-здрави нерви от всички, но Далас все още таеше подозрение към научния ръководител. Както и да е, планът на Аш да намери неутрализатор на киселината го изключваше като кандидат за преследването.

Ламберт се справяше добре, но при нея имаше по-голяма вероятност от срыв заради стреса, отколкото при който и да е друг. Колкото до Рипли, тя щеше да се държи добре до момента, в който застане лице в лице с него. Далас не беше сигурен дали тогава нямаше обаче да блокира. Не мислеше, че ще блокира... но можеше ли да рискува за това живота ѝ?

Паркър... Паркър винаги се правеше на жилаво копеле. Оплакваше се много, но можеше да върши тежка работа и да я свърши както трябва. Доказателство бяха шоките тръби и огнеметите. Още повече че неговият приятел беше откъснат от пришествието, и знаеше триковете с огнемета по-добре от всички.

— Е, Паркър, ти винаги си искал пълна премия и процент.

— Да? — Инженерът изглеждаше нащрек.

— Влез в тръбата.

— Защо аз?

Далас помисли дали да не му изтъкне няколко причини, после реши да кара направо.

— Искам да видя, че заслужаваш пълен дял, това е.

Паркър поклати глава, направи крачка назад.

— По никакъв начин. Можеш да вземеш и моята премия. Можеш да вземеш цялата ми заплата за курса. — Той поклати глава в посока към отвора на шахтата. — Не отивам там.

— Аз ще отида.

Далас погледна Рипли. Тя щеше да отиде доброволно, рано или късно. Странна жена. Винаги я бе подценявал. Всички го правеха.

— Забрави за това.

— Защо? — изгледа го тя обидено.

— Да, защо? — продължи Паркър. — Ако е готова да отиде, защо не я пуснеш?

— Аз решавам — отсече той. Далас я погледна и видя смесица от негодувание и объркване. Тя не разбираше защо я отхвърля. Е добре,

нямаше значение. Някой ден щеше да ѝ обясни. Ако можеше сам да си го обясни.

— Ти отиваш при въздушния шлюз — заповяда той. — Аш, ти оставаш тук и покриваш този край, в случай че мине някак си зад мен или през мен. Паркър, ти и Ламберт пазите единствения страничен изход, за който споменах.

Всички го изгледаха с различни изражения на разбиране. Нямаше съмнение кой ще отиде във вентилационната шахта.

Задъхвайки се, Рипли достигна преддверието на шлюза от десния борд на кораба. Нейният търсач показваше, че наоколо няма движение. Тя натисна стоящия наблизо червен ключ. Лек шум изпълни коридора наоколо. Масивната врата на шлюза се отмести встрани. Когато се отвори и шумът заглъхна, тя включи интеркома.

— Въздушният шлюз на десния борд е готов.

Паркър и Ламберт достигнаха посочената от Далас секция на коридора и спряха. Вентилационният отвор, покрит с решетка и изглеждащ непокътнат, показваше три четвърти от вътрешността на шахтата.

— Тук е мястото, откъдето може да излезе, ако тръгне по този път — отбеляза Паркър. Ламберт кимна и отиде до близкостоящия интерком, за да докладва, че са заели позиция.

Останал в склада за храна, Далас внимателно изслуша рапорта на Ламберт, последван от този на Рипли. Зададе няколко въпроса, прие отговорите и изключи. Аш му подаде огнемета. Той настрои дюзата и даде няколко кратки изстрела.

— Все още работи. Паркър е по-добър приложен механик, отколкото сам си мисли. — Той забеляза изражението по лицето на Аш. — Случило ли се е нещо?

— Ти сам взе решението. Не ми е работа да го коментирам.

— Ти си научният ръководител. Хайде, изкажи се.

— Това няма нищо общо с науката.

— Сега не е време да го усукваш. Кажете какво се върти в главата ти.

Аш го погледна с неподправено любопитство.

— Защо ти трябва да си този, който ще отиде? Защо не изпрати Рипли? Тя го искаше, а е и достатъчно способна.

— Не трябваше дори да предлагам някой друг, освен себе си. — Той провери нивото на течността в огнемета. — Това беше грешка. Цялата отговорност е моя. Аз накарах Кейн да се спусне в чуждия кораб. Сега е мой ред. Достатъчно дълго подлагах другите на опасност, без да поема своя дял. Време е да го поема.

— Ти си капитан — заспори Аш. — Сега е времето да бъдеш практичен, а не да се правиш на герой. Ти постъпи правилно, като изпрати Кейн. Защо постъпваш сега по този начин?

Далас се усмихна. Рядко се случва да хванеш Аш в противоречие.

— Не си ти този, който ще ми говори за спазване на правилата. Ти отвори шлюза и ни пусна на борда, помниш ли? — Научният ръководител не отговори. — Така че не ми чети лекции кое е правилно и кое не.

— На нас останалите ще ни бъде по-трудно, ако те загубим. Особено сега.

— Ти току-що спомена, че считаш Рипли за достатъчно способна. Ако не се върна, няма нищо, което аз да мога, а тя не.

— Не съм съгласен.

Губеха си времето. Да не говорим колко далече беше вече съществото. Далас се отегчи от спора.

— Съжалявам. Такова е решението ми и то е окончателно. — Обърна се и стъпи с десния си крак в отвора на шахтата, после пхна огнемета пред себе си, придържайки го да не се плъзне надолу по леко наклонената повърхност.

— Така няма да стане — измърмори той, като надникна вътре. — Няма достатъчно място, за да се свия. — Прибра крака си. — Трябва да лазя. — Наведе главата си и се вмъкна в отвора.

В шахтата беше по-тясно, отколкото бе предполагал. Не можеше да си представи как нещо с размерите, които Паркър и Рипли бяха описали, се е промъкнало през това тясно пространство. Много добре! Далас се надяваше, че шахтата ще продължи да се стеснява. Може би съществото, в желанието си да избяга, се е заклещило здравата. Това ще улесни нещата.

— Как е? — викна един глас зад него.

— Не много добре — информира той Аш, като гласът му отекваше наоколо. Далас зае с мъка пълзяща поза. — Широко е точно толкова, колкото да ти е неудобно.

Той включи фенерчето и опипа неспокойно врата си, докато намести ларингофона, който бе взел. Светлината му показва напред празна и тъмна шахта, която вървеше като права метална линия със слаба извивка надолу. Знаеше, че наклонът ѝ ще се увеличи. Трябваше да слезе цяло едно ниво, преди да излезе зад съществото до шлюза на десния борд.

— Рипли, Ламберт, Паркър... чувате ли ме? Сега съм в шахтата, готов за спускане.

Долу Ламберт се обърна към стенния интерком.

— Чуваме те. Ще те засека веднага, щом доближиш обсега на нашия търсач. — До нея Паркър повдигна огнемета си и хвърли свиреп поглед към решетката, която покриваше шахтата.

— Паркър — инструктира го Далас, — ако се опита да излезе при вас, накарай го да се върне обратно вътре. Аз ще продължа да го изтласквам напред.

— Добре.

— Готова съм при изходния шлюз — докладва Рипли. — Стои отворен и чака гости.

— Тръгвам. — Далас запълзя с вперени напред очи и пръсти върху спусъка на огнемета. Шахтата беше широка по-малко от метър. Металът не преставаше да протрива колената му и той съжали, че не надяна още един панталон. Сега е много късно, призна си той. Всичко е подготвено. Няма връщане назад.

— Как се справяш? — прозвуча един глас по интеркома.

— Добре, Аш — отвърна той на загрижения научен ръководител. — Не се тревожи за мен. Пази отвора, в случай че се промъкне някак си зад мен.

Подмина първата извивка на шахтата, като се мъчеше да си представи точния план на корабната вентилационна система. От разпечатаната схема, която се намиреше в трапезарията, му бе останал мъглав и неясен спомен. Отдушниците съвсем не бяха измежду жизненоважните системи на кораба. Сега беше твърде късно да съжaliaва, че не ги е изучил по-подробно.

Пред него се показаха още няколко тесни извивки на шахтата. Спря се, дишайки тежко, и повдигна върха на огнемета. По нищо не личеше, че зад тези завои се крие нещо, но по-добре беше да не рискува. Нивото на горивото в огнемета показваше, че то е почти пълно. Нямаше с нищо да навреди, ако съществото разбере какво го следва по петите, дори това навярно щеше го подгони напред, без да има нужда да се срещнат.

Натисна червения бутон и изпрати огнен залп нататък по тунела. Бученето в ограниченото пространство на шахтата беше силно, а топлината бързо се върна назад към негодуващата му кожа. Тръгна отново напред, като пазеше ръцете си без ръкавици от вече горещия метал, по който пълзеше. Малко от топлината проникна дори през здравата материя на панталоните му. Той не я усети. Чувствата му бяха концентрирани напред, търсейки раздвижване или миризма.

Ламберт замислено наблюдаваше здраво зарешетения отвор в помещението за оборудване. Тя се пресегна назад и натисна един ключ. Нещо издрънка и решетката изчезна, оставяйки зееща дупка в стената.

— Луда ли си? — погледна я невярващо Паркър.

— Само оттук може да излезе, ако напусне главната шахта — отвърна му тя. — Нека е отворена. Много е тъмно зад решетката. Бих искала да знам дали идва нещо.

Паркър помисли да спори, но реши, че е по-добре да използва енергията си за наблюдение на отвора, независимо дали е с или без решетка. И без това Ламберт имаше по-висок чин от него.

В очите му се стичаше пот, упорита като мравка, и Далас трябваше да спре, за да я изтрие. Солта го изгаряше и му пречеше да гледа. Отпред шахтата се спускаше рязко надолу. Очакваше го вече, но задоволството, че си го спомня от схемата, не беше голямо. Сега трябваше да внимава за скоростта и равновесието си, освен да наблюдава шахтата.

Като долази до склона, той насочи огнемета надолу и пусна още един огнен залп. Към него не се върнаха нито писъци, нито мирис на

изгоряло месо. Съществото все още беше далече напред. Той се чудеше дали то пълзи, може би гневно, може би изплашено, в търсене на изход. Или може би чака, обърнало се да посрещне упорития преследвач с невъобразима неземна защита.

В шахтата беше горещо и той все повече се уморяваше. Трябва да има друга възможност, мислеше той. Какво ще стане, ако съществото намери друг начин да напусне шахтата? В този случай ще излезе, че напрегнатото, агонизиращо пълзене е било за едното нищо. Имаше само един начин да разреши въпроса. Тръгна надолу по стръмното с главата напред, като държеше здраво огнемета насочен напред.

Ламберт първа забеляза раздвижването на стрелката на търсача. Изживя доста нервна минута, докато не съпостави набързо показанията с характеристиките на познат обект.

— Започнах да те засичам — осведоми тя отдалечения Далас.

— Хубаво. — Той се почувства по-добре, знаейки че другите следят къде точно се намира. — Не изключвай.

Шахтата направи нов завой. Не си спомняше да има чак толкова много извивки и остри завои, но беше сигурен, че е все още в главната шахта. Не беше минал покрай страничен тунел, който да е достатъчно широк, за да скрие нещо по-едро от Джонс. Въпреки показаната от пришълеца способност да се натъпква в малки пространства, Далас не мислеше, че той може да се свие достатъчно, за да влезе във второстепенен тунел с диаметър десетина-двайсет сантиметра.

Сегашният завой го изправяше пред изключително тежко препятствие. Голямата неогъваща се тръба на огнемета съвсем не правеше живота му по-лек. Като се задъхваше, той легна, за да реши как да действа.

— Рипли.

Тя трепна от резкия глас, но отговори бързо по интеркома:

— Тук съм. Чувам те ясно. Нещо лошо ли има? Звучиш... — Тя се овладя. Как другояче можеше да звучи Далас, ако не нервно?

— Аз съм добре — каза той. — Само съм уморен. Не съм във форма. От многото седмици хиперсън губиш мускулния си тонус, без значение какво правят хладилните камери за тебе. — Намести се в

друго положение, за да има по-добра видимост напред. — Не мисля, че шахтата отива много по-нататък. Тук става горещо. — Това трябваше да се очаква, каза си той. Акумулираният ефект от многобройните изстрели с огнемета бе надвишил възможностите за охлаждане на термостатите в шахтата.

— Продължавам. Бъди готова.

Един страничен наблюдател лесно би могъл да прочете облекчението по лицето на Далас, когато излезе най-накрая от тесния тунел. Той водеше в една от главните въздушни шахти на „Ностромо“ двоен тунел, разделен с тесен парапет. Той изпълзя от шахтата, застана на пътеката и се протегна с удоволствие.

Огледа се внимателно и видя, че няма нищо обезпокоително. Единственият шум, който чуваше, беше спокойното бучене на охладителните машини. Малко по-надолу имаше ремонтен възел и той тръгна нататък да огледа и него. Доколкото можеше да види, огромната камера беше празна.

Нищо не можеше да го изненада тук, докато стои в средата на помещението. Това беше удобно място за кратка, толкова необходима почивка. Той седна върху парапета, разглеждайки небрежно равния под на ремонтния възел, и каза по интеркома:

— Ламберт, какви показания получаваш? Аз съм в една от централните смесителни камери, в ремонтния възел в средата ѝ. Освен мене тук няма никой.

Навигаторката хвърли поглед върху търсача и внезапно изпадна в недоумение. Тя погледна тревожно към Паркър и тикна уреда пред лицето му.

— Можеш ли да разбереш нещо?

Паркър прегледа стрелката и показанието.

— Не мога. Това не е мое творение, а на Аш. Объркващо е, все пак.

— Ламберт? — това бе отново Далас.

— Тук съм. Не съм наясно. — Тя разклати търсача. Както и преди, показанията оставаха неразбираеми. — Изглежда тук има някакъв двоен сигнал.

— Това е невъзможно. Ти да не приемаш две отделни, различни показания за мен?

— Не, просто едно необяснимо показание.

— Навярно има смущения — предположи той. — Може би начинът на движение на въздуха тук обърква ужасно един набързо скалъпен уред, предназначен да следи плътността на въздуха. Ще отида напред. Сигурно ще се изчисти, като се изместя.

Той стана, без да забележи голямата ръка с нокти, издигаща се бавно от парапета под него. Опипващата лапа за малко не докосна левия му крак, когато той продължи напред. Тя се прибра под парапета така тихо, както се бе появила.

Далас измина половината път до другия край на камерата и спря.

— По-добре ли е, Ламберт? Преместих се. По-ясно ли ме засичаш сега?

— Ясно е, добре. — Гласът ѝ беше напрегнат. — Но все още приемам два сигнала и мисля, че са различни. Не съм сигурна кой какъв е.

Далас се извъртя и очите му заопипваха тунела, проверяваха тавана, пода, стените и големия отвор на шахтата, от която току-що бе излязъл. След това погледна обратно покрай парапета към ремонтния възел и погледът му се задържа върху мястото, където бе седял преди няколко секунди.

Той наклони дюзата на огнемета. Ако предният сигнал беше от него, когато се измести, тогава причината за втория трябваше да е... пръстът му застина върху спусъка на бълващото огън оръжие.

Една ръка се протегна изотдолу и отзад към глезена му.

Предният сигнал беше на пришълеца.

Рипли стоеше до отвора на шахтата, наблюдаваше го и мислеше за отворения въздушен шлюз наблизо. Изведнъж чу далечен кънтящ звук. Отначало тя помисли, че е в главата ѝ, където често изникваха странни звуци. Тогава той се повтори, по-силен и последван този път от ехо. Сякаш идваше от дълбочината на шахтата. Ръцете ѝ стиснаха огнемета.

Звукът изчезна. Въпреки страха си тя се доближи още малко до отвора, като държеше дулото на огнемета насочено към него.

До нея достигна познат звук. Един писък. Тя разпозна гласа.

Забравяйки всички предварителни планове, всички благоразумни начини на действие, тя пробяга останалия път до отвора.

— Далас... Далас!

Не последваха повече писъци след първия. Само глухо далечно думкане, което бързо заглъхна. Тя провери търсача. Той показваше един сигнал, червената лампичка също угасна бързо. Точно като писъка.

— О, мили Боже! — Тя се хвърли към интеркома и закрещя: — Паркър, Ламберт!

— Тук съм. Рипли — отговори Ламберт. — Какво става? Току-що изгубих сигнала.

Тя понечи да каже нещо, но думите замряха в гърлото ѝ. Внезапно се сети за новите си задължения, стегна гласа си, изправи се, въпреки че нямаше никой наоколо, за да я види.

— Току-що загубихме Далас...

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Четиримата оцелели членове от екипажа на „Ностромо“ се събраха в трапезарията. Тя вече не беше тясна и ограничаваща. Беше придобила просторност, която четиримата ненавиждаха, и пазеше спомени, които те се опитваха да забравят.

Паркър държеше два огнемета и хвърли единия върху празната маса.

Рипли го погледна тъжно.

— Къде го намери?

— Намерихме го да лежи там, на пода на смесителната камера, под парапета — каза мрачно инженерът. — Няма и следа от него. Няма кръв. Няма нищо.

— А пришълецът?

— Все същото, нищо. Само една дупка, пробита през централния охладителен комплекс. Направо през метала. Не предполагах, че е толкова силен.

— Никой от нас не е предполагал. Още по-малко Далас. Откакто донесохме онази твар на борда, ние все сме на две крачки зад нея. Това трябва да се промени. От сега нататък ще знаем, че пришълецът е готов на всичко, включително да стане невидим.

— Не е известно същество, което да е естествено невидимо — каза Аш.

Тя го погледна.

— Както не е известно и същество, което може да пробие трисантиметрова корабна обшивка. — Аш не отвърна нищо. — Време е да разберем срещу какво сме изправени.

В трапезарията настъпи тишина.

— Рипли, сега ти поемаш командването. — Паркър я погледна в очите. — Аз съм съгласен.

— Добре. — Тя го изгледа изпитателно в отговор, но думите и държанието му бяха лишени от сарказъм. Този път той беше изоставил своята вездесъща заядливост.

А сега какво, Рипли?, запита се тя. Три лица я наблюдаваха в очакване на инструкции. Бясно търсеше в ума си осенение, но намери само несигурност, страх и объркване — точно същите чувства, които несъмнено изпитваха и спътниците ѝ. Започна да разбира Далас малко по-добре, но сега това беше без значение.

— Тогава да сме наясно. Ако никой няма по-добра идея как да се справим с пришълеца, ще действаме по същия план, както досега.

— И да свършим по същия начин — поклати глава Ламберт. — Благодаря, не.

— Значи имаш по-добро хрумване, така ли?

— Да. Да напуснем кораба. Да вземем совалката и да се махнем оттук. Да си опитаме късмета да стигнем земна орбита, за да ни открият. Веднъж да стигнем до някое оживено трасе, все някой ще чуе нашето SOS.

Аш се обади тихо, с нежелание да изрази мисълта си. Ламберт обаче го бе принудила да я каже.

— Ти забравяш нещо: Далас и Брет може да са живи. Много е вероятно да са мъртви, но не е сигурно. Не можем да напуснем кораба, докато не се уверим по един или друг начин.

— Аш е прав — съгласи се Рипли. — Трябва да опитаме още веднъж. Ние знаем, че ползва въздушните шахти. Нека ги проверим ниво по ниво. Този път ще затваряме всяка преграда и отдушник зад нас, докато го притиснем до стената.

— Съгласен съм с това. — Паркър хвърли поглед към Ламберт. Тя не каза нищо, само сведе поглед.

— Как са оръжията ни? — попита го Рипли.

Инженерът провери бързо запасите и хранващите тръби на огнеметите.

— Тръбите и дюзите са още много чисти. По това, което мога да видя, работят добре. — Той посочи към уреда на Далас, който лежеше върху масата. — И този можем да го дозаредим. — После се навъси. — Доста го е използвал.

— Тогава най-добре е да го напълниш наново. Аш, ти отиваш с него.

Паркър погледна научния ръководител. Изражението му беше неразгадаемо.

— Ще се оправя. — Аш кимна. Инженерът размаха оръжието, обърна се и излезе.

Останалите продължиха да седят тъжно около масата и да чакат завръщането на Паркър. Не издържайки на тишината, Рипли се обърна с лице към научния ръководител.

— Други мнения? Свежи идеи, предложения, съвети? Твои или на Майка.

Той сви рамене, сякаш се извиняваше.

— Нищо ново. Още съпоставям информацията.

Тя се втренчи сурово в него.

— Не мога да го повярвам. Да не се опитваш да ми кажеш, че с цялата записана информация на този кораб не можем да излезем с нещо по-добро срещу това същество?

— Така изглежда, нали? Запомни, че нямаме работа с обикновен, предсказуем див звяр. Ти сама каза, че пришълецът е готов на всичко. Притежава известни умствени възможности, поне колкото куче, а навярно повече от шимпанзе. Също така показва способност да се учи. Напълно незапознат с „Ностромо“ той успя бързо да научи как да се движи из кораба, без да го засичаме. Той е бърз, силен и хитър. Досега не сме срещали хищник с такива способности. Не е за учудване, че усилията ни да се справим с него пропаднаха.

— Звучи така, сякаш си готов да се откажеш.

— Само повтарям очевидното.

— Това е съвременен, добре екипиран кораб, с възможности да пътува през хиперпространството и да изпълнява разнородни комплексни функции. Ти ми казваш, че всичките му средства са недостатъчни да се справим с едно-единствено голямо животно?

— Съжалявам, капитане. Аз ти дадох моята преценка за положението, така, както го виждам. И да ти се иска друго, не можеш да промениш фактите. Човек с пушка може да преследва тигър през деня с известни изгледи за успех. Изгаси му обаче светлината, постави го в джунглата през нощта, обгради го с неизвестност и всичките му примитивни страхове ще се върнат. В изгода за тигъра. Ние действаме в тъмнината на невежеството.

— Много поетично, но не и полезно.

— Съжалявам. — Той изглежда хич не се безпокоеше. — Какво искаш да направя?

— Опитай се да промениш някой от тези „факти“ в които си така сигурен. Върни се при Майка — заповяда му тя — и продължавай да ѝ задаваш въпроси, докато не намериш по-добър отговор.

— Хубаво. Ще опитам. Въпреки че не знам какво очакваш. Майка не укрива информация.

— Опитай с други въпроси. Ако си спомняш, аз постигнах известен успех, когато използвах електронния интегратор. Сигналят за помощ се оказа нещо друго.

— Помня. — Аш я погледна с уважение. — Може и да си права — рече той и излезе от трапезарията.

Ламберт междувременно бе седнала. Рипли се премести и седна до нея.

— Дръж се. Знаеш, че Далас би направил същото за нас. По никакъв начин не би напуснал кораба, без да се е уверил дали сме живи или не.

Ламберт не изглеждаше успокоена.

— От всичко това разбирам, че ти искаш да останем и да бъдем изловени като мишки.

— Обещавам ти, че ако нещата не се развият добре, ще ви изведем оттук. Ще бъда първата, която ще влезе в совалката.

Изведнъж я осени една мисъл. Чудата и съвсем не на място, но все пак странно, по някакъв необясним начин свързана с всичките ѝ настоящи грижи. Погледна към Ламберт. Спътничката ѝ трябваше да отговори честно или нямаше смисъл от самия въпрос. Реши, че Ламберт може да увърта, когато става дума за други неща, но специално по този въпрос може да вярва на отговора ѝ.

Разбира се, какъвто и да беше отговорът ѝ, той не би означавал нищо. Това беше само една опърничава идея, която щеше да се разраства и да доминира над другите ѝ мисли, докато не я изкаже. Без особено значение.

— Ламберт, спала ли си някога с Аш?

— Не. — Нейният отговор беше светкавичен, не оставящ място за колебание или задни мисли. — А ти?

— Не.

Двете постояха смълчани няколко минути, преди Ламберт да проговори отново:

— Никога не съм имала впечатлението — каза тя небрежно, — че това го е интересовало особено.

Навигаторката реши, че с това е приключила въпроса. Но той не беше съвсем приключен за Рипли. Тя не можеше да каже защо продължаваше още да се заплита в тази мисъл. Въпросът обаче се натрапваше влудяващо в съзнанието ѝ, като я измъчваше, без тя да може да разбере защо.

Паркър провери нивото на първия метанов резервоар и се увери, че бутилката под високо налягане е пълна с газ. Провери и втората, която се намираше наблизо. После вдигна, двата тежки контейнера и се отправи обратно нагоре по стълбата.

На палуба Б беше също така пусто, както и долу. Колкото по-бързо се присъедини към останалите, толкова по-добре. Наистина сега му се прииска да беше взел Аш със себе си. Трябва да е бил луд да тича сам за бутилките. Всички хванати от пришълеца са били сами. Опитва се да тича по-бързо, въпреки че бутилките му тежаха.

Зави по коридора, спря и почти изпусна едната бутилка. Пред него се намираше главният въздушен шлюз. От другата страна на шлюза, но не много далече, нещо помръдна. Или там нямаше нищо? Той премигна и реши, че му се е сторило, като се опита да проясни ума и очите си.

Тъкмо понечи да тръгне пак напред, когато сянката отново помръдна. Тя създаваше неопределено внушение за нещо високо и тежко. Като се огледа, той забеляза един от пръснатите навсякъде стенни апарати на интеркома. Рипли и Ламберт трябваше да са все още в командната зала. Натисна бутона под микрофона.

От високоговорителя на пулта на Рипли се разнесе нещо неразбираемо. Отначало тя помисли, че са някакви смущения, после реши, че различава думи.

— Тук Рипли.

— По-тихо! — прошепна бързо инженерът в микрофона. Пред него движението в коридора внезапно се бе прекратило. Ако съществото го е чуло...

— Не те чувам добре. — Рипли размени недоумяваш поглед с Ламберт, която изглеждаше объркана. Но когато заговори отново в микрофона, бе снижила гласа си, както я бяха помолили. — Повтори... Защо е нужно по-тихо?

— Пришълецът — прошепна Паркър, който не смееше да повиши глас. — Сега е до шлюза на десния борд. Да, точно в този момент! Отвори бавно вратата. Когато ти кажа, затвори я бързо и отвори външния люк.

— Сигурен ли си...?

Той я прекъсна бързо.

— Да, хванахме го! Само направи каквото ти казах. — Той се опита да се успокои. — Сега отваряй. Бавно.

Рипли се поколеба, готова да каже нещо, но тогава видя Ламберт да ѝ кима енергично. Ако Паркър греши, те не губят нищо, освен малко количество въздух. Ако пък, от друга страна, той знае какво прави... Тя задейства един ключ.

Долу Паркър се опитваше да се слее със стената на коридора; когато се чу леко бучене. Вратата на вътрешния люк се плъзна встрани. Съществото излезе от сянката и тръгна натам. В шлюза мигаха няколко лампи. Едната от тях беше особено ярка, в изумрудено зелен цвят. Пришълецът я погледна с интерес, приближи се и застана на прага на шлюза.

Хайде, дяволите да те вземат, неистово повтаряше наум инженерът. Виж красивата зелена лампичка. Точно така. Не искаш ли да си имаш такава лампичка? Разбира се, че искаш. Само няколко крачки навътре и ще е твоя завинаги. Само няколко крачки, за Бога, само няколко крачки.

Очарован от постоянно мигащия индикатор, пришълецът прекрачи прага на шлюза. Влезе целия вътре. Не много навътре, но кой знае кога изведнъж ще му омръзне или ще заподозре нещо?

— Сега — изсъска той в микрофона, — сега!

Рипли се подготви да натисне аварийния ключ. Ръката ѝ почти бе стигнала бутона, когато аварийната сирена на „Ностромо“ зави за внимание. Тя и Ламберт замръзнаха. Спогледаха се, виждайки само

собствената си уплаха, отразена в лицето на другата. Рипли натисна бутона.

Пришълецът също чу сирената. Мускулите му се свиха и той отскочи назад, излитайки от шлюза с един невероятен скок. Вратата на люка беше само на косъм по-бърза. Един от израстъците му остана прикован между стената и затръшналата се врата.

От смазания член бликна течност. Пришълецът издаде звук, подобен на стон или мучене под вода. Отскубна се, като остави захванатия крайник притиснат между метала. След това се обърна и побягна по коридора, заслепен от болка, надали виждайки парализирания инженер, когото повдигна и захвърли настрана, преди да изчезне зад близкия завой. Над превития Паркър светна зелена светлина и думите ВЪТРЕШЕН ЛЮК ЗАТВОРЕН се изписаха на един екран.

Металната врата на шлюза продължаваше да кипи и да се топи, когато външният люк се отвори. От външната страна на кораба се появи замръзнало облаче, когато въздухът от шлюза изригна в космоса.

— Паркър? — разтревожено извика Рипли в микрофона, натисна един ключ и настрои един плъзгач. — Паркър? Какво става там долу? — Вниманието ѝ беше привлечено от една зелена лампичка, която непрестанно мигаше на пулта ѝ.

— Какво става? — Ламберт се наведе напред в креслото си. — Сработи ли?

— Не съм сигурна. Вътрешният люк е затворен, а външният отворен.

— Би трябвало да е изхвърлено. Но какво прави Паркър?

— Не знам. Не отговаря. Ако всичко е свършило, щеше да крещи така, че да гръмнат високоговорителите. — Тя взе решение. — Ще сляза да видя. Поеми управлението. — Измъкна се от креслото си и препусна към коридор Б.

На няколко пъти за малко не падна. Блъсна се веднъж в една преграда и едва не си разби главата. Запази някак си равновесие и продължи напред. Пришълецът изчезна от мислите ѝ. Там беше Паркър, друго човешко същество. Вече твърде рядко срещано нещо на борда на „Ностромо“.

Спусна се по стълбата в коридор Б и се насочи към въздушния шлюз. Беше пуст, като се изключи едно отпуснато тяло, проснато на

палубата: Паркър.

Рипли се наведе над него. Той беше зашеметен, но все още в съзнание.

— Какво стана? Изглеждаш ужасно. Успя ли...?

Инженерът се опита да каже нещо, но трябваше да се примири само с немошен жест към въздушния шлюз. Тя погледна мълчаливо в тази посока и видя бълбукащата дупка във вратата на шлюза. Външният люк все още беше отворен след предполагаемото издухване на пришълеца в нищото. Рипли тръгна да се изправя.

Киселината прояде напълно вратата.

Чу се пукот от излизащ въздух и ги обгърна малък ураган. Въздухът съскаше, изсмукван от вакуума. На няколко места по стените на коридора се появи светещ червен надпис: КРИТИЧНО РАЗХЕРМЕТИЗИРАНЕ.

Сирената отново зави, този път по-истерично, и то с основание. Аварийните врати из целия кораб се затвориха, като се започне от пробитата секция. Паркър и Рипли трябваше да останат в безопасност в една секция на коридора... ако херметичната врата, изолираща ги от въздушния шлюз, не бе притиснала една от метановите бутилки.

Вятърът продължи да блъска Рипли, докато тя търсеше нещо, каквото и да е, с което да се бори. Наоколо лежеше само другата бутилка. Тя я вдигна и заудря с нея по заклещената бутилка. Ако някоя от тях се спускаше, една лека искра от удрянето на метал в метал можеше да ги взриви и двете. Ако не я избиеше обаче бързо, разхерметизацията щеше и така да ги убие.

От недостига на въздух вече й прилошаваше. От носа и ушите й потече кръв. Налягането спадаше, раните на Паркър отново закървиха.

Тя стовари за последен път бутилката върху заклещената, която се освободи леко, сякаш изобщо не е била захваната. Вратата се захлопна докрай и свиренето от излизащия въздух изчезна. Въздушната вихрушка около тях продължи още няколко минути.

Върху пулта на Ламберт в командната зала започнаха да се появяват зловещи съобщения: ПРОБИВ НА КОРПУСА АВАРИЙНИТЕ ПРЕГРАДИ ЗАТВОРЕНИ. Тя включи интеркома.

— Аш, вземи кислород. Чакай ме при главния шлюз до последната затворена врата.

— Разбрано. Ще съм там.

Рипли стана, олюлявайки се, като се бореше за всяка глътка кислород в почти лишеното от въздух помещение. Тръгна към аварийния механизъм, стоящ отвътре на всяка преградна врата. Той можеше да я отвори към следващата изолирана секция и пресния въздух.

В последния момент, преди да натисне червения бутон, установи, че се блъска не във вратата, която води към коридор Б, а в тази към празното преддверие на външния шлюз. Обърна се, опита се да се ориентира и по-скоро падна, отколкото стигна до отсрещната врата. Откриването на панела върху нея ѝ отне ценни мигове. Мислите затанцуваха в главата ѝ като капки олио във вода. Въздухът около нея се замъгли и изпълни с ухание на рози и люляк.

Натисна бутона. Вратата не се помръдна. Тогава забеляза, че натиска грешен бутон. Облягайки се на вратата за опора, за да се задържи на подгъващите ѝ се крака, тя с усилие направи още един опит. Наоколо нямаше много въздух, останал за дишане.

В прозорчето на вратата се появи лице. Беше изкривено, подпухнало и все пак някак си познато. Сякаш знаеше това лице от много отдавна. Една жена на име Ламберт живееше зад това лице. Сега Рипли беше страшно уморена и започна да се смъква бавно покрай вратата.

Обхванаха я далечни, яростни мисли, когато и последната ѝ опора изчезна. Вратата се плъзна към тавана и главата ѝ се удари в пода. През лицето ѝ премина струя чист въздух, неизразимо сладък и ободряващ. Мъглата започна да се разсейва пред очите ѝ, но не и от изгладнелия ѝ мозък.

Когато Аш и Ламберт се присъединиха към двамата почти издъхващи, чуха сигнала, че налягането е възстановено напълно. Научният ръководител побърза да помогне на Паркър, който отново бе припаднал поради недостиг на кислород и едва сега започваше да се съвзема.

Очите на Рипли се бяха отворили и шареха наоколо, но останалата част от тялото ѝ не реагираше. Ръцете и краката ѝ бяха проснати несръчно между тялото ѝ и на пода, като крайниците на тънка, неумело направена кукла. Дишаше тежко и на пресекулки.

Ламберт остави една кислородна бутилка на пода до спътничката си. Постави прозрачната маска върху устата и носа на Рипли и отвори вентила. Рипли вдиша. Прекрасен парфюм изпълни дробовите ѝ. От удоволствие очите ѝ се затвориха. Тя остана така, неподвижна, всмуквайки дълги, дълбоки глътки чист кислород. Единственото сътресение на организма ѝ беше от наслада.

Накрая отстрани маската, полежа още малко, като дишаше вече нормално. Забеляза, че херметизацията бе възстановена. С възвръщането на нормалната атмосфера преградните врати се бяха прибрали автоматично.

Разбираше, че за да възвърне нормалната атмосфера, корабът е бил принуден да използва запасните контейнери. Ще трябва да се справят с този нов проблем, когато бъдат принудени, размишляваше тя.

— Добре ли си? — задаваше Аш въпроси на Паркър. — Какво се случи тук в крайна сметка?

Паркър избърса засъхналата кръв от горната си устна и се опита да разкъса паяжината в ума си.

— Жив съм — рече той, без да обръща засега внимание на последния въпрос на научния ръководител.

— Какво стана с пришълеца? — попита отново Аш.

Паркър поклати глава и се сви от внезапна болка.

— Не успяхме да го хванем. Аварийната сирена заработи и той изскочи обратно в коридора. Затварящата се врата прищипа една от ръцете му или както предпочиташ да ги наричаш. Той се отскубна като гущер, който си откъсва опашката.

— Че защо не — изкоментира Аш, — при неговия вроден талант за регенерация.

Инженерът продължи, без да скрива разочарованието си.

— Бяхме пипнали копелето. *Пипнали* го бяхме. — Замлъкна, после добави: — Когато откъсна крайника си, изпръска всичко наоколо. Крайникът, имам предвид. Предполагам, че самото му тяло е зараснало бързо, за наше щастие. Киселината прояде люка до външната му страна. Това причини разхерметизацията. — Той посочи

немощно към вратата, която изолираше херметически преддверието на шлюза от останалата част на кораба. Навярно можете да видите оттук дупката в люка.

— Сега това няма значение — отвърна Аш и като вдигна очи, полюбопитства: — Кой включи сирената?

Рипли го гледаше втренчено.

— Ти ще ми кажеш.

— Какво значи това?

Тя изтри кръвта от носа си и подсмръкна.

— Предполагам, че тревогата се е включила от само себе си. Това е логично обяснение, нали? Просто лека временна повреда, по случайно съвпадение на обстоятелствата?

Научният ръководител се изправи и я стрелна изпод спуснатите си клепачи. Преди да заговори, тя се бе уверила, че метановата бутилка ѝ е под ръка. Обаче Аш не тръгна към нея. Както и преди, тя не можеше да го разбере.

Ако беше виновен, трябваше да я нападне, докато е слаба, а Паркър все още зле. Ако беше невинен, трябваше да се ядоса и да направи същото. Той не предприе нищо, а тя не беше подготвена за това.

Поне първите думи от отговора му бяха предсказуеми. Той наистина отвърна по-ядосано от обикновено.

— Ако имаш да кажеш нещо, кажи го. Прилошава ми от тези постоянни, плахи намеци. Както и да бъда обвиняван.

— Никой не те обвинява.

— И още как. — Той изпадна във враждебно мълчание.

Рипли също не проговори дълго време, после посочи към Паркър.

— Заведи го в амбулаторията и го превържи. Поне сме сигурни, че автодокторът може да се справи с това.

Аш подхвана инженера, постави дясната му ръка през раменете си и го понесе по коридора. Мина покрай Рипли, без да я погледне.

Когато той и товарът му изчезнаха зад първия завой, Рипли протегна нагоре едната си ръка, за да се изправи. Ламберт я пое и се наклони назад, наблюдавайки загрижено как Рипли се олюлява малко несигурно на краката си. Рипли се усмихна и пусна подкрепящата я ръка.

— Ще се оправя. — Тя бързо поизчисти петната по панталоните си. — Колко кислород ни струва тази малка сценка? Нужни са ми точни данни. — Ламберт не отговори, но продължи да се взира замислено в нея. — Нещо лошо ли има? Защо ме гледаш така? Секретни ли са вече изчисленията за кислорода?

— Не се заяждай — отвърна Ламберт без злоба. Тонът ѝ беше изпълнен с недоверие. — Ти го обвиняваше. Ти всъщност го обвини, че е пуснал сирената, за да спаси пришествяца. — Тя поклати бавно глава. — Защо?

— Защото мисля, че лъже. И ако успея да проникна в записите на лентата, ще го докажа.

— Какво ще докажеш? Дори ако можеш някак си да докажеш, че той е виновен за пускането на сирената, не можеш да докажеш, че не е било случайно.

— Много удобно време за такива случайности, не ти ли се струва? — Рипли замълча за момент, след което попита тихо — Ти още си мислиш, че греша, нали?

— Не знам. — Ламберт беше изморена и изглежда не ѝ спореше. — Вече не разбирам нищо. Да, предполагам, че трябва да го призная: мисля, че грешиш. Или грешиш, или си луда? Защо Аш или който и да било ще иска да предпази пришествяца? Той ще го убие, както направи с Далас и Брет. Ако наистина са мъртви.

— Благодаря. Винаги съм искала да знам на кого мога да разчитам. — Рипли извърна поглед от навигаторката и закрачи решително надолу по коридора към стълбата.

Ламберт я проследи как си отива, повдигна рамене и започна да събира бутилките. Тя се отнасяше към метана със същата грижа, както и към кислорода. Бяха еднакво необходими за оцеляването им...

— Аш, тук ли си? Паркър? — Когато не получи отговор, Рипли предпазливо влезе в помещението на централния компютър. За неопределено време тя разполагаше напълно с мозъка на „Ностромо“.

Като седна пред главната конзола, тя включи клавиатурата и натисна опознавателната пластина. Информационните екрани оживяха.

Дотук беше лесно. Сега трябваше да действа. За момент се замисли, после въведе един петцифрен код, за който предполагаше, че

ще ѝ даде желания резултат. Екраните останаха пусети, чакащи правилно зададен въпрос. Опитва с втора, рядко употребявана комбинация. Отново същия неуспех.

Изруга от безсилие. Ако се налагаше да опитва случайни комбинации, щеше да работи тук до второ пришествие. А при скоростта, с която пришествието намаляваше екипажа, то не беше далеч в бъдещето.

Опитва с трета комбинация и се учуди, когато екранът се изчисти незабавно, готов да приема и извежда информация. Но не изведе искане за входни данни. Това означаваше, че е успяла наполовина. Какво да направи?

Погледна към втората клавиатура. Всеки член на екипажа имаше достъп до нея, но не и до поверителната информация. Ако си спомнеше комбинацията на блокировката, можеше да използва втората клавиатура, за да въведе въпросите си към Мозъка.

Бързо смени мястото си, въведе отблокиращ код, за който се надяваше, че е верен, и зададе първия си въпрос. Първият ѝ проблем беше дали отблокирането ще се приеме без въпроси. Приемливостта на работата ѝ трябваше да се потвърди с появата на нейния въпрос върху екрана.

В продължение на секунда по екрана пробягваха цветни линии, после той се изчисти.

КОЙ ВКЛЮЧИ АЛАРМЕНАТА СИСТЕМА НА
ВЪЗДУШЕН ШЛЮЗ 2?

Отдолу светна отговор:

АШ.

Тя седна да асимилира това. Отговорът беше този, който бе очаквала, но като го видя хладнокръвно изписан да го прочете всеки, почувства истинската му тежест. Значи е бил Аш. Сега идваше

решаващият въпрос: Аш през цялото време ли е действал така? Въведе следното запитване:

ПРЕДПАЗВА ЛИ АШ ПРИШЪЛЕЦА?

Днес Майка изглежда беше склонна да дава лаконични отговори.

ДА.

Рипли също можеше да бъде кратка. Пръстите ѝ пробягваха по клавишите.

ЗАЩО?

От напрежение се наведе силно напред. Ако компютърът реши да не отговори, тя не знаеше други кодове, с които да измъкне допълнителна информация от него. Освен това възможно беше компютърът да няма обяснение за странните действия на научния ръководител.

Все пак той отговори:

СПЕЦИАЛНА ЗАПОВЕД 937 ЗА ПОЛЗВАНЕ НА
СЕКРЕТНА ИНФОРМАЦИЯ САМО ОТ НАУЧНИЯ
ПЕРСОНАЛ.

Добре, дотук се справи. Можеше да опита да преодолее тези ограничения. Тъкмо започваше, когато една ръка се стовари до нейната, потъвайки до лакътя в терминала на компютъра.

Като се завъртя в креслото със замряло сърце, тя видя не съществото, а едно тяло и лице, които вече ѝ бяха също толкова чужди.

Аш се усмихна леко. Нямаше никакво чувство за хумор в извитите му нагоре устни.

— Командването май те затруднява. А и при такива обстоятелства правилното ръководство е трудна работа. Предполагам, че човек не може да те обвинява.

Рипли стана бавно от стола, като предпазливо го остави между тях. Думите на Аш можеха да бъдат примирителни, дори съчувствени. Но движенията му не бяха.

— Проблемът не е в командването, Аш, а в лоялността. — Тя пазеше гърба си към стената и се придвижваше бавно към вратата. Все още ухилен, той се обърна с лице към нея.

— Лоялност? Не мисля, че ми липсва. — Сега той е самото очарование, помисли Рипли. — Смятам, че всички даваме най-доброто от себе си. Ламберт е настроена леко песимистично, но винаги сме знаели, че е твърде емоционална. Много я бива да определи курса на кораба, но не и своя собствен.

Рипли продължаваше да го заобикаля, като се насилваше да му се усмихва в отговор.

— Не се безпокоя за Ламберт точно сега. Тревожа се за теб. — Тя започна да се обръща към отворената врата, чувствайки как стомашните ѝ мускули се свиват от неприязън.

— Тази параноя пак излезе на бял свят — каза тъжно той. — Ти просто трябва да си починеш. — Той пристъпи към нея и протегна услужливо ръка.

Тя хукна, като се провря точно под свиващите се пръсти на Аш. След миг се озова в коридора и спринтира към командната зала. Беше ѝ невъзможно да вика за помощ, не ѝ стигаше дъхът.

В командната зала нямаше никой. Някак си му се бе изплъзнала отново и както тичаше, задърпа аварийните превключватели. Преградните врати се спускаха бързо зад нея, но всяка една от тях със секунда закъснение, за да го изолира.

Накрая той я хвана в трапезарията. Ламберт и Паркър пристигнаха миг по-късно. Сигналите от затварящите се врати ги бяха предупредили, че в района на командната зала става нещо нередно и те се бяха отправили натам, когато срещнаха преследвача и преследваната.

Въпреки че сигналът не беше от вида, който очакваха, те реагираха добре. Ламберт влезе първа и скочи върху гърба на Аш. Раздразнен, той пусна Рипли, грабна навигаторката и я хвърли в другия край на помещението, след което се върна към това, което бе вършил преди малко, когато се опитваше да удуши Рипли.

Реакцията на Паркър не беше тъй светкавична, но затова пък по-добре обмислена. Аш също би одобрил действията на инженера. Паркър вдигна един от преносимите търсачи и застана зад Аш, който упорито продължаваше да души Рипли. Инженерът замахна с търсача с все сила.

Ударът беше тъп. Търсачът продължи да се движи по дъгата си, докато главата на Аш отскочи в друга посока.

Нямаше кръв. От дупката на врата в тялото на научния ръководител се показаха само разноцветни проводници и електронни схеми.

Аш пусна Рипли. Тя се строполи на пода, като се давеше и държеше гърлото си. Ръцете на Аш изпълняваха ужасна пантомима над раменете му, опипвайки мястото на липсващата глава. Тогава той или по-точно то се препъна и политна назад, възстанови равновесието си и започна да търси откъснатата глава по пода...

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Робот... проклет робот! — прошепна Паркър. Търсачът висеше в ръката му без капка кръв по него.

Очевидно аудиосензори имаше не само в главата, но и в мощното тяло, защото то реагира светкавично на гласа на Паркър и започна да се придвижва към него. Като вдигна търсача, инженерът го стовари върху рамото на Аш, после отново и отново... безрезултатно. Ръцете му пипнешком хванаха Паркър в прегръдка, която съвсем не беше нежна. Плътна се нагоре, склучиха се около врата му и се стегнаха с нечовешка сила.

Рипли се бе съвзела и се озърташе припряно, докато не съгледа една от старите шокови тръби, с които смятаха да прогонят пришълец. Като забеляза, че все още е заредена докрай, тя я грабна.

Ламберт теглеше краката на Аш, като се мъчеше да събори развилнялата се машина. От врата стърчаха голи проводници и контакти. Рипли се разрови сред тях. Очите на Паркър се бяха изцъклили, а от стиснатото му гърло излизаше немощно хриптене.

Като откри един възел на множество електрически схеми, Рипли мушна вътре пръта и натисна спусъка. Вкопчването на Аш в инженера като че ли отслабна леко. Тя измъкна тръбата, промени леко посоката ѝ и я ръгна отново вътре.

От обезглавеното тяло, изскочиха сини искри. Тя я пъкна отново и я размърда, като държеше спусъка натиснат. Последва ярко избухване и се разнесе миризма на изгоряла изолация.

Аш се свлече на земята. Гръдният му кош се повдигаше и спускаше, сякаш се бореше да поеме въздух. Паркър се претърколи, изкашля се няколко пъти и се изхрачи върху пода.

Премига, огледа се наоколо и видя неподвижния скелет на машината.

— Проклет да си. Проклетата машина на Компанията! — Изправи се на крака и ритна металното тяло. То не реагира, а остана да лежи проснато и безвредно на пода.

Ламберт премести недоумяващ поглед от Паркър към Рипли.

— Някой ще ми обясни ли какво става тук, по дяволите?

— Има само един начин да се разбере. — Рипли внимателно сложи настрана шоковата тръба, но така че да е наблизко в случай на спешна нужда, и се приближи до тялото.

— Какво е това? — попита Ламберт.

Рипли погледна към Паркър, който масажираше врата си.

— Свържи главата му обратно. Мисля, че съм изгорила двигателната система в тялото му, но главата и паметта трябва да работят, ако се включат. Той предпазваше пришълеца от самото начало. Аз се опитвах да ви го кажа. — Тя посочи към тялото. Трудно беше да започнеш да мислиш за бившия член на екипажа Аш като за част от инвентара. — Той го пусна на борда, спомняте ли си, нарушавайки правилника. — Лицето ѝ се изкриви при този спомен. — Използва живота на Кейн като извинение, но никога не го е било грижа за Кейн. Остави това нещо да расте вътре в него и през цялото време знаеше какво става. И пак той натисна аварийната сирена на въздушния шлюз, за да го предупреди.

— Но защо? — Ламберт се опитваше упорито, но все още не можеше да прогледне в ситуацията.

— Това е само мое предположение, но единствената причина, поради която са могли да поставят робот за член на екипажа, без да ни уведомят, е, че някой е искал развитието на нещата да му бъде докладвано от робски подчиняващ се наблюдател. — Тя погледна към Ламберт. — Кой назначава персонал на корабите, като прави промени в последния момент и замества научни ръководители, и кой може да промъкне робот на борда? По каквато и да е причина.

Ламберт вече не изглеждаше объркана.

— Компанията.

— Точно така — усмихна се горчиво Рипли. — Телеуправляемите сонди на Компанията трябва да са засекли сигнала от напуснатия кораб. „Ностромо“ е бил следващия по график кораб на Компанията, който ще пътува през този квадрант от пространството. Те поставят Аш на борда, за да следи нещата за тях и да са сигурни, че спазваме това, което Майка нарича Специална заповед 937. Ако от проследяването на източника на предаването не излезе нищо, Аш може да им докладва за това, без ние дори да знаем какво става. Ако излезе

нещо, тогава Компанията научава това, което я интересува, преди да изпрати скъпо струваща експедиция от изследователи. Просто подсигуряване на максимална печалба и минимална загуба. Печалбата за тях, загубата за нас.

— Страхотно — подсмръкна Паркър. — Нали вече си разбрала всичко. Сега ми кажи защо трябва да сглобим отново този кучи син. — Той плюна върху тялото на Аш.

Рипли междувременно бе закрепил главата на Аш върху един плот и свърза неподвижния череп с електрически кабел до един контакт на стената близо до автоготвача.

— Длъжни сме да разберем дали не премълчават още нещо. Съгласни ли сте?

Паркър кимна неохотно.

— Съгласен съм — рече той и се приближи. — Почакай, остави на мен.

Инженерът размърда проводниците и връзките, разположени под изкуствената коса в задната част на главата на Аш. Когато клепачите на научния ръководител се раздвижиха, Паркър изсумтя доволно и отстъпи назад.

Рипли се наведе над него.

— Аш, чуваш ли ме? — Никакъв отговор. Тя погледна назад към Паркър.

— Добре е свързан. Електрическата мощност се саморегулира. Трябва да може да отговори, освен ако не са прекъснати някои важни вериги, когато главата му се удари в пода. При тези свръхмодерни модели клетките на паметта и компонентите в модулите за зрение и говор са свързани доста здраво. Струва ми се, че може да говори.

Тя опита отново.

— Чуваш ли ме, Аш?

В трапезарията отново прозвуча познатият глас.

— Да, чувам те.

Трудно ѝ беше да се обръща към тази отделена от тялото глава, макар и да съзнаваше, че това е само част от една машина, както шоквата тръба или търсача. Прекарала бе толкова много часове на работа с Аш.

— Каква... каква е тази заповед 937?

— Това е в разрез с правилника и моята вътрешна програма. Знаеш, че не мога да ти кажа.

Тя отстъпи назад.

— Тогава няма смисъл да говорим. Паркър, изключи го.

Инженерът посегна към проводниците и Аш реагира достатъчно бързо, за да докаже, че познавателните му вериги са наистина непокътнати.

— Всъщност ми бяха наредили следното. — Ръката на Паркър увисна застрашително до контакта. — Заповядаха ми да отклоня „Ностромо“ или да се уверя, че екипажът се е отклонил от предначертания курс, така че да може да улови сигнала, да програмирам Майка да ви извади от хиперсъня и да препрограмирам паметта ѝ, за да ви поднесе историята за сигнала за помощ. Специалистите на Компанията вече знаеха, че това предаване е предупредително, а не сигнал за помощ.

Ръцете на Паркър се свиха в юмруци.

— При източника на сигнала — продължи Аш, — трябваше да изследваме живата форма, почти със сигурност враждебна според това, което експертите на Компанията извлякоха от предаването, и да я докараме за изследване и оценка от Компанията за потенциални търговски приложения. Всичко това съвсем тайно, разбира се.

— Разбира се — съгласи се Рипли, имитирайки безизразния глас на машината. — Това обяснява много добре защо сме били предпочетени, вместо да се изпрати първо скъпо струваща изследователска експедиция. — Сякаш изпитваше удоволствие, че е разнишила причините, преди Аш да ги обясни. — Внасянето на всякаква опасна чужда форма на живот в обитаем свят, и то не само на Земята, е абсолютно забранено. Правейки това да изглежда така, сякаш съвсем случайно ние, простите служители на влекача, сме попаднали на него, Компанията получава възможност да го докара на Земята „непреднамерено“. Докато самите ние можем да бъдем хвърлени в затвора, някой ще трябва да се погрижи за съществото. Естествено, специалистите на Компанията благородно ще услужат на митническите служители тази опасна твар да им се махне от ръцете, с няколко предплатени малки подкупа където трябва, просто за да се улесни прехвърлянето. И ако имаме късмет. Компанията ще поръчителства и ще се погрижи за нас, веднага щом властите решат, че

наистина сме били толкова тъпи, колкото изглеждаме. Каквито и сме си в действителност.

— Защо? — попита Ламберт. — Защо не ни предупреди? Защо не ни каза в какво сме се забъркали?

— Защото нямаше да се съгласите — обясни Аш с желязна логика. — Целта на Компанията изискваше вашето несъзнателно сътрудничество. Като каза, че честното ви незнание би заблудило и митницата, Рипли бе много права.

— Ти и проклетата Компания — изръмжа Паркър. — А нашият живот, човече?

— Аз не съм човек — поправи го Аш, без да се ядосва. — Колкото до вашия живот, страхувам се, че той не е от съществено значение за Компанията. Тях ги интересуваше повече живота на пришълеца. Надявах се, че може би ще оживеете, за да си вземете заплатите, обаче, трябва да призная, това беше от второстепенно значение. От страна на Компанията няма нищо лично срещу никого от вас. Просто такъв ви е късметът.

— Колко успокояващо — подигра се Рипли. Замисли се за малко, след което каза: — Ти вече ни разказа за нашата задача и за това, че сме изпратени на онази планетка, за да „изследваме една чужда и почти сигурно враждебна форма на живот“ и че експертите на Компанията са знаели през цялото време, че сигналят е предупредителен, а не за помощ.

— Да — отговори Аш. — Според това, което установиха транслаторите, вече бе твърде късно, за да може един сигнал за помощ да помогне на тези, които са го изпратили. Самият сигнал даваше ужасяващо конкретно и много подробно предупреждение. Изоставеният космически кораб, който намерихме, е кацнал на тази планета навярно за да извърши нормални проучвания. Подобно на Кейн екипажът му е срещнал един или повече от семенниците с чужди спори. Предаването не съобщава дали изследователите са имали време да разберат от тази планета ли произхождат спорите или са дошли от другаде. Преди всички те да бъдат победени, съумели да пуснат предупреждението, за да предпазят от същите страдания обитателите на други кораби, които могат да решат да се приземят на този свят. Откъдето и да са дошли, те са били благороден народ. Дано човечеството да ги срещне отново при по-добри обстоятелства.

— Те са много по-достойни хора от някои, които познавам — отсече Рипли. — А пришълецът на борда: как да го убием?

— Изследователите, които са се приземили с напуснатия кораб, са били по-едри и вероятно по-интелигентни от хората. Не мисля, че ще успеете да го убиете. Но може би аз ще мога. Тъй като строежът ми не е органичен, пришълецът няма да ме смята за потенциална опасност. Нито пък за източник на храна. Аз съм значително по-силен, от който и да е от вас. Може и да се справя с него. В момента обаче не съм в най-добрата си форма. Ако замените само...

— Хитро измислено, Аш — прекъсна го Рипли, поклащайки глава, — но няма да го бъде.

— Вие сте идиоти! Не разбирате с какво си имате работа. Пришълецът има съвършено устроен организъм. Тялото му е изградено чудесно, а разумът му е хитър и жесток по природа. С вашите ограничени възможности нямате никакви шансове срещу него.

— Господи. — Ламберт се втренчи тъпо в главата. — Ти май се възхищаваш от проклетото същество.

— Как да не се възхищава човек на тази проста симетрия, която ни представя то? Паразит, съжителстващ с всякакви други видове, способен да живее за сметка на всеки дишащ организъм, независимо от състава на въздуха. Способен да прекара в летаргия неопределено време и при най-неприемливи условия. С единствената цел възпроизводството — задача, която преследва с изключително умение. В човешкия опит няма нищо подобно, с което да го сравните. Паразитите, с които човекът е свикнал да се бори, са комарите, дребните членестоноги и други подобни. В сравнение с тях по свирепост и продуктивност това същество стои толкова високо, колкото човекът спрямо червея по интелигентност. Вие дори не можете да си представите как да се борите с него.

— Достатъчно съм ти слушал глупостите. — Пръстите на Паркър се спуснаха към контакта. Рипли го спря с ръка и се вторачи в главата.

— Ти би трябвало да си част от екипажа ни, Аш. Ти си нашият научен ръководител, както и инструмент на Компанията.

— Вие хората ме дарихте с разум. А с него неизбежно идва и изборът. Аз съм предан само на търсенето на истината. Научната истина изисква красота, хармония и, над всичко, простота. Има едно

просто и елегантно решение на проблема ви с пришълеца. Само един от вас ще оцелее.

— Предполагам, че това ни поставя, нас, бедните хора, на мястото ни, така ли? Кажи ми нещо, Аш. Компанията очаква „Ностромо“ да пристигне на Земята само с тебе и пришълеца, нали?

— Не. Те искрено се надяваха, че ще оживеете и ще задържите пришълеца. Служителите на Компанията просто нямат представа колко опасен и способен е той.

— Какво мислиш, че ще се случи, когато корабът се приземи, ако приемем, че всички ние сме умрели и пришълецът, вместо да е под контрол, разполага с целия кораб?

— Не мога да кажа. Съществува определена възможност пришълецът да успее да зарази санитарните инспектори и всички други, с които влезе в контакт, преди те да схванат размерите на опасността, която представлява той, и да вземат мерки за борба с тази напасть. А дотогава може да е станало твърде късно. И след хилядолетни усилия човекът не е успял да унищожи други паразити. А той никога по-рано не е срещал толкова развит паразит. Опитайте се да си представите как няколко милиарда комари действат съзнателно в съгласие един с друг. Ще има ли човекът някакъв шанс? Разбира се, ако участвам и аз и съм в работоспособно състояние, когато „Ностромо“ пристигне, ще информирам санитарните инспектори какво могат да очакват и как да процедират безопасно срещу него. Като ме унищожите, вие рискувате да пуснете страхотна чума за човечеството.

В трапезарията настъпи тишина, но не за дълго. Пръв проговори Паркър.

— Човечеството, в лицето на Компанията, май не дава и пет пари за нас. Ще си опитаме късмета срещу пришълеца. Поне знаем къде да го намерим. — Той погледна Рипли. — Никаква чума не ме безпокои, ако няма да съм там, за да се притеснявам. Аз предлагам да го изключим.

— Съгласна съм — рече Ламберт.

Рипли заобиколи масата и посегна да изключи щепсела.

— Само една последна дума — обади се бързо Аш. — Едно завещание, така да се каже.

Рипли се подвоуми.

— Е, добре?

— Навярно той наистина притежава интелект. Може би трябва да се свържете с него.

— Ти успя ли?

— Позволете ми да отнеса някои тайни в гроба.

Рипли дръпна кабела от контакта.

— Сбогом, Аш. — Тя прехвърли вниманието си от онемялата глава към спътниците си. — Когато трябва да избирам измежду паразити, по-скоро бих си опитала късмета с този, който не лъже. Още повече че ако не успеем да се справим с това нещо, можем да умрем спокойни, че то ще хване на въдицата си някои експерти на Компанията...

Рипли седеше пред терминала на главния компютър, когато Паркър и Ламберт се присъединиха към нея. Тя заговори обезсърчено.

— Аш беше прав за едно нещо. Нямаме особени шансове. — Тя посочи излизащите на екрана съобщения. — Останал ни е въздух за по-малко от дванайсет часа.

— Значи всичко е свършено. — Паркър погледна към пода. — Включването на Аш е най-бързият начин за самоубийство. О, сигурен съм, че той щеше да се погрижи добре за пришълеца. Но нямаше да ни остави живи. Това е една от заповедите на Компанията, за която не би ни казал. Защото, след като ни каза всичко останало, той не би ни оставил живи, за да не издадем на властите какви ги върши Компанията. — Той се подсмихна. — Аш беше една предана на Компанията машина.

— За вас не знам — заяви Ламберт със сериозен вид, — но аз мисля, че предпочитам спокойната, безболезнена смърт пред всички други видове, които ни се предлагат.

— Не сме стигнали дотам.

Ламберт показва малък флакон с капсули. Рипли разпозна хапчета за самоубийство по червения цвят и нарисуваните върху всяко едно от тях малък череп с кръстосани кости.

— Още не. Уф.

Рипли се завъртя в креслото.

— Казвам ти, още не сме стигнали дотам. Ти се остави Аш да ти го втълпи. Той каза, че е единственият, който може да се справи с

пришълеца, но сега той лежи изключен в трапезарията, а не ние.

— Имаме и друг избор. Мисля, че трябва да взривим кораба.

— Това ли е твоята алтернатива? — продума тихо Ламберт. — Аз оставам вярна на хапчетата, ако не възразяваш.

— Не. Не. Не забравяй какво предложи по-рано, Ламберт. Да напуснем със совалката и след това да взривим кораба. Ще вземем остатъка от кислорода в преносими контейнери. Совалката има и собствени запаси от въздух. А с допълнителните ще имаме шанс да стигнем до някое оживено трасе и да бъдем открити. Това ще ни предпази от пришълеца.

Замълчаха, потънали в размисъл. Паркър повдигна очи към Рипли и кимна.

— Това ми харесва повече от отровата. Освен това ще се радвам да видя как собствеността на Компанията се пръсва на парчета. — Той тръгна да излиза. — Трябва да почнем с прехвърлянето на въздуха в бутилките.

Инженерът пое контрола по прехвърлянето на сгъстен въздух от основните контейнери на „Ностромо“ в малки преносими бутилки, които да замъкнат в совалката.

— Това ли е всичко? — попита Рипли, когато Паркър се облегна уморено върху рамката на люка.

— Всичко, което е преносимо. — Той посочи към редицата бутилки. — Може да не изглежда толкова много, но е под голямо налягане. Количеството въздух ще е достатъчно, за да дишаме спокойно — ухили си той.

— Чудесно. Да натоварим малко изкуствена храна, да палим двигателите и да изчезваме оттук. — Тя се сепна от една внезапна мисъл. — Джонс. Къде е Джонс?

— Кой го знае? — Паркър явно не се интересувахе от промеждията на корабния котарак.

— За последен път го видях да се промъква в трапезарията и да души тялото на Аш — каза Ламберт.

— Иди и виж. Не можем да го оставим. Все още не сме загубили човечността си.

Ламберт погледна спътничката си накриво.

— И дума да не става. Не искам да ходя сама никъде на този кораб.

— Никога не съм обичал проклетия надут котарак — измърмори Паркър.

— Не се безпокойте — рече Рипли. — Аз ще отида. Вие двамата натоварете бутилките и храната.

— Съвсем справедливо — съгласи се Ламберт. Тя и Паркър повдигнаха кислородните бутилки и тръгнаха към совалката. Рипли се затича към трапезарията.

Не се наложи да търси дълго котарака. След като огледа трапезарията, заобикаляйки обезглавеното тяло на Аш, тя се отправи към командната зала. Веднага намери Джонс. Той лежеше върху пулта на Далас, миеше се и скучаеше.

Тя му се усмихна.

— Джонс, ти си късметлия.

Очевидно котаракът не беше съгласен. Когато посегна към него, той скочи с лекота от пулта и си тръгна, ближейки се. Тя се преви и го последва, като го примамваше с ръце и глас.

— Хайде, Джонс. Не се дърпай. Не сега. Другите няма да те чакат.

— Колко мислиш, че ни трябва? — Ламберт спря да трупа кутии, погледна към Паркър и избърса един косъм от лицето си.

— Колкото можем да носим. Не искам да се връщаме пак.

— Разбира се. — Тя се обърна да пренареди събраната купчина. По включения интерком прозвуча глас.

— Да те вземат мътните, Джонс, ела тук. Тук, котенцето ми... Ела при мама, пухчо. — Гласът на Рипли беше нежен и успокояващ, но Ламберт усещаше в него раздразнение.

Паркър излезе от склад номер две за хранителни запаси, скрит зад огромен куп от кутии с храна в ръцете си. Ламберт продължи да сортира храната, като от време на време заменяше една кутия с друга. Мисълта, че ще ядат сурова, непреработена изкуствена храна, беше най-малкото потискаща. В малката по обем совалка нямаше автоготвач. Суровата храна щеше да им помогне да оживеят, но това беше всичко. Искаше й се да подбере възможно най-вкусната.

Тя така и не забеляза слабата червена светлина на лежащия наблизо търсач.

— Хванах ли те! — Джонс възмутен отказваше да се предаде, но Рипли здраво го държеше за кожата на врата. Размахването на краката не го спаси от това да бъде безцеремонно напъхан в херметическата му пътна кутия.

Рипли я включи.

— Ето така. Подишай сега малко собствената си рециклирана миризма.

Двата огнемета лежаха пред склада за храна. Паркър внимателно се наведе и се опита да вземе своя. Но загуби равновесие и голяма част от добре подредените кутии паднаха от ръцете му.

— Дявол да го вземе!

Ламберт спря пренареждането и се опита да погледне през вратата на склада.

— Какво стана?

— Нищо. Опитах се да нося наведнъж повече, отколкото мога, това е всичко. Побързай.

— Идвам. Пази се.

Червената лампичка на търсача изведнъж стана кървавочервена, а едновременно с това прозвуча и сигналът. Паркър пусна товара си, втренчи се в търсача и вдигна огнемета.

— Да се махаме от тук — викна той на Ламберт.

Тя също чу шума.

— Веднага.

Нещо издаде друг звук зад нея. Тя се обърна и изкрещя, когато ръката посегна към нея. Пришълецът още не бе измъкнал цялото си масивно тяло от шахтата.

Рипли чу вика по отворения интерком в командната зала и замръзна.

Паркър надникна в склада и полудя, като видя какво прави пришълецът. Не можеше да използва огнемета, без да засегне Ламберт. Размахвайки оръжието си като тояга, той се хвърли в склада.

— Проклет да си дано!

Пришълецът пусна Ламберт. Тя падна в безсъзнание на пода, а Паркър нанесе силен удар с огнемета. Това не оказа никакво въздействие върху пришълеца. Със същия успех инженерът можеше да се опита да строши стената.

Паркър се опита да се свие и избегне удара, но не успя. С един-единствен удар пришълецът му счупи врата, като го уби на място. После се зае отново с Ламберт.

Рипли все още стоеше неподвижно. По интеркома до нея достигаха слаби звуци. Письците на Ламберт скоро заглъхнаха. Отново настъпи тишина.

— Паркър... Ламберт? — обади се Рипли по интеркома.

Изчака отговор, без обаче да се надява. Така и не го получи. Необходима ѝ беше само една мигновена мисъл, за да осъзнае значението на продължаващата тишина.

Беше сама. На кораба навярно бяха останали три живи същества: пришълецът, Джонс и тя самата. Но трябваше да се увери в това.

Което означаваше да остави Джонс. Не ѝ се искаше, но котаракът бе чул писъците и бясно мяукаше. Вдигаше твърде много шум.

Стигна до палуба Б безпрепятствено, здраво стискайки огнемета с две ръце. Складът за хранителни продукти беше точно пред нея. Съществуваше минимален шанс пришълецът да е оставил някого поради невъзможност да се придвижва с двете тела през тесните тръби. Шанс, че някой все още е жив.

Тя надникна през вратата на склада. Това, което видя, ѝ показва как пришълецът бе успял да промуши и двете си жертви през въздушната шахта.

Тогава тя хукна да бяга. Заслепена, не на себе си, без да мисли и без да дава пет пари за нищо. Стените се протягаха да я зашеметят с удар и забавят, но нищо не можеше да спре лудия ѝ бяг. Тя продължи да тича, докато не я заболяха дробовете. Те ѝ припомниха Кейн и съществото, което се развиваше в него между дробовете му. Това на свой ред я накара да си спомни за пришълеца.

Всички тези мисли я накараха да се съвземе. Като се бореше за всяка глътка въздух, тя намали темпото и се огледа наоколо. Беше пробягала кораба почти по цялата му дължина. Сега се бе озовала по средата на инженерния отсек.

Нещо ѝ се чу и тя притихна. Звукът се повтори. Рипли се огледа внимателно. Звукът беше познат, човешки. Звук от плач.

Като продължаваше да стиска огнемета, тя обходи бавно залата, докато източникът на гласа не се окаже точно под краката ѝ. Установи, че бе застанала върху капака на една стълба, представляващ кръгъл метален диск. Без да изпуска от вниманието си добре осветената зала, тя коленичи и го отмести. Стълбата се спускаше надолу в тъмното.

Рипли заслиза пипнешком, докато не стъпи на твърдо. Тогава запали фенерчето си. Намираше се в малко помещение за поддръжка и ремонт. На светлината се откриха пластмасови опаковки и рядко употребявани инструменти. Както и кости с месо по тях. Полазиха я тръпки, когато освети части от дрехи, засъхнала кръв, скъсан ботуш. Стените бяха набраздени от страни линии.

Нещо помръдна леко в мрака. Тя се завъртя, насочвайки натам дулото на огнемета, докато не освети причината за движението.

От тавана вдясно от нея висеше огромна какавида. Приличаше на затворен, полупрозрачен хамак, изтъкан от фина бяла коприна. Той трепна.

Тя се приближи с пръст върху спусъка на огнемета. Лъчите на фенерчето правеха какавидата полупрозрачна. В нея имаше някакво тяло... Далас.

Съвсем неочаквано очите му се отвориха и се впериха в Рипли. Устните му се разделиха и заговориха. Тя се приближи още, едновременно хипнотизирана и отвратена.

— Убий ме — помоли я шепнешком капитанът.

— Какво... какво е направил той с теб?

Далас се опита да проговори пак, но не може. Главата му се обърна леко надясно. Рипли завъртя фенерчето в тази посока. Там висеше втора какавида, различна по състав и цвят от първата. Беше по-малка и по-тъмна, коприната бе оформила твърда, блестяща обвивка. Приличаше, въпреки че Рипли не можеше да знае това, на една от празните урни в изоставения кораб.

— Това беше Брет. — Върна светлината обратно към говорещия.

— Ще те измъкна отук. — Рипли плачеше. — Ще докарам автодоктора, ще ти...

Млъкна, защото ѝ беше невъзможно да говори. Спомни си аналогията на Аш за паяка и осата, малките на която се хранят с

парализираното тяло на паяка, докато растат. Паякът разбира какво става, но...

Тя успя да спре тези противни мисли. Те щяха да я докарат до лудост.

— Какво мога да сторя?

Отново агонизиращ шепот.

— Убий ме.

Рипли се взря в него. Слава Богу, очите му се бяха затворили. Само устните му трепереха, сякаш се готвеше да извика. Не беше сигурна, че ще може да понесе този вик.

Вдигна дулото на огнемета и натисна конвулсивно спусъка. Стопяваща струя обхвана какавидата и това, което бе останало от Далас. Те изгоряха безшумно. Рипли забълва огън из бърлогата. Цялото помещение избухна в пламъци. Когато вече се изкачваше нагоре по стълбата, те лизваха краката й.

Подаде глава от отвора в инженерния отсек. Беше все така празен. Около нея се виеше пушек и тя се закашля. Изкачи се, ритна диска на място, като остави малък процеп, за да влиза въздух към огъня. След това се упъти към кабината за управление в инженерния отсек.

Уредите и машините работеха търпеливо, очаквайки някой да им каже какво да правят. Вътре имаше един специален пулт, всички ключове на който бяха оцветени в червено. За момент се замисли, припомни си последователността и започна да ги изключва един по един.

Един двоен превключвател лежеше защитен под херметически капак. Тя се вгледа в него за миг, след което разби капака с приклада на огнемета и натисна ключа.

Изчака сякаш цяла вечност. Сирените започнаха да вият. Един глас се обади по интеркома и тя подскочи уплашено, но после разпозна гласа на Майка.

— Внимание. Внимание. Охладителната система на хипердвигателите не функционира. Резервната също не функционира. Двигателите ще се претоварят след четири минути и петдесет секунди; четири минути и петдесет секунди.

Стигнала беше средата на коридор Б, когато се сети за Джонс.

Откри го по непрекъснатото мяукане. Все пак беше цял и непокътнат, сам-самичък в херметическата си кутия в коридора, който водеше от командната зала към ниво Б. Оттам Рипли се втурна към совалката, като носеше огнемета здраво стиснат в едната си ръка, а с другата влачеше кутията на Джонс, която се удряше в краката ѝ.

Подминаха и последния завой към совалката. Внезапно Джонс изсъска в кутията, а козината на гърба му настръхна. Рипли се спря и се взря зашеметена в отворения шлюз. До нея достигнаха звуци от борба.

Пришълецът беше влязъл в совалката.

Като остави Джонс в безопасност върху стълбата на ниво Б, тя изтича обратно до инженерния отсек. Котаракът запротестира с всички сили, че отново го изоставят.

Когато се насочи към кабината сред двигателите, равномерният безстрастен глас на Майка изпълни залата:

— Внимание. Двигателите ще прегреят след три минути и двадесет секунди.

При влизането ѝ в кабината я удари гореща вълна. Димът затрудняваше видимостта. Докато изтриваше потта от лицето си, машините виеха, оплаквайки се шумно. Някак си откри контролното табло, насили се да си спомни правилната последователност и затвори същите превключватели, които бе отворила преди минута. Сирените продължаваха да вият непрестанно.

— Внимание. Двигателите ще се претоварят след три минути. Двигателите ще се претоварят след три минути.

Борейки се за въздух, тя се облегна на горещата стена и натисна един бутон.

— Майко, превключих охладителната система на пълна мощност!

— Много е късно за възстановителни действия. Сърцевината на двигателя започна да се топи. Реакцията вече е необратима. Избухването е в начален стадий, ще последва неудържимо свръхнатоварване и след това детонация. Двигателите ще се претоварят след две минути и петдесет и пет секунди.

Майка винаги бе звучала успокояващо за Рипли. Сега гласът на компютъра беше лишен от човекоподобност, безжалостен като времето, което отчиташе.

Задушаваща се вече, тя изскочи от кабината. Гърлото ѝ гореше, а сирените истерично виеха в мозъка ѝ.

— Внимание. Двигателите ще прегреят след две минути — обяви Майка през един високоговорител на стената.

Джонс я чакаше на стълбата. Сега бе утихнал и не мяукаше. Рипли се заклатушка към совалката, като едва влачеше котешката кутия и придържаше някак си огнемета в готовност. Веднъж ѝ се стори, че някаква сянка помръдва зад нея и тя потръпна, но това беше само сянка и нищо друго.

Подвоуми се в коридора, без да може да реши какво да прави, чувствайки се безкрайно изтощена. Един глас ѝ помогна да се стегне.

— Внимание. Двигателите ще експлодират след деветдесет секунди.

Като остави кутията на Джонс, тя хвана огнемета с две ръце и се вмъкна в шлюза на совалката.

Беше празен.

Завъртя се, изскочи обратно в коридора и грабна котешката кутия. Не се появи нищо, което да ѝ попречи.

— Внимание. Двигателите ще експлодират след шестдесет секунди — спокойно информира Майка.

Нещастният Джонс бе стоварен до основния пулт, а Рипли се тръшна в пилотското кресло. Нямаше време за пресмятане на подробности като траектория или ъгъл на излитане. Съсредоточи се изцяло върху натискането на един-единствен бутон, под които бяха издълбани червени букви: ИЗСТРЕЛВАНЕ.

Закрепващите болтове изхвъркнаха с малки смешни експлозии. Последва взрив от спомагателните двигатели и совалката се отдели от „Ностромо“.

Гравитационните сили се мъчеха да разкъсат Рипли, докато тя се бореше да сложи предпазните колани. Претоварването скоро изчезна, понеже совалката напусна хиперполето на „Ностромо“ и пое по своя курс през пространството.

Рипли приключи със закопчаването на коланите, след което си позволи да вдиша дълбоко от чистия въздух на совалката. В уморения ѝ мозък проникнаха звуците на нечие виене. От мястото си можеше да достигне кутията на котарака. Сведе глава над нея и от зачервените ѝ очи бликнаха сълзи, когато я притисна до гърдите си.

Погледът ѝ се плъзна нагоре към екрана за наблюдение назад. Една малка светла точка изведнъж се превърна безшумно в грандиозно, разширяващо се огнено кълбо, от което се протегнаха пипала от разкъсан метал и надробена пластмаса. То изчезна, за да бъде последвано от още по-голямо огнено кълбо, когато избухна рафинерията. Два милиарда тона нефт и изпарено оборудване се пръснаха из космоса, като временно закриха видимостта ѝ, но после и те започнаха да избледняват.

Вълната удари совалката малко по-късно, когато покрай нея преминаха разширяващите се прегрети газове. След като совалката се стабилизира отново, Рипли се откопча, отиде в дъното на малката кабина и се загледа в задния илюминатор. Лицето ѝ се обля в оранжева светлина, отразена от топящото се кълбо, което скоро изчезна.

Най-накрая тя извърна глава. „Ностромо“, другарите ѝ от екипажа, всичко престана да съществува. *Тях ги нямаше вече.* В този миг на тишина и самота това я порази по-силно, отколкото си бе мислила. Най-труден за приемане беше безвъзвратния завършек на всичко, мисълта, че те повече не съществуват като част, макар и нищожна, от голямата вселена. Дори не и като трупове. Те просто се бяха превърнали в нищо.

Тя не забеляза голямата ръка, която се протегна към нея от прикритието на сянката. Но Джонс я видя и измяука.

Рипли се завъртя и се намери лице в лице със съществото. То е било през цялото време в совалката.

Първата ѝ мисъл беше за огнемета. Той лежеше на пода край приведения пришествец. Отчаяно потърси място, където да отстъпи. В близост до нея имаше малка кабина. Вратата ѝ се бе отворила от ударната вълна на разширяващия се газ. Опита се да се приближи към нея.

Щом се помръдна, съществото започна да се надига. Тя скочи и се хвърли в кабинката, като посегна с едната си ръка към дръжката. Вътре тя падна, като тежестта ѝ блъсна вратата и я затвори с трясък.

В горната част на вратата имаше малко прозорче. В плитката кабина носът на Рипли се оказа практически долепен до него. Отвън пришествецът притисна собствената си глава до прозорчето, като я разглеждаше с любопитство, сякаш бе експонат в клетка. Искаше ѝ се да закреши, но не можеше. Гърлото ѝ се бе стегнало. Единственото,

което можеше да направи, беше да гледа с широко отворени очи наблюдаващото я чудовище.

Кабинката не беше затворена херметически. До нея достигна далечно мяукане. Това привлече вниманието на пришълеца и той се отдръпна от прозорчето, за да разгледа източника на странните звуци. Наведе се и повдигна плътно затворената котешка кутия, което накара Джонс да измюка още по-силно.

Тя почука по стъклото, за да отклони вниманието на съществото от безпомощното животно. Това сработи. След секунда пришълецът застана отново пред прозорчето. Рипли застина, а той се върна към спокойното проучване на котешката кутия.

Рипли започна да претърсва неистово затворената камера. Нямаше почти нищо, освен един-единствен скафандър. Като действаше бързо, тя успя да се намъкне в него.

Навън пришълецът правеше опити с кутията на котарака, като я тръскаше. Джонс фучеше през мембраната на кутията. Рипли беше облякла наполовина скафандъра, когато пришълецът захвърли кутията на пода. Тя подскочи, но не се отвори. Като я вдигна отново, той я заудря в стената. Джонс беше обезумял и пицеше, без да спира. Пришълецът напъха кутията в цепнатината между две открити тръби и започна да блъска по капака ѝ, а Джонс се бореше да се измъкне, като съскаше и плюеше.

Рипли си сложи шлема и го свърза плътно със скафандъра. Нямаше кой да направи втора проверка. Скоро щеше да разбере дали уплътненията са поставени както трябва. Включи с едно докосване респиратора и костюмът се изпълни с бутилиран живот.

Огледа кабинката за последен път. Нямаше и следа от лазер, който и без това не можеше да използва. Но един дълъг метален лост се оказа с остър връх, когато махна гумения му предпазител. Не беше нищо особено като оръжие, но ѝ придаде малко кураж, което беше важно в момента.

Пое дълбоко въздух, бавно отключи вратата и я отвори с ритник.

Пришълецът се обърна с лице към кабинката и стоманеният прът го промуши в средата на тялото. Рипли се бе хвърлила с цялата си тежест върху пръта и той го прониза дълбоко. Пришълецът сграбчи пръта, а от раната започна да се излива жълта течност, която засъска буйно при допира с метала.

Рипли се дръпна назад, хвана се с едната си ръка за най-близката подпора, докато с другата напипа бутона на аварийния отварящ механизъм и го натисна. Задният люк се отвори. В един миг всичият въздух в совалката и всичко, което не бе прикрепено с болтове, ремъци или конзоли, беше изсмукано навън в космоса. Пришълецът профуча покрай нея. С нечовешки рефлекс той протегна един от израстъците си... и я хвана за крака точно над глезена.

Тя се озова увиснала наполовина извън люка и отчаяно зарита крайника, който се бе вкопчил в крака ѝ, но той не го пускаше. До аварийния механизъм имаше един лост и тя го натисна. Шлюзът се затвори, като я остави от вътрешната страна, а пришълеца от външната.

Киселината започна да се пени по обшивката на люка, капейки от смазания крайник, който допреди малко бе стискал крака ѝ. Като се препъваше, тя се приближи и огледа бързо пулта и откри ключовете за пускане на спомагателните двигатели. Натисна няколко от бутоните.

Навън, близо до кърмата на совалката, изригна безцветна енергия. Изпепелен, Пришълецът се отдели от кораба. В момента, в който се откъсна, киселината престана да тече.

Рипли тревожно я наблюдаваше как бълбука, но количеството не се оказа голямо. Накрая и това спря. Тя въведе запитване от клавиатурата на малкия компютър и зачака безмълвно информацията.

ПОВРЕДА В ЗАДНИЯ ЛЮК: ДА СЕ ПРОВЕРИ.

АНАЛИЗ: ЛЕКО ОКИСЛЕНИЕ НА КОРПУСА.

ХЕРМЕТИЧНОСТТА НА КОРАБА НЕ Е НАРУШЕНА. СПОСОБНОСТТА ЗА ЗАДЪРЖАНЕ НА ВЪЗДУХ Е ЗАПАЗЕНА. МАТЕРИАЛЪТ ЗА УПЛЪТНЕНИЕ Е ДОСТАТЪЧЕН.

ЗАБЕЛЕЖКА: ДА СЕ РЕМОНТИРА ПОВРЕДЕНАТА СЕКЦИЯ ВЕДНАГА СЛЕД ПРИСТИГАНЕ ПО МЕСТОНАЗНАЧЕНИЕ. НАСТОЯЩИЯТ КОРПУС НЕ ОТГОВАРЯ НА ИЗИСКВАНИЯТА ЗА ТЕХНИЧЕСКИ ПРЕГЛЕД.

Рипли извика от радост, а после отиде да надзърне през задния илюминатор. Зад кораба едно гърчещо се, димящо тяло се премятеше бавно и се отдалечаваше. От него се откъсваха парчета овъглена плът. Най-накрая невероятно издръжливият организъм отстъпи пред законите на разликата в налягането и пришълецът експлодира, като се изду и се пръсна, а частиците му се разпиляха във всички посоки. Безвредните вече тлеещи парчета се стопиха от полезрението.

Не можеше да се каже, че Рипли се радваше. Бръчките по лицето ѝ и болното място в мозъка ѝ уталожваха всяка подобна възможност. Обаче се беше успокоила достатъчно, за да отпусне тялото си и се облегне назад в пилотското кресло.

С натискане на няколко бутона възстанови налягането в кабината. После отвори котешката кутия. С чудесната лекота, характерна за всички котки, котаракът вече бе забравил за нападението. Когато Рипли седна отново, той се сви в скута ѝ като изтъкано от удоволствие светлокафяво кълбо и замърка. Тя започна да го гали, докато диктуваше на корабния магнетофон.

„Трябва да стигна границата след около още четири месеца. С малко късмет мрежата от радиомаяци ще улови моя SOS и ще разпространи съобщението. Ще имам готово заявление за пресата и ще депозирам копие от него в този дневник заедно с някои пояснителни бележки, представляващи интерес за властите и засягащи известни действия на Компанията.

Аз, Рипли, личен номер W5645022460H, административен офицер, последен оцелял член на екипажа на търговския междузвезден кораб «Ностромо» приключвам този запис.“

Тя натисна стоп-клавиша. В кабината стана тихо, първият тих ден от много време насам. Помисли си, че едва ли можеше да си почине сега. Можеше само да се надява, че няма да сънува.

Една ръка погали жълто-оранжевата козина. Тя се усмихна.
— Хайде, котенце... Да вървим да спим...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.